MASTER
NEGATIVE
NO. 91-80278-1

AUTHOR:

KRUSE, BERNARDUS

TITLE:

DE LIBANIO DEMOSTHENIS ...

PLACE:

TREBNITZIAE

DATE:

1915

Master Negative #

91-80278-1

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

Kruse, Bernardus, 1884-
De Libanio Demosthenis imitatore, dissertatio inauguralis ... quam scripsit ... Bernardus gr. Kruse ... Trebnitziae, Maretzke, 1915.
94 p. 23½ cm.

Thesis, Breslau, 1914.

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35mm REDUCTION RATIO: 11X 2A
IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB
DATE FILMED: 9/20 INITIALS B.G
FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

AIIM

Association for Information and Image Management
1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910
301/587-8202

Centimeter

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 mm

1 2 3 4 5

Inches

DE LIBANIO DEMOSTHENIS IMITATORE.

Dissertatio
inauguralis philologica

quam scripsit

ad summos in philosophia honores
in Universitate Friderica Guilelma Silesiaca

rite impetrandos

Bernardus gr. Kruse
Oldenburgensis
gymnasii Marcodurensis praeceptor.

Trebnitziae
Typis Maretzke et Maertin
MCMXV.

De dissertatione probanda ad ordinem philosophorum rettulit
Richardus Foerster.

Examen rigorosum habitum est die XIII mensis Maii anni
MCMXIV.

Uxori sacrum.

De dissertatione probanda ad ordinem philosophorum rettulit Richardus Foerster.

Examen rigorosum habitum est die XIII mensis Maii anni MCMXIV.

Uxori sacrum.

Conspectus.

De Libanio Demosthenis imitatore.

Richardus Foerster in praefatione Libanii editionis[1]) dicit: „Eo magis ubique respiciendi sunt scriptores, quos ipse (scl. Libanius) duces sequitur, inter hos primo loco Demosthenes, cuius imitatio ipsi nomen dedit *Δημοσθένης* vel *ὁ μικρὸς Δημοσθένης*[2]), secundo loco Isocrates, Aeschines, Thucydides, Plato, Herodotus, Aristides, Lucianus, poetae comici, tertio tragici, Homerus, Pindarus. Sed in hac quoque re cautio adhibenda est. Nam minime serviliter illorum pressit vestigia". Quibus verbis impulsus, quoniam Guilelmus Werner de Libanii studiis Herodoteis disputavit[3]), equidem de Libanio Demosthenis imitatore disserere in animum induxi.

De ratione disserendi pauca praemittenda mihi esse censui. Foerster in editione, cuius volumen septimum nuper prodiit, locos qui huc pertinent summa cum cura contulit. Orationes et declamationes, quae in editione Foersteri ad finem perductae sunt, atque *προγυμνάσματα* in iisque imprimis, quae ad Demosthenem ipsum spectant[4]), adhibuisse satis habui, quoniam, etsi plures loci accedent, res ipsa non commutabitur. Omnes septem illorum voluminum orationes et declamationes attuli exceptis illis, quas Foersterum secutus a Libanio abiudicandas

---

1) I 74.

2) Cf. Lib prog. t. VIII 251, 9 F *εἰ μὴ Δημοσθένην ἐπαινεσόμεθα, παρ' οὗ γέγονεν ἡμῖν τὸ δύνασθαι λέγειν, πάντων ἀδικώτατα πράξομεν* et locos a Bielskio in diss. (cf. p. 2 not. 3) p. 1 adn. 1 collatos.

3) diss. Vratisl. 1910.

4) Libanius ed. Reiske IV p. 853—1008. Volumine octavo, quod propediem prodibit, in crisi eorum locorum quos ipse inveni factitanda, ut uterer Foerster benigne mihi permisit; alios a Foerstero collatos locos voluminis octavi non adhibui.

esse censui; hae sunt declamatio XVIII voluminis sexti et complures voluminis septimi[1]). Orationes Demosthenis quas potissimum Libanius suum in usum convertit suo loco indicabo. In crisi factitanda semper fere Foersterum secutus sum; ubi aliter censui, suo loco adnotavi.

Editionem criticam adhuc Demosthenis desiderari valde doleo. Nam Blassii[2]) editionem minime sufficere puto, quandoquidem plurimis locis codicibus Demosthenis postpositis Libanii aliorumque imitatorum codices secutus est, ut quae de numeri natura eiusque responsione et concinnitate sensit, confirmaret. Ita factum est ut multis locis idem quod apud Libanium in Blassii Demosthenis editione legamus, cum in Demosthenis codicibus aliud exstet. Praeter hanc usus sum editionibus Voemelii et Oxoniensi[3]). Editio Fuhrii post commentationem meam absolutam foras prodire coepit.

Expositionem in duas partes divisi. Altera quid Libanius in elocutione Demostheni debeat, id est de figuris, locutionibus, verbis, nominibus, quae rhetor ex Demosthene deprompta alio sententiarum conexu usurpavit, exponam. Atque primum quidem quomodo cum exemplo consentiat, tum quomodo dissentiat, tractabo. Hic nonnullas classes statuam, etsi hunc vel illum locum alii classi attribui posse mihi persuasi. Denique de illis locis loquar, in quibus Libanius eundem Demosthenis locum varie suis verbis inseruit, et in iis maxime apparet „Libanium minime serviliter Demosthenis vestigia pressisse“ neque fuisse cur Blassius Libanio plus confideret quam Demosthenis codicibus.

Altera parte de rebus, quas Libanius ex Demosthene mutuatus est, disseram. Quae permultae sunt in declamationibus Philippicis et in *προγυμνάσμασι*, quae ad Demosthenem spectant. Ubi saepe una cum rebus etiam verba locutionesque, quae in exemplo leguntur, usurpari non miraberis. Quae quidem neglexi, ne iidem loci et in priore et in altera dissertationis parte legerentur[4]).

---

[1]) Cf. Foersteri adnotationes, quae in hoc volumine leguntur.
[2]) Demosthenes orationes ed. Fr. Blass 1903 sq.
[3]) Demosthenis orationes rec. S. H. Butcher Oxonii 1903 sq.
[4]) Qua de re disputaturus postquam Ioannem Bielski idem tractare sibi proposuisse a Foerstero certior factus sum, res, quae ad Demosthenis

Pars prior.

Quid Libanius in elocutione Demostheni debeat.

Caput I.

Quomodo Libanius cum Demosthene consentiat.

a) in figuris atque formulis.

Reperimus epanadiplosin *τότε δὴ τότε*

L. II 32, 8	D. 241, 21
ἵνα μὴ μικρῶν τῷ γένει, τότε δὴ τότε τοὺς ἀντικαθισταμένους ἀφεὶς τὴν . . .	*τὴν δὲ πονηρίαν εἰδὼς τότε δὴ τότε καὶ μισεῖ καὶ ἀπιστεῖ.*

Ad alteram orationis partem Libanius transit his verbis:

L. IV 122, 6; II 527, 11	D. 281, 26
ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπάνειμι, ὅτι	*ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπάνειμι, ὅτι.*

Verba *οἷον τί λέγω;* rebus, quae dictum probent, praemittit:

L. V 248, 3	D. 668, 9
ἐστὶν ἀλογώτατον . . . ἄλλους ἀντ' ἐκείνων πάσχειν κακῶς. οἷον τί λέγω; Κρῆτες ἠδικήκασι; Κρησὶν ἐγκάλει etc.	*ὅτι πολλὰ γιγνώσκοντες ὀρθῶς ὑμεῖς οὐ διὰ τέλους αὐτοῖς χρῆσθε . οἷον τί λέγω; εἴ τις ὑμᾶς ἔροιτο* etc.

Cf. Plat. Theaet. 206 E; 208 C.

Verba *σημεῖον δὲ* usurpat

L. IV 146, 6; V 119, 13	D. 525, 17
δύο δὲ ἀφανεῖς ἤστην παραινέσαντες, οἶμαι, καὶ τοῖς ἄλλοις σφᾶς αὐτοὺς ἀφανίζειν . σημεῖον δέ· ἐκφανέντες γὰρ . . . — *μέλει τοῖς κρείττοσιν, ὦ Ἀθηναῖοι, μέλει τῶν φιλομούσων . σημεῖον δέ, Λειβήθριοι . . .*	*ἀλλ' οὐκ ἀπέχρη . σημεῖον δέ· ἔθεσθε ἱερὸν νόμον*

---

aetatem pertinent, praetermittendas mihi esse censui. Dissertatio quae inscribitur: De aetatis Demosthenicae studiis Libanianis, ante paucos menses prodiit, Vratisl. 1914 et plenior in Bresl. Philolog. Abhandlungen fasc. 48.

Verbis *αὐτὸς ἂν εἰδείη* praecedit enuntiatio relativa et sequitur adversativa:

L. VI 202, 12	D. 438, 25
Αἰσχίνης . . . ἃ μὲν ὑπὲρ τούτων ἔλαβεν, αὐτὸς ἂν εἰδείη, ἀλλὰ . . .	*ἅττα μέν ποτε διελέχθη καὶ ἐδημηγόρησεν, αὐτὸς ἂν εἰδείη, ἃ δὲ . . .*

Secundum Demosthenem 229, 12 et 258, 14 Libanius VI 141, 3 usus est formula *οὐδ᾽ ἐγγύς* post negationem, et VI 161, 2 post interrogationem.

Ex numero exclamationum afferantur

L. VI 409, 2	D. 583, 18
βοώντων ἐν ὑμῖν τῶν ἄλλων ῥητόρων· τοῦτο ἐκεῖνο, ἄνθρωπος οἴχεται, τέλος ἔχει τὰ Δημοσθένους	*ἀνεκράγετε ὡς τοῦτο ἐκεῖνο, χρήματά μου ληψομένου*

Simile videmus apud Plat. Phaedr. 241 D; at Demosthenis locus propius ad Libanianum accedit.

ὦ κακὴ κεφαλή L. V 548, 6; 552, 16—D. 442, 4.

Ex multis deorum invocationibus huc pertinent:

ὦ Ζεῦ καὶ θεοί L. III 482, 7—D. 321, 1; (apud Demosthenem legitur etiam 273, 29 *ὦ γῆ καὶ θεοί*)

et *ὦ πρὸς Διός* L. V 51, 3; VII 107, 10—D. 854, 7, apud utrumque scriptorem in interrogatione posita.

b) De locutionibus.

Locutiones plurimae verbis continentur.

στηλίτας ποιεῖν L. II 141, 10 *οὕτως οὖν λαμπρῶς ἔτι ζῶντας ἡμᾶς καὶ στηλίτας ποιῶν, ἃ παραλείπεις λέγων*; deprompsit ex D. 122, 23 *ἐκόλαζον δὲ οὕτω καὶ ἐτιμωροῦντο οὓς αἴσθοιντο, ὥστε καὶ στηλίτας ποιεῖν.*

φέρειν χορηγόν legimus apud L. III 433, 16 *πρῴην τις ἐνεχθεὶς χορηγὸς ἐγγυητὴν καταστήσας ἀπέδρα*, quod Demostheni debet 496, 19/21 *ἐν ᾧ οὔτε φυλὴ πώποτ᾽ ἐνεγκεῖν ἐτόλμησεν οὐδεμία οὐδένα τῶν ἀπ᾽ ἐκείνων χορηγὸν οὔτ᾽ ἐνεχθεὶς αὐτοῖς ἄλλος οὐδεὶς ἀντιδοῦναι* et 996, 20 *ἐὰν χορηγὸν ἢ γυμνασίαρχον ἢ ἑστιάτορα ἢ ἄν τι τῶν ἄλλων φέρωσιν.*

τὰ κοινὰ διοικεῖν L. V 25, 1 *καὶ οὐδὲν ἐπαύσατο τῶν στρατηγεῖν καὶ ἄρχειν ὑμῶν βουλομένων καὶ τὰ κοινὰ διοικεῖν ἐνίους ἐλέγχων* refero ad Demosthenem 15, 22 *τὰ γὰρ κοινὰ τὰ Θετταλῶν ἀπὸ τούτων δέοι διοικεῖν, οὐ Φίλιππον λαμβάνειν.* Qua cum locutione conferri potest *τὰ τῶν Ἑλλήνων διοικεῖν* VI 202, 9 *ὄψεσθε τὸν Ἀμύντου τὰ τῶν Ἑλλήνων διοικοῦντα* quam et ipsam refero ad D. 43, 10 *γένοιτο γὰρ ἄν τι καινότερον ἢ Μακεδὼν ἀνὴρ Ἀθηναίους καταπολεμῶν καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων διοικῶν.*

χειμαδίῳ χρῆσθαι L. IV 246, 10 *ἀλλὰ χειμαδίῳ χρώμενος τῇ μεγίστῃ τῶν ἐκείνῃ πόλεων* exstat in D. 49, 3 *ὑπάρχει δ᾽ ὑμῖν χειμαδίῳ μὲν χρῆσθαι τῇ δυνάμει Λήμνῳ.*

αἰτίαν ἐπάγειν τινί Libanius V 13, 2 deprompsit ex D. 275, 4 *εἰ αἰτίαν ἐπάγω τούτῳ ψευδῆ* et 275, 22 (cf. 550, 22).

προφάσεις ἐνδιδόναι legitur apud L. V 248, 8 *καὶ οἱ μὲν τὰς προφάσεις ἐνδεδωκότες ἄλλοις ἐπαμύνουσιν;* invenitur apud Demosthenem 280, 19 *τίς οὖν ὁ ταῦτα συμπαρασκευάσας αὐτῷ; τίς ὁ τὰς προφάσεις ταύτας ἐνδούς;*

ἐπιστροφὴν ποιεῖσθαι quod praebet rhetor V 352, 9 *ἀλλ᾽, οἶμαι, τῷ μηδεμίαν ἐπιστροφὴν πεποιῆσθαι*, mutuatus esse videtur ex D. 439, 14 *ἀκούειν γὰρ ἔφη τῶν φίλων ὡς ἐὰν ἐπιστροφὴν ἡ πόλις ποιήσηται καὶ πρέσβεις πέμψῃ*, etsi eadem locutione usi sunt scriptores inde a Polybio 22, 17, 18.

τοὺς ὅρκους ἀπολαμβάνειν dicit L. VI 223, 2 Demosthenem secutus 234, 10; 59, 11; 678, 7.

πομπεύω πομπήν quod legitur apud L. VI 423, 4 *τοιαύτην ἐπόμπευσα πομπὴν* originem duxit ex D. 522, 3 *ὅπως πομπεύσαι ἐν αὐτοῖς τὴν τοῦ Διονύσου πομπήν.*

Apud Libanium VII 43, 16 legimus *δότε ὅσον ἀποδύρασθαι τὴν ἐμαυτοῦ τύχην πρὸς ὑμᾶς ἀναμείναντες*, quod respicit D. 1118, 28 *καὶ ἐγὼ τῶν γεγενημένων ἀποδυράμενος τὰ πλεῖστα πρὸς ὑμᾶς ὡσπερεὶ ῥᾴων ἔσομαι.*

Verba quae exstant VII 45, 1 *οὐκ ἐπικλήρου τινὸς ἐπεδικασάμην* Libanium ex D. 1068, 16 *ὅτε δὲ τῆς ἐπικλήρου ἔδει ἐπιδικάζεσθαι Φυλομάχης* mutuatum esse pro certo habeo, quamquam similes locutiones reperiuntur D. 1075, 25 et Isae. X p. 80, 41.

Locutionem *ποιεῖν χρόνον* Libanius VII 55, 14 *τὸ δὲ*

μέγιστον τῶν κερδῶν, ὅσον ποιῶ χρόνον ἐν ἀγρῷ, ποιῶ δὲ ἀμέλει συχνὸν debet Demostheni 392, 18 *οὐκ ἀνέμειναν τὸν κήρυκα οὐδ' ἐποίησαν χρόνον οὐδένα.*

Hic Butcher Dobraeum secutus *ἐνεποίησαν* recepit. Etsi *χρόνον ἐμποιέω* saepius a Demosthene usurpatur, cf. eandem orationem § 3 — at vid. adn. cr. Butcheri — et 129, 14; 651, 26; 944, 9 aliisque locis ut Thuc. 3, 38, Alciphr. 119, 11 reperitur — Libanius quoque VII 387, 4 *χρόνον ἐμποιέω* habet — tamen Butcherum falso iudicasse puto. Omnes enim codices *ἐποίησαν* habent neque librarium minus frequens *ἐποίησαν* pro usitatiore *ἐνεποίησαν* inseruisse verisimile est. Praeterea conferri possunt Plat. Phil. 50 D *πότερα ἀφίης με ἢ μέσας ποιήσεις νύκτας*, et recentiores velut Ps. Arist. H. A. 10, 7 *τὸν χρόνον ποιεῖν πολύν*, Diod. 1, 35 *τὰς ἡμέρας ἐν τοῖς ὕδασι ποιεῖ*, Dionys. A. R. 4, 66 *μὴ πολὺν ποίει χρόνον τὸν διὰ μέσου*, Aristid. I p. 64 ed. Dind.; Ioseph. A. I. 6, 1, 4 aliique.

L. VII 82, 1 legimus *τοῖς φράτορσιν τὴν γαμηλίαν εἰσάγοντα*: similiter dicit Demosthenes 1312, 12 *καὶ τῶν φρατέρων τοὺς οἰκείους, οἷς τὴν γαμηλίαν εἰσήνεγκεν ὑπὲρ τῆς μητρὸς ὁ πατὴρ* et 1320, 13 *καὶ γὰρ ὅτι κατὰ τοὺς νόμους ὁ πατὴρ ἔγημε καὶ γαμηλίαν τοῖς φράτερσιν εἰσήνεγκε μεμαρτύρηται.*

Aeque ac Demosthenes 1041, 2 *ἓξ ὄνοι δι' ἐνιαυτοῦ ὑλαγωγοῦσι* Libanius scripsit VII 86, 15 *στέργε δὲ τοὺς ὑλαγωγοῦντας ὄνους.*

L. VII 100, 8 exstat *αἱ θεράπαιναι . . . παρανοίξασαι τὰς θύρας βάλλουσι καὶ αὐταὶ σκώμμασι;* hic rhetor secutus esse mihi videtur Demosthenem 778, 12 *κεκλειμένης σου τῆς παρρησίας οὐ κιγκλίσιν οὐδὲ θύραις, ἃ καὶ παρανοίξειεν ἄν τις.* Cf. Foersteri adn. cr.

Similia legimus L. VII 277, 18 *οὐκ ἂν δῆλον ἐποίεις ὡς ἔξω βλέπεις;* et D. 332, 15 *οἳ . . . ἔξω δὲ βλέπουσι.* Cf. Plut. Arat. 15: *ταῖς ἐλπίσιν ἔξω βλέπων.*

Verba quae leguntur VII 303, 5 *ὃς γὰρ οὐδ' ἐν τηλικούτοις βιωσόμενος φόβοις ἐτόλμησα ῥῆξαι φωνήν* Libanium delibavisse apparet e D. 126, 25 *οὕτω δ' ἀθλίως διέκειντο, ὥστε οὐ πρότερον ἐτόλμησεν οὐδεὶς τοιούτου κακοῦ προσιόντος ῥῆξαι φωνήν*, etsi *ῥήγνυμι φωνήν* ipsum ab omnibus scriptoribus identidem adhibetur.

τὸ γὰρ τὰ εὔορκα ψηφίζεσθαι τοῦτο ἐστι τὸ τοῖς πανταχόθεν φαινομένοις ἀκολουθεῖν Libanius VII 555, 12 debet Demostheni 605, 20 *ἐὰν δὲ καταγνῶτε, πρῶτον μὲν τὰ εὔορκα ἔσεσθε ἐψηφισμένοι.*

Apud Libanium VI 143, 8 legimus *καὶ τῶν μὲν δι' εὐλάβειαν περιττὴν τὸν ἡσύχιον βίον ᾑρημένων* et similia apud D. 150, 11: *οὐ τὸν ἡσύχιον* (scl. *βίον*) *ἀλλὰ τὸν ἐν τοῖς κινδύνοις αἱρεῖ.*

Denique VII 709, 18 *ἑταίραν λελύσθαι* idem est quod Demosthenes dicit 958, 13 *καὶ τὴν μὲν λέλυσαι, τὴν δ' ἐκδέδωκας ἑταίραν* et 1182, 14 *ἑταίραν δὲ λυσάμενος ἔνδον ἔχει.* Cf. Ar. vesp. 1353.

Iam agamus de locutionibus quae nominibus coniunctis continentur:

αἰχμάλωτα σώματα quae locutio in L. II 545, 21 exstat: *τάς τε σκηνὰς ἐμπεπληκὼς αἰχμαλώτων σωμάτων αὐτὸς αἰχμάλωτος ἤγετο* et VII 393, 3 *διὰ τὰ πολλὰ τρόπαια καὶ τὰ αἰχμάλωτα σώματα καὶ ναῦς καὶ λιμένας καὶ τόπους*, propria est Demosthenis (480, 10) *ἔλαβεν αἰχμαλώτους τριήρεις . . . τρισχίλια δὲ αἰχμάλωτα σώματα δεῦρ' ἤγαγε.*

δείλης ὀψίας L. IV 74, 8 *οὔτε ἀρχομένης ἡμέρας οὔτε μεσούσης, οὐ δείλης ὀψίας, οὐ περὶ λύχνων ἀφάς*, IV 262, 6 *ἐπλησίαζον δὲ ἤδη τῷ τείχει δείλης ὀψίας* VI 639, 13 *δείλης ὀψίας ὀρνιθοθῆραι καὶ κυνηγέται* conferantur cum D. 1301, 28 *ἠρξάμεθα δὲ τοῦ διαψηφίζεσθαι δείλης ὀψίας.* Apud Thuc. VIII 26, 1 legimus *περὶ δείλην ὀψίαν.*

Libanius V 329, 3 cum Demosthene 673, 19 componi potest: Achilles Ulixi respondit, etsi Agamemno dona dedisset aliaque promisisset, futurum non esse ut ira desisteret; *καὶ τί κωλύσει καὶ τοῦτον αὐτὸν καὶ τῶν εὐπορούντων ἕκαστον ἀδεῶς ὑβρίζειν, εἴπερ ἐξαρκέσει χρήματα καταθέντι παῦσαι τῶν ἠδικημένων τὸν θυμόν; καλόν γε, οὐ γάρ;* D. *λέγε καλά γε; οὐ γάρ;* Libanius singularem *καλόν* ex sententiarum conexu ponere debebat, quia de una re agitur; apud Demosthenem pluralis *καλά γε* respicit summam totius epistulae.

παρὰ μίαν ψῆφον Libanius VI 123, 17 *νόμον καινὸν τίθησιν ἄξιον καὶ τοῦτον γραφῆς παρὰ μίαν ψῆφον ἀποθνήσκειν ἢ στεφανοῦσθαι τοὺς κριθέντας* ex Demosthene 688, 26 delibavit *Κίμωνα . . . παρὰ τρεῖς μὲν ἀφεῖσαν ψήφους τὸ μὴ θανάτῳ ζημιῶσαι.*

L. VI 198, 2 *ἡμᾶς δὲ μόνους ὥσπερ τῆς παρ' ἡμῖν πολιτείας κινουμένης ἀπαντήσεσθαι* refero ad D. 399, 23 *ὁ δὴ τοὺς χρόνους τούτους ἀναιρῶν τῆς οἵα παρ' ἡμῖν ἐστι πολιτείας.*

VI 301, 7 *δεῖ δὲ τὸν ἀγαθὸν πολίτην εὐτυχούσης μὲν τῆς πατρίδος ἐφίεσθαι τοῦ βίου καὶ τοῦ ζῆν ἐρᾶν*, quocum conferas D. 314, 23 *δι' ἣν εὐτυχούσης μὲν τῆς πατρίδος λαγὼ βίον ἔζης.*

Locutionem *ἀγαθὰ ἢ κἂν θάτερα* quae exstat L. VII 30, 13 *Τὰ καινά, ὦ βουλή, πανταχοῦ μεγάλα, κἂν ἀγαθὰ ἢ κἂν θάτερα* refero ad D. 597, 3 *ὅσα πώποτε τῇ πόλει γέγον' ἢ νῦν ἔστ' ἀγαθὰ ἢ θάτερα*

et *ὁ βάσκανος οὗτος* VII 251, 7 *μόνος δὲ ὁ βάσκανος οὗτος περιστρέφει τὰ πράγματα* ad D. 271, 10 *βοῶν ὁ βάσκανος οὗτος καὶ κεκραγώς . . . ἐποίησεν.*

Hic etiam afferantur VI 24, 9 *ὡς ἔστι δεινὸν τὸν μὲν ἐκ Σούσων καὶ Ἐκβατάνων ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας στρατεύσαντα*, quod quidem rhetor mutuatus est ex D. 140, 12 *τὸν μὲν ἐν Σούσοις καὶ Ἐκβατάνοις δεδοικότα καὶ κακόνουν εἶναι τῇ πόλει φάσκοντα,*

et VI 200, 1 *Ἀνὴρ Ἀθηναῖος, πόλεως ἐλευθέρας, κηδομένης τοῦ γένους, τὸ τῆς Ἑλλάδος περιστελλούσης ἀξίωμα*, quod respicit D. 1396, 11 *καὶ τὸ τῆς Ἑλλάδος ἀξίωμα ἀνῄρηται.*

c) De verbis.

Primum quidem agam de verbis ipsis, tum de singulari verborum structura.

ἀποσχοινίζειν L. VI 404, 3 *ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς ἀποσχοινίσαντες σιωπᾶν κελεύετε καὶ στηλιτεύετε* sumpsit e D. 778, 16 *ἀπεσχοινισμένος πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει δικαίοις.*

Verbum *γαυριάω* L. III 314, 2 *πάλαι τοῖς αὐτοῦ βελτίοσι κλείει τὰς θύρας γαυριῶν τῷ δύνασθαι δέον τῷ οὕτω καταδύεσθαι* deprompsit ex D. 308, 6 *οὐ τοίνυν οὐδὲ τὴν ἧτταν, εἰ ταύτῃ γαυριᾷς, ἐφ' ᾗ στένειν σε . . . προσῆκεν.*

καιροφυλακέω L. V 555, 12 *ἕωθεν ἐπὶ τὰς θύρας ἀπαντᾶν δεῖ τὰς προόδους καιροφυλακήσοντας;* idem verbum Demosthenes usurpavit 678, 17 *καὶ ἔργῳ ἑαυτὸν ἐξήλεγξεν, ὅτι καιροφυλακεῖ τὴν πόλιν ὑμῶν.* Post Aristotelem verbo usi sunt pauci.

παρατρέφομαι quod proprium est recentiorum scriptorum exstat apud Libanium VII 44, 13 *ὥσπερ κηφῆνες ζῶντες ἐκ τῶν ἀλλοτρίων πόνων παρατρεφόμενοι* et Demosthenem 403, 23

τὰ τελευταῖα δ' ἔναγχος ἐν χορηγίοις ἀλλοτρίοις ἐπὶ τῷ τριταγωνιστεῖν ἀγαπητῶς παρατρεφόμενον;

παρενοχλέω Libanius IV 83, 17 *Καὶ μὴν καὶ Καλλίμαχον ἐν μὲν ταύτῃ ζῶντα τῇ βουλῇ, παρενοχλούμενον δὲ ὑπὸ τῆς σεμνοτέρας* deprompsit ex D. 242, 16 *παρηνώχλησθε δ' ἴσως οἱ καὶ πρὶν ἔμ' εἰπεῖν ὁτιοῦν εἰδότες τὴν τούτου τότε μισθαρνίαν.*

προαλίσκομαι quod Libanius exhibet VI 130, 19 *ἐπειδὰν ἐν τῇ πάντων δόξῃ προηλωκὼς ᾖ*, debet Demostheni 595, 17 *ὥσπερ τις ἐκείνων προήλω, σὺ τάδ' οὐκ ἂν ἔγραψας.* (at 653, 20: *ὥσπερ γὰρ εἰ γὰρ εἴ τις ἐκείνων ἑάλω, σὺ τάδ' οὐκ ἂν ἔγραψας*); usi sunt etiam Plutarchus et Philo.

Denique afferatur *στεφανηφορέω* L. VI 446, 15 *ἐγὼ ᾤμην . . . οἷά τις Ὀλύμπια νενικηκὼς τῆς Λακεδαίμονος σωτὴρ ὀνομάζεσθαι* sumptum ex D. 530, 28 *στεφανηφορεῖν καὶ χοροὺς ἱστάναι κατὰ τὰ πάτρια καὶ κνισᾶν ἀγυιὰς καὶ στεφανηφορεῖν.*

Iam agamus de verbis, quorum notio vel structura vel forma est singularis.

ἀναβάλλεσθαί τινα significat impedire, remorari alqm L. VI 453, 5 *οὐκ ἐπικειμένης τῆς συμφορᾶς ἐκέλευεν ἀναβαλέσθαι τὸν σύμβουλον;* activum praebet D. 102, 27 *καὶ τοιούτους λόγους, ἐξ ὧν ἀναβάλλουσι μὲν ὑμᾶς;* 114, 9 *τοὺς λόγους ἀφέλοιτο, οἷς ἀναβάλλουσιν ὑμᾶς λέγοντες.*

Singularis est constructio verbi *ἀνομολογοῦμαι:* Libanius II 103, 8 *καὶ ὡς εὐθενεῖ . . . καὶ τῷ πάλιν ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ τετάχθαι σχήματος, ἀνωμολόγηται;* VI 153, 10 *οὐκοῦν ἐγὼ μὲν ἀνωμολόγημαι . . . ἀγαθὸς εἶναι πολίτης* formam passivam et impersonaliter et personaliter adhibet secundum Demosthenem 1389, 29 *ἡ γὰρ εὐγένεια . . . ἀνωμολόγηται;* 254, 10 *πάντ' ἀνωμολόγημαι τὰ ἄριστα πράττειν τῇ πόλει;* 315, 14 *τὸ δὲ μηδ' ὁτιοῦν ἀδικεῖν ἀνωμολόγημαι.*

Similiter passivum verbi *ἀπογιγνώσκω* usurpatur de rebus apud L. V 346, 17 *ὅτῳ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ἀπέγνωσται, εἷς δὲ ὑπολείπεται πόρος* et D. 358, 13 *ὥστε πανταχῇ τὰ παρ' ὑμῶν ἀπογνωσθῆναι;*

ἀποχρῶμαι valet idem quod abuti L. VII 425, 12 *ὁ δῆμος δὲ ἀπεχρήσατο τοῖς ῥήμασιν εἰς φόνον* et D. 215, 8: *τοῖς*

δ' ὀνόμασι μόνον αὐτῶν ἀποχρώμενοι παρακρούονται. Eadem notio frequens est apud Plutarchum, apud Thucydidem vero valet „vehementer uti“ velut I 68, 4 et alibi.

ἐγνωσμένος idem valet quod ἐγνωκώς I 128, 10 καὶ ὡς δὴ οὐκ ἐγνωσμένος λέγει; similiter hanc formam D. 303, 27 adhibet ὡμολόγηκε νῦν γ' ἡμᾶς ὑπάρχειν ἐγνωσμένους ἐμὲ μὲν λέγειν ...; ubi Cobetus coniecit ἐγνωκότας καὶ πεπεισμένους, quod necessarium non est.

Eadem significatio verbi διαλύομαι quod valet reconciliari alicui est L. 643, 1 καὶ γὰρ ὑβρίζονται πολλοὶ καὶ παίονται καὶ προπηλακίζονται καὶ διαλύονται ῥαδίως et D. 526, 29 ἔπειθ' ὁ πληγεὶς ἐκεῖνος . . . ἰδίᾳ διαλυσάμενος.

Ex structura totius loci verbum διαπηδάω III 434, 3 εἰρήνην ἤγετε πρὸς τὸν ἠδικηκότα καὶ διαπηδήσαντα τοσοῦτον ἀπὸ τῆς βουλῆς ἐπὶ τὸν θρόνον cognoscitur depromptum esse ex Demosthene 726, 5 ἐνθυμεῖσθ' ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου καὶ τῆς καταγνώσεως οἷ διεπήδησεν· ἐπὶ τὸν δῆμον.

διορύττω metaphorice usi sunt Libanius II 560, 3 ἵνα μὴ παρὼν ἐγγύθεν πολεμῇ καὶ διορύττῃ τὸν χορόν et Demosthenes 118, 11 οὕτω δὲ κακῶς διακείμεθα καὶ διορωρύγμεθα κατὰ πόλεις ὥστε; 1111, 2 τῷ δὲ κακουργῆσαι καὶ διορύξαι πράγματα οὐδενὸς λείπεται.

ἐκδίδωμι (quod valet faciendum locare) invenimus apud Libanium III 130, 5 καὶ πρότερον μὲν οἱ τὰ αὐτὰ τούτοις διδάσκοντες πρὸς τὰ ἀργυροκοπεῖα προσῄεσαν ἐκδώσοντες σκεύη καὶ ...; eandem significationem exhibet D. 268, 9 ὥσπερ ἀνδριάντα ἐκδεδωκὼς κατὰ συγγραφήν et 521, 29 ἐκδόντος δέ μοι Δημοσθένους, ᾧ μαρτυρῶ, στέφανον χρυσοῦν ὥστε κατασκευάσαι καὶ ἱμάτιον διάχρυσον ποιῆσαι.

ἐκκρούω idem significat quod differre apud utrumque: L. IV 94, 17 τί οὖν αὐτοὺς ἔδει διδάσκειν, ἀφ' ὧν ἐκκρούσειν ἔμελλον τὸ περὶ τούτων πέρας; et D. 1021, 14 καὶ τὴν δίκην ταύτην ἐκκρούῃ; 1021, 23 καὶ τὴν δίκην ὅτι πλεῖστον χρόνον ἐκκρούειν βουλόμενος et 1102, 19 et 1266, 11.

Rara est notio verbi ἐκτιθέναι legem proponere, ut legatur: Libanius dicit III 392, 9 χρῆν δὲ ἐκθεῖναι γράμματα καὶ προειπεῖν ταῦτα μὴ ποιεῖν secutus Demosthenem 485, 17 καὶ πρὸ τούτων γ' ἐπέταξεν ἐκθεῖναι (scl. νόμους) πρόσθεν τῶν

ἐπωνύμων καὶ τῷ γραμματεῖ παραδοῦναι et 1288, 20 ταῦτα προκαλεσαμένων ἡμῶν Διονυσοδώρου καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐκτιθέντων τὴν πρόκλησιν.

ἐλαύνω τινά valet alqm. iniuriis et accusationibus exagitare L. IV 392, 6 καὶ οὐ τὴν δωρεὰν οὐκ ἔφυγον, τοῦτον ὅπου ποτ' ἂν ὦσιν ἐλαύνουσιν cf. V 117, 6 μηδὲ τοὺς τὸ πρᾶγμα ἐλαύνοντας ἐχθροὺς τῇ πόλει ποιήσητε et D. 558, 22 εἶτα εἴ σ' ἐπὶ τούτοις ἔσκωψεν Ἀρχετίων ἤ τις ἄλλος, πάντας ἤλαυνες; 1481, 17 ὡς δοῦλον ἐλαυνόμενον et 559, 1; 241, 28; cf. Eurip. Andr. 31.

Structuram verbi ἐξετάζειν τινὰ πρός τινα reperimus apud L. II 433, 19 πρὸς τίνα δή σε λοιπὸν ἐξεταστέον ἢ πρὸς τὸν ... qui delibavisse videtur ex D. 330, 28 ἀλλὰ πρὸς τοὺς ζῶντας ... τὸν ζῶντ' ἐξέταζε καὶ τοὺς καθ' αὐτόν. Eiusdem verbi structura ἐξετάζεσθαι μετά τινος (quod valet ferri vel annumerari inter) exstat L. V 46, 5 ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι ... μετὰ Θηραμένους ἐξήτασται secundum D. 376, 9 ἐξὸν αὐτῷ μετὰ τῶν μηδὲν ἠδικηκότων ἐξετάζεσθαι. Eadem structura invenitur apud Plutarchum et Dionem Cassium.

Medium verbi ἐπισκοπέω (= visitare aegrotos) usurpavit L. I 190, 10 δοῦναί τε τοῖς ἐπισκοπουμένοις ἀεὶ λέγειν, ὡς τῆς ἐπιούσης οἰχήσομαι, quod Demosthenes exhibet 1364, 11 ἐβάδιζον γὰρ πρὸς αὐτὸν . . . τὰ πρόσφορα τῇ νόσῳ φέρουσαι καὶ ἐπισκοπούμεναι.

Medium verbi εὐθηνέω (quod dicitur de urbibus florentibus) pro activo positum est L. I 109, 10 ὡς ἡ μὲν εὐθηνοῖτο θεάτρων ἡδοναῖς et D. 413, 9 ἀφεῖσαν καὶ νοῦν ἔχειν ἡγοῦντο καὶ τὴν πόλιν εὐθηνεῖσθαι. (De hoc loco Butcher non recte iudicasse mihi videtur; Weilio assentitur „aliam vocem requirenti quae in antithesi stet cum ἀγνοεῖν“.)

Singularis est notio verbi παρακαθίζομαι quod valet arbitrum collocare L. VII 589, 13 καὶ καλέσας με καὶ παρακαθισάμενος καὶ τοὺς ἄλλους ἀπελθεῖν κελεύσας et III 52, 11 καὶ θαυμαστόν, ὅπως αὐτὸν οὐχὶ καὶ παρεκαθίσατο μεταδοὺς τοῦ θρόνου; confero cum D. 897, 3 ἕνα δ' ἑκάτερος παρεκαθίσατο

structuram ἐπί τινι ποιεῖσθαί τινα Libanius IV 376, 14 ἐπὶ τοῖς νενικηκόσιν αὐτὸν ἐποιήσατο debere videtur De-

mostheni 283, 16 *καὶ μὴ βουλομένων ἐφ' ὑμῖν ποιήσασθαι τὴν ἑαυτῶν αἵρεσιν* . . .

πλεονεκτέω idem valet quod circumscribere apud L. IV 172, 1 (cf. adn. cr.) *ὅς καὶ τοὺς ἀποδέκτας ἐπλεονέκτησεν ἐν ταῖς τιμαῖς* et apud D. 1035, 26 *ὅμως δ' ἂν ἄρα περὶ τῆς προικὸς ἀγανακτῇ καὶ φάσκῃ πλεονεκτεῖσθαι ταῖς χιλίαις δραχμαῖς, ψεύσεται.*

προσίσταμαι apud utrumque valet odio et offensioni esse: L. V 432, 7 *ὁ δ' οὕτως αὐτὸ πάνυ πεποίηκεν ὥστε καὶ προσίστατο* (cf. adn. cr.) *τὸ γιγνόμενον ὑμῖν* et D. 1393, 16 *ἡ τῶν λόγων πειθὼ ἄνευ εὐνοίας προσέστη τοῖς ἀκούουσιν;* eadem significatio reperitur apud recentiores velut Dionem Cassium 48, 10.

προστιμᾶν τινος significat: poenae legibus statutae aliam insuper addere: L. V 133, 6 *σιωπῆς οὐ προσετιμήσατε* et D. 790, 20 *ἀλλ' ὅτι πέντε ταλάντων προσετιμήσατε.*

Medium *σεμνολογοῦμαι* exstat L. I 201, 9 *οἱ δὲ σεμνολογούμενοι πλείους ὄντες;* IV 62, 13 *ὁ δ' εἰ τὸ προστεθὲν ἀναιρεθήσεται λυπούμενος καὶ πολλαχοῦ σεμνολογούμενος ἐκεῖνος ἐνθυμηθήτω* et D. 421, 19 *σὺ δὲ ἐκεῖ προτείνας καὶ ὑποσχὼν καὶ καταισχύνας τούτους ἐνθάδε σεμνολογεῖ.*

σοβέω intransitive usurpatur L. I 250, 13 *καὶ τὸ μὲν τῆς βουλῆς ἀξίωμα οὐδαμοῦ, σοβοῦσι δὲ οἱ ξένοι καὶ γαμοῦσιν* et D. 565, 29 *καὶ τρεῖς ἀκολούθους ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ;* similiter recentiores.

Verbo *συνδιαβάλλω*, quod saepius apud Atticos legitur, dativus additus est et vim habet: alqm. una cum aliquo notare L. V 277, 2 *ὁ τοίνυν λόγος ὁ τοιοῦτος οὐ τοῦτον ποιεῖ καθαρὸν ἐγκλημάτων, ἀλλ' ἐκείνῃ συνδιαβάλλει;* similiter D. 1404, 27: *ἢ δι' ἀτύχημά τι καὶ τὰ καλῶς πεφυκότα συνδιέβαλον αὐτῷ.*

Singularis est notio participii *τεταριχευμένος:* maceratus, confectus L. II 309, 16 *καλλίων δὲ ἄρα ἧδε ἡ δαπάνη τῆς περὶ τὰ θέατρα καὶ τοὺς ἡνιόχους καὶ ὅσοι τεταριχευμένοις ἀπαντῶσι θηρίοις.* D. 788, 23 *νεαλὴς δὲ καὶ πρόσφατος ὢν ἐκεῖνος περιῆν αὐτοῦ τεταριχευμένου καὶ πολὺν χρόνον ἐμπεπτωκότος.*

Cf. Plut. Mor. 1095 B *χρώμενοι ταῖς παλαιαῖς* (scl. *ἡδοναῖς*) *ἀπορίᾳ προσφάτων ὥσπερ τεταριχευμέναις καὶ νεκραῖς.*

τραγῳδέω valet verbis pomposis rem exaggerare L. III 167, 23 *καίτοι μέγα φρονεῖν ἀξιοῖ τὸ καῦμα τὸ παρ' ἐκείνοις τραγῳδῶν;* similiter Demosthenes hoc verbo usus est 400, 17 *ποῦ δ' ἅλες; . . . ταῦτα γὰρ τραγῳδεῖ περιιών.*

L. VI 394, 15 *εἰ δὲ τιμὴ καὶ δυναστεία, δίκαιον ὥσπερ ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἄλλους ἄλλοις ὑπεξιέναι τοῦ πάντας ἐν κύκλῳ ταύτης ἀπολαῦσαι τῆς πλεονεξίας* Libanium ex Demosthene 775, 26 *τὰς ἕνας ἀρχὰς ταῖς νέαις ἑκούσας ὑπεξιέναι* delibavisse pro certo iudico, quia sententiarum ordo similis est.

Singularis est structura *φοβέω τινὰ ὡς* cum optativo potentiali L. I 161, 13 *οὗτοι τοῦτον ἐφόβουν, ὡς αἴσχιστα ἂν ἄρξειεν* (et alibi) et futuro D. 185, 5 *εἰ πάντες οἱ λέγοντες φοβοῖεν, ὡς ἥξει βασιλεύς, ὡς πάρεστιν, ὡς* . . .

d) De substantivis.

ἀσπιδοπηγεῖον: Libanius VII 88, 5 *καὶ πρὸς τοῖς ἀσπιδοπηγείοις καθῆσθαι* et D. 945, 15 *ἐμίσθωσεν . . . τὸ ἀσπιδοπηγεῖον.*

ἐξαίτησις invenimus apud Libanium VI 377, 1 *οὐχ ὅσα τοῖς πολιτευομένοις εἴωθεν ἐνοχλεῖν . . . ἐξαιτήσεις* et apud Demosthenem 1200, 28 *τῆς μὲν ἐξαιτήσεως ἐπέσχον.*

substantivum *παράκρουσις* Libanius VI 214, 16 *οὕτω χρηστέον τῇ δεινότητι τῶν λόγων οὐκ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπὶ παρακρούσει τῶν πολιτῶν* deprompsit ex Demosthene 679, 3 *ἡ μὲν τοίνυν συμμαχία . . . μετὰ τὴν παράκρουσιν τὴν διὰ τῶν πρὸς Κηφισόδοτον συνθηκῶν συνεστάθη.* Etiam apud alios scriptores inde ab Aristotele invenitur.

περίδειπνον adhibet rhetor VI 44, 5 *οὐδὲν δ' ἄλλων ἔδει περιδείπνων* et VI 321, 15 *γενομένου τοίνυν τοῦ τάφου καὶ τοῦ περιδείπνου* Demosthenem secutus 321, 25 *ἀλλὰ δέον ποιεῖν αὐτοὺς τὸ περίδειπνον ὡς παρ' οἰκειοτάτῳ τῶν τετελευτηκότων.*

σιτηγία deprehendimus apud Libanium IV 91, 20 *ἠξίουν μὲν αὐτὸν ἐλευθερῶσαι τῆς σιτηγίας τοῦ θεοῖς ἐοικότος τε καὶ ὁμιλοῦντος τοῦ φιλοσόφου τὴν ναῦν* et Demosthenem 1286, 17 *ὡς ἄρα καὶ ἡμεῖς κεκοινωνήκαμεν τῆς σιτηγίας τῆς εἰς τὴν Ῥόδον.*

Singulari notione adhibentur *ἀκαθαρσία* (quod valet flagitium, scelus) L. VI 233, 13 *καὶ τοσαύτης ἀκαθαρσίας ἐνέπλησε τὸν ἁγιώτατον τῶν χώρων*; eadem est apud Demosthenem 553, 12 *τοῦτο γάρ, τοῦτ' οὐκ ἔχον ἐστὶν ὑπερβολὴν ἀκαθαρσίας* et

ἐργαστήριον (officina, collegium hominum improborum) L. I 122, 9 *ἀλλ' οὐκ ἐργαστηρίου πονηροῦ τινος ἐπήρειαν* et III 113, 8 *τοιοῦτον ἐργαστήριον ἠπάτησέ σε* ut apud D. 978, 6 *προσελθὼν καὶ περιστήσας τοὺς μεθ' αὑτοῦ, τὸ ἐργαστήριον τῶν συνεστώτων*; 995, 8; 1010, 24.

ἐκ προρρήσεως dicitur ab utroque: L. V 204, 9 *ὥστε τὸν μὲν ἐκ προρρήσεως ταῦτ' ἂν ποιῆσαι*; D. 114, 2 *ὑμῖν δ' ἐκ προρρήσεως πολεμήσειν.*

προσηγορία significat nomen, appellationem, *προσηγορίαν ἔχειν* denominatum esse ab aliquo: L. V 551, 12 *ἀλλ' ἄνθρωπος Ἀλκιβιάδης, ὦ κακόδαιμον Τίμων, δυσμενὴς ἐκ προσηγορίας*; D. 72, 1 *εἶτ' οὐχ ὁρᾶτε Φίλιππον ἀλλοτριωτάτας ταύτῃ καὶ τὰς προσηγορίας ἔχοντα.* Similiter Diod. 1, 21: *τὴν προσηγορίαν δ' ἔχειν ἀπὸ τοῦ κολασθέντος ὑφ' Ἡρακλέους Ἀνταίου*, et 4, 5; 20, 40.

e) De adiectivis.

ἀσυγγνώμων Libanius qui usus est V 493, 22 *πάλιν δ' αὖ τοῖς νεωτέροις ἀσυγγνώμονες ἐσόμεθα τὴν διὰ πάντων παρ' αὐτοῖς σωφροσύνην ζητοῦντες* mutuatus esse videtur ex D. 547, 8 *οὐδεὶς γάρ ἐστι δίκαιος τυγχάνειν ἐλέου τῶν μηδέν' ἐλεούντων οὐδὲ συγγνώμης τῶν ἀσυγγνωμόνων.* Cf. Plut. Mor. 59 E.

ὑπεραβέλτερος, quod exstat L. VI 530, 16 *ἤνεγκα ἂν γυναῖκα ὑπεραβελτέραν, αὐτόχρημα κακόν*, Demosthenes praebet 1178, 28 *ὥστε ὑπεραβέλτεροί εἰσιν αἱ προφάσεις καὶ αἱ αἰτίαι*; apud Libanium femininam formam reperimus, apud Demosthenem masculinam.

Adiectivi *φιλαθήναιος*, quod passim apud scriptores invenitur, superlativum adhibuerunt et rhetor VI 95, 12 *ὅτι οὕτω τις ἀνὴρ Ἀθηναῖος ἐγένετο φιλαθηναιότατος* et orator 439, 27 *εἶναί τε τὸν Φίλιππον αὐτὸν Ἡράκλεις Ἑλληνικώτατον ἀνθρώπων, δεινότατον λέγειν, φιλαθηναιότατον.*

Notione magno cum damno *ἐπὶ πολλῷ* usurpavit Libanius V 257, 4 *ἐκ δὲ ὧν ἐπὶ πολλῷ κατέχουσιν, ἀναισθησίας*

Demosthenem secutus 13, 22 *δέδοικα .... μὴ ἐπὶ πολλῷ φανῶμεν ἐρραθυμηκότες*; 103, 2 *ἃ δέδοιχ' ὅπως μήποθ' ἡγήσεσθ' ἐπὶ πολλῷ γεγενῆσθαι*; 372, 1 *ἣν δέδοικα μὲν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι δέδοικα, μὴ λελήθαμεν, ὥσπερ οἱ δανειζόμενοι, ἐπὶ πολλῷ ἄγοντες.*

Multi quoque loci inveniuntur, quos ad Demosthenem referre non dubito, etiamsi aliorum scriptorum exempla comparari possunt. Nam cum ex Demosthene Libanium plurima delibavisse constet, hos locos ex Demosthene depromptos esse rectius dixeris quam ex aliis scriptoribus, quos rhetor vel omnino non vel rarissime secutus est. Praetera sententiarum conexus semper respiciendus est.

Affero L. VII 87, 2 *τοῖς τῶν δανειζομένων δάκρυσι μηδὲν ἐνδιδόναι, νομίζειν δὲ τοὺς τόκους τῶν ἀρχαίων μέρος*, qui locus melius cum D. 914, 30 *τούτῳ δὲ τῷ μὴ παρόντι οὐ μόνον τἀρχαῖα καὶ τοὺς τόκους ἀπεδίδους* (cf. 1253, 8; 1292, 8) confertur quam cum Isocr. 366, 2 *ἐπειδὴ οὐχ οἷός τ' ἦν αὐτῷ ἀποδοῦναι ὁ Ἀρχέπολις οὔτε τὸν τόκον οὔτε τὸ ἀρχαῖον ἅπαν; ἡμῖν δ' οὐχ ὅπως περὶ τοῦ τόκου ὁ λόγος ἐστίν, ἀλλ' οὐδὲ τἀρχαῖα ἀπολαβεῖν δυνάμεθα* (in iis quae antecedunt eadem substantiva et verbum *δανείζω* saepius leguntur).

Formam *ἀγήοχα* Libanius VI 308, 16 *ἀγήοχα καὶ ταύτην εἰς τὸ βουλευτήριον* ex D. 238, 28 *φρουρὰς εἰσαγηοχότας*; 249, 18 *ὁ παρὰ Φιλίππου στρατηγὸς Ἀμύντας καταγήοχεν εἰς Μακεδονίαν* mutuatus esse videtur.

ἐπιστρέφομαι = curare deprompsit L. II 526, 8 *καὶ οὕτω χρῆν ἐπιστραφῆναί τε καὶ φυλακήν τινα ταυτηνὶ τοῖς ἐπὶ τὰ σκῆπτρα καλουμένοις παρασχεῖν* ex D. 665, 5 . . *νομίζων ἀποστερήσειν οὐκ ἐπεστράφη*; cf. 133, 24. Verbum legimus etiam apud poetas velut Theogn. 440; Rhes. 400; Soph. Phil. 599 et apud Plut. Mor. 304 F.

καταλειτουργέω invenimus apud L. III 34, 8 *μὴ γὰρ δὴ τῶν ὡς κατελειτούργησε τὴν οὐσίαν λεγόντων ἀνέχου*; 303, 13 *πλείοσι δὲ τιμῶνται παρ' ὑμῶν ἢ οἱ τὰς οὐσίας καταλειτουργήσαντες* et apud D. 956, 20 *καὶ δεινὰ πέπονθας πολλὰ καταλελῃτουργηκώς.* Hoc verbo etiam Isaeus 108, 29 usus est.

συμβάλλομαι, quod valet se coniungere, Libanius IV 254, 4 *ἐξῆλθε στρατόπεδον Σκυθικὸν τῇ μὲν Ῥωμαίων χειρὶ*

συμβαλούμενον adhibet secutus Demosthenem 558, 13: *ἣν προσῆκε τοὺς ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἐξιόντας καὶ συμβαλουμένους τοῖς συμμάχοις.* Cf. Antiph. 138, 37.

Substantivum *ἐξαπάτη* debet L. V 133, 8 *ὃ τοίνυν οὐδ' ὑπ' αὐτὴν τὴν τῆς ὀργῆς ἢ τῆς ἐξαπάτης τῶν δικαστῶν ἀκμὴν οὐ προσεθήκατε* Demostheni 487, 10 *καὶ μὴ τοὺς ἐπ' ἐξαπάτη νῦν λόγους ὑπὸ τούτου ῥηθησομένους πιστοτέρους ποιεῖσθαι*; 1116, 2: *ἔφη γὰρ ἐξαπάτης ἕνεκα παραγεγράφθαι τοῦτον τὸν νόμον.* Substantivo etiam Hes. th. 205; Theogn. 390; Xen. An. VII 1, 25 usi sunt.

ἡμικλήριον L. VII 595, 6 *εἶδον ἀποστερούμενον οὐ τοῦ ἡμικληρίου μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπιτιμίας αὐτῆς* delibavit ex D. 1173, 6 et 17 *καὶ οὗτος ἔλαχεν εὐθὺς τοῦ ἡμικληρίου; . . . ἐμὲ δὲ τοῦ ἡμικληρίου, ἐπειδὴ καὶ Κάλλιππος ὁ ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς τοῦ ἡμικληρίου μόνον ἠμφισβήτει*; 1175, 14; 1178, 22. Cf. Isae. 64, 2; 66, 5; 86, 18.

Libanius VI 224, 13 *αὐτὸς ὁ Πύθιος . . . ἡμῖν ἂν αὐτόν τε καὶ τὴν αὐτοῦ συμμαχίαν ἔδωκεν* secutus esse videtur Demosthenem 274, 27: *καλῶ δ' ἐναντίον ὑμῶν . . . τοὺς θεοὺς . . . καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον.* Adiectivum saepissime a poetis usurpatur; *ἐν Πυθίου* dicunt Thuc. 6, 54; Plat. Gorg. 472 A.

Adiectivum *εὐπρόσωπος* dicitur de verbis speciosis L. VI 446, 4 *τῇ δ' ἀληθείᾳ συναλγοῦντες Θηβαίοις καὶ τῆς κατηγορίας τὴν αἰτίαν εὐπρόσωπον ἔχοντες* . . et D. 277, 15 *καὶ λόγους εὐπροσώπους καὶ μύθους, ὅθεν ἡ Κιρραία χώρα καθιερώθη, συνθεὶς καὶ . . .*; adiectivum etiam apud Herod. 7, 168; Eurip. Phoen. 1336 invenimus.

L. I 154, 10 *οὐ γὰρ ἂν ἐξ ἑτέρας βίβλου ταῦτ' ἂν αὖθις ἐπῆλθον πρὸς ἡδονήν*; VI 599, 11 *ὁ δὲ κοινὰ τὰ παρ' αὐτοῦ προὐτίθει πρὸς ἡδονήν* imitatus est D. 13, 23 *καὶ ἅπαντα πρὸς ἡδονὴν ζητοῦντες πολλὰ καὶ χαλεπὰ ὧν οὐκ ἐβουλόμεθ' ὕστερον εἰς ἀνάγκην ἔλθωμεν ποιεῖν.* Saepe legimus *πρὸς ἡδονὴν κλύειν, λέγειν:* Isocr. 290 A; Thuc. 2, 65; Soph. El. 921; Trach. 197; Eurip. Med. 773.

Locos qui sequuntur ad Demosthenem referre non audeo, quoniam aliorum scriptorum, quos Libanius secundo loco imitatus est, similes conferri possunt.

Ad *διαφορέω* VII 97, 11 cf. Herod. I 88; III 53.

ἐπισκήπτω (dictum de mandatis morientium) VI 288, 3: Herod. III 65 [Lys. 138, 34; Soph. Trach. 1223; Eurip. Alc. 366].

εὐτρεπίζω V 402, 11: Thuc. 2, 18; 4, 123.

καταναυμαχέω V 501, 1: Isocr. 254 C (Isocrates similia narrat ac Demosthenes); Aristid. I p. 370, 14.

λογοποιοῦμαι VI 153, 8: Thuc. 6, 38; Isocr. 97 B.

παραγιγνώσκω VI 173, 18: Aesch. 82, 35; Isocr. 65 D; [236 C].

παραχωρέω VI 226, 10: Aesch. 89, 29; Isocr. 118 D.

προορῶμαι VI 151, 4: Thuc. 5, 11. Libanius quidem et Demosthenes accusativum verbo addunt, apud Thucydidem enuntiatum sequitur.

συνεπισπάω IV 356, 5: Plat. rep. 451 A.

ὑπομιμνήσκω τινά τι VI 448, 11: Thuc. 7, 64; Plat. Crit. 107 E; Phil. 67 C. At Libanius ita Demosthenem propius attingit, ut accusativus rei, qui additur, substantivum sit; ceteri addunt pronomen.

οὐδαμοῦ εἶναι IV 96, 10; 440, 6: Plat. Phaed. 72 C; Gorg. 456 C. Demosthenes quidem et Plato dicunt *οὐδαμοῦ φανῆναι* [*οὐδαμοῦ εἶναι* legimus Eurip. Iph. T. 115; Xen. Mem. I 2, 52].

εἰς χρημάτων λόγον II 297, 18; I 508, 12; II 394, 8: Thuc. 3, 46; [Lys. 19 § 61].

ἀξιόχρεως VI 156, 19: Herod. 4, 126; Thuc. 5, 13. Isocrates coniunxit *ἀξιόχρεως καὶ δυνάμενος.*

ἀνυπόστατος VI 338, 1; 283, 15: Isocr. 55 B; 124 C; Plat. leg. 686 B.

ἐμβρόντητε VII 217, 13: Ar. Eccl. 793; Philem. apud Athen. 4 p. 175 D.

σαθρός VI 140, 23: Plat. Euthyphr. 5 C; Gorg. 479 B; Phil. 55 C.

χρυσόπαστος VI 235, 3: Herod. 8, 120; Luc. Nec. c. 6; [Aesch. Ag. 752].

Caput II.

Quomodo Libanius cum Demosthene dissentiat.

Libanium quamquam permulta ex Demosthene diligenter delibavisse facile intellegitur, tamen plures inveniuntur loci, in quibus ab exemplo libere admodumque varie recesserit. Quod quidem eo factum esse videtur, quod rhetor, qui veterum scriptorum opera perlegerat atque pervolverat, singulos locos ita memoria tenebat, ut ex memoria suis inserere posset. Accessisse videtur voluptas quaedam variandi. Atque quoniam Libanium orationis numerosae studiosissimum fuisse constat[1]), semper quaerendum est, num eam ob causam exemplum mutaverit. Denique necessarium esse videtur scrutari, utrum Demosthenis quempiam codicem Libanius secutus sit an ab omnibus recesserit.

1.

Libanius in verbis enuntiationis disponendis exemplum mutavit. Convertas oculos ad haec exempla:

L. I 114, 11	D. 411, 12
ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἀπαντῶν ἐξετρέπετ᾽ αὐτόν	*οὗτος ἐκτρέπεταί με νῦν ἀπαντῶν.*

Libanius si dixisset *ἐξετρέπετ᾽ αὐτὸν ἀπαντῶν*, idem numerus esset –⏑⏑–⏓; at chiasmi causa, quem in deliciis habet[2]), ita verba disposuisse videtur: *ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἀπαντῶν ἐξετρέπετ᾽ αὐτόν, τῷ δὲ πρόνοια μὴ ἀπαντῆσαι.*

L. VI 12, 5	D. 324, 17
ἐπιλείψει ἡμᾶς ἡ ἡμέρα λέγοντας τῶν δουλευόντων τὰ ὀνόματα	*ἐπιλείψει με λέγονθ᾽ ἡ ἡμέρα τὰ τῶν προδοτῶν ὀνόματα.*

ἡμᾶς et *λέγοντας* legimus, quod Corinthii loquuntur; cf. Foersteri adn. cr.

[1]) Qua de re disputavit M. Heitmann: De clausulis Libanianis. Diss. Monast. 1912. Accedunt quae G. Werner De Lib. stud. Herodot. (cf. p. 1) p. 8 adn. 2 scripsit. Neque vero hunc sententiam Moseli accurate rettulisse Foerster mihi scripsit.

[2]) Cf. Caroli Rotheri de Libanii arte rhetorica quaestt. select. diss. Vratisl. 1915 p. 79 sq.

L. III 391, 8	D. 320, 13
εἶτα τοσαύτῃ λῃστείᾳ καὶ κακοῖς ὑπηρεσίαν ὄνομα μετέθεντο	*καὶ προσεποιοῦ φιλίαν καὶ ξενίαν εἶναί σοι πρὸς αὐτὸν τῇ μισθαρνίᾳ ταῦτα μετατιθέμενος τὰ ὀνόματα.*

ὑπηρεσίαν ὄνομα μετέθεντο aeque ac *μετέθεντ᾽ ὄνομα* clausulam solutis longis syllabis effectam praebet, quam in fine colorum non admodum raro (saepius quam in fine periodorum) inveniri docuit Heitmannus[1]).

L. V 106, 2	D. 30, 18
τὸ δ᾽ ὑπακούειν ἐκ τοῦ βασιλείαν σφίσιν ἐφορμεῖν μεγάλην συνέβη	*δυσχερὲς πόλιν μεγάλην ἐφορμεῖν τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς διηλλαγμένην πρὸς ὑμᾶς.*

Libanius hanc verborum collocationem usurpavit, quamquam, si Demosthenem secutus *βασιλείαν μεγάλην ἐφορμεῖν σφισι συνέβη* dixisset, non minus usitata clausula exstaret.

L. VI 12, 7	D. 125, 2
καὶ οὐ τοῦτό πω δεινὸν καίπερ ὂν δεινόν	*καὶ οὐχί πω τοῦτο δεινὸν καίπερ ὂν δεινόν.*

Non rhythmi causa Libanium exemplum mutavisse apparet; at *πω* ante *τουτο* in codd. Dem. SLA: post *τοῦτο* vulg.

L. VI 223, 2 – D. 678, 7; L. VI 301, 20 – D. 296, 6; L. VI 653, 15 *πάσας μέν, ὦ βουλή, τὰς στρατείας ἐξῆλθον καὶ πανταχοῦ τὴν τάξιν ἐτήρησα καὶ τὴν πόλιν οὐδαμοῦ κατῄσχυνα* — D. 1353, 24, ubi, etsi clausula minus usitata est, quam si Demosthenem prorsus secutus esset, tamen isocola optime inter se respondent, quam figuram ut similes rhetor saepe usurpat[2]).

VII 192, 10 Libanius rhythmi causa verba aliter collocasse videtur atque Demosthenes 1208, 2 et 918, 22: *ἐπιτιμωμένου τοῦ σίτου* clausula multo saepius legitur quam *τοῦ σίτου ἐπιτιμωμένου;* praeterea in *τοῦ σίτου ἐπιτιμωμένου* hiatus existeret, qui vitandus est.

2.

Accedo ad locos, in quibus Libanius exemplo Demosthenis unum vel plura substantiva, verba, adiecti-

[1]) Diss. l. l. p. 15.

[2]) Cf. Rotheri diss. l. l. p. 93.

va, quae eandem vel similem notionem habent, detraxit.

L. I 481, 7 *ὥστ᾽ ἤδη φόβον, μὴ πρὸς ἔνδειαν ὑπενεχθῶσι, παριστάναι*	D. 654, 25 *τὸ τοίνυν ψήφισμα . . . τοῖς δὲ τῶν ἑτέρων βασιλέων στρατηγοῖς φόβον καὶ δέος, μή τιν᾽ αἰτίαν ἔχωσι, παριστάν.*
L. III 9, 1 *διὰ τῶν τὰ παρ᾽ ἐκείνων ἐν παραβύστῳ πραττόμενα οὐκ ἀγνοούντων* IV 400, 9 *τὸ μηδὲ ἐν παραβύστῳ γίνεσθαι τὰς ἀπειλάς*	D. 715, 21 *ἐν παραβύστῳ τῆς βουλῆς μὲν ἀφειμένης, τῶν δ᾽ ἄλλων διὰ τὴν ἑορτὴν ἱερομηνίαν ἀγόντων λάθρᾳ τὸν νόμον εἰσήνεγκεν.* Cf. adn. cr. Butch.
L. V 269, 8 *εἰ δὲ ὑμεῖς τι πταίσαιτε, τοῖς ὅλοις ἐπταικότες ἂν εἴητε καὶ δεῖ συναπολεῖσθαι τοῖς ἀποβαίνουσι τὸ τῆς πόλεως ἔδαφος*	D. 99, 19; 134, 14 *καὶ κακόνους μέν ἐστι καὶ ἐχθρὸς ὅλῃ τῇ πόλει καὶ τῷ τῆς πόλεως ἐδάφει.*

Non clausulae causa rhetor omisit *ὅλη ἡ πόλις*, sed quia antecedit *τοῖς ὅλοις ἐπταικότες ἂν εἴητε.* Apud Dem. 803, 29 legimus *καὶ τῆς πόλεως ὑπὲρ αὐτῶν τῶν ἐδαφῶν εἰς κίνδυνον μέγιστον κατακεκλειμένης.*

Accedunt loci quos enumerasse satis habeo: III 102, 8 (cf. IV 467, 16) – D. 418, 14 ubi notandum est paulo ante Libanium pro *δράμασι τοῖς τραγικοῖς* dixisse *τραγῳδίαις*; V 118, 8; 269, 3 – D. 581, 22; 102, 21; 106, 24; V 245, 4 – D. 241, 18; 242, 25; VI 30, 11 – D. 1374, 11; VI 125, 15 – D. 701, 25 (cf. VI 128, 16); VI 156, 18 – D. 310, 22; VI 225, 18 – D. 348, 7; VI 227, 6 – D. 232, 28, D. 275, 18 enuntiatum aliter disposuit et *ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ* addidit; VI 276, 8 – D. 10, 6 (apud Demosthenem nihil mutandum est, cf. adn. cr. Blass.); VI 382, 3 – D. 285, 21; 1463, 28; VI 554, 3 – D. 735, 10; VII 219, 10 – D. 579, 22.

Etiam afferri potest

L. V 81, 9 *μιμεῖσθαι δὲ τοὺς κυβερνήτας καὶ τὰ ὕπουλα φυλάττεσθαι τῶν ἐπῶν ὥσπερ ἐκεῖνοι τὰς ὑφάλους.* cf. adn. cr. Foerst.	D. 327, 29. *οὐδέ γ᾽ ἡσυχίαν ἄγειν ἄδικον καὶ ὕπουλον.*

At loci, in quibus adiectivum unum ut apud Libanium exstat, comparari possunt: Thuc. 8, 64 *τὴν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ὕπουλον αὐτονομίαν;* Plat. Gorg. 518 E *ὅτι δὲ οἰδεῖ καὶ ὕπουλός ἐστι* (scl. *ἡ πόλις*) *δι᾽ ἐκείνους τοὺς παλαιούς, οὐκ αἰσθάνονται.*

Iam tractentur loci, in quibus Libanius alia (non similis notionis) vocabula velut articulum, adverbia omisit.

L. VI 21, 7 *ἀλλ᾽ οὔτ᾽ ἐκείνοις ἔστιν εἰπεῖν οὔθ᾽ ὑμῖν ὡς καθαροί . πόθεν; οὐδέποτε ἐκνίψεσθε τὰ ἐκεῖ*	D. 274, 23 *τὸ δ᾽ οὐ τοιοῦτόν ἐστι . πόθεν; οὐδέποτ᾽ ἐκνίψει σὺ τἀκεῖ πεπραγμένα σαυτῷ.*

Clausulae causa *ὑμεῖς* et *πεπραγμένα ὑμῖν αὐτοῖς* omissa non esse apparet, etsi clausula quae nunc exstat admodum usitata est; Blassius eam ob causam, quod a Libanio omissa sunt, verba *πεπραγμένα σαυτῷ* seclusit, sed falso.

L. VI 223, 1 *πῶς τοῦτο λέγεις, Αἰσχίνη; οὐ διελυσάμεθα τὸν πόλεμον;*	D. 44, 10 *ἕως ἂν ἢ διαλυσώμεθα πεισθέντες τὸν πόλεμον ἢ . . .*
L. VI 405, 2 *ἄλλης μὲν πολιτείας οὐδὲ ἐμπείρως ἔχω, οἷον τῆς περὶ τὴν διοίκησιν ἢ τῆς περὶ τὰ δικαστήρια.* Cf. Aesch. Ctes. 58, 14.	D. 1474, 23 *ἐκεῖνος γὰρ αὐτὸν ἐν τῷ περὶ τὴν διοίκησιν μέρει τάξας τῆς πολιτείας τὸ κατ᾽ ἀρχάς.*

L. VI 126, 14 – D. 612, 21 Libanius etiam in *ἔργων ἐπιστάτης* articulum omisit.

3.

Ut Libanius saepenumero Demosthenis exemplum coartavit, ita multi loci inveniuntur, in quibus amplificavit.

Adduntur verba, nomina eiusdem vel similis notionis.

L. II 357, 14 *ὁ Μῆδος διῆγε, διέτριβεν ἐρωτῶν, ἀποκρινόμενος.*	D. 1460, 1 *νῦν δὲ δραχμῇ καὶ . . . ὥσπερ ἀσθενοῦντα τὸν δῆμον διάγουσιν.*

Verbo *διάγω* additum est *διατρίβω* cum participio coniunctum.

Apud Thuc. I 90, 5 legimus ἀλλὰ διῆγε καὶ προὐφασίζετο; propius quidem Libanius Demosthenem attingit.

L. II 396, 12	D. 1142, 26
γένοιο γὰρ ἂν οὕτω δικαιότερος κριτὴς καὶ διαιτήσαις ἀπ᾽ αὐτῶν τῶν πεπραγμένων τοὺς οἰκοῦντας τὴν πόλιν	οἱ γὰρ τὴν Οἰνῇδα καὶ τὴν Ἐρεχϑῇδα διαιτῶντες ἐνταῦϑα κάϑηνται.

cum verbo διαιτήσαις Libanius locutionem γένοιο δικαιότερος κριτὴς coniunxit.

L. II 432, 7	D. 46, 5
σὺ δὲ ποίους μὲν Ἀϑηναίους, ποίους δὲ Ἀϑηναίων στρατηγούς, ποίας δὲ ναῦς, ποίας δὲ ἱππαγωγοὺς τριήρεις δείσειν ἔμελλες;	τὸν αὐτὸν τρόπον στρατευομένους καὶ ἱππαγωγοὺς τούτοις.

Hic Libanius ποίας δὲ ναῦς structurae causa enuntiationis addidit: optime inter se respondent ποίους μὲν Ἀϑηναίους atque ποίας δὲ ναῦς et ποίους δὲ Ἀϑηναίων στρατηγούς atque ποίας δὲ ἱππαγωγοὺς τριήρεις δείσειν ἔμελλες, quorum clausula eadem est. Etiam quae sequuntur cola eandem clausulam praebent τῆς φιλανϑρωπίας et περιάψειε τῷ πράγματι. Numerus quoque syllabarum ποίους δὲ Ἀϑηναίων στρατηγούς et ποίας δὲ ἱππαγωγοὺς τριήρεις prorsus idem est.

L. III 170, 12	D. 842, 15; 1225, 18
τίνας οὖν οἴει γίγνεσϑαι τοὺς δικαζομένους ἐν τοιούτοις κακοῖς; τίνα ψυχὴν ἔχειν; τί μὲν πρὸς αὐτοὺς λέγειν, τί δὲ πρός τε τὴν γῆν καὶ τὸν ἥλιον;	εἰ δ᾽ ὑμεῖς ἄλλο γνώσεσϑε . . . τίνα οἴεσϑε αὐτὴν ψυχὴν ἕξειν, ὅταν . . . — τίνα με οἴεσϑε ψυχὴν ἔχειν ἢ πόσα δάκρυα ἀφιέναι;

Libanius Demosthenis locutionem τίνα οἴεσϑε αὐτὴν ψυχὴν ἕξειν duabus enuntiationibus, altera praemissa, altera sequente, amplificavit.

L. V 38, 8	D. 170, 11
οἱ . . . λαμβάνοντες διὰ μὲν κώπας καὶ μνᾶς ὀλίγας οὐκ ὤκνουν γράφεσϑαι.	πάλιν κώπας τις ὑφείλετο.

Substantivo κώπας Libanius addidit καὶ μνᾶς ὀλίγας.

L. V 43, 9	D. 1081, 13
ὅτι τοῖς μὲν πράγμασι καὶ ταῖς ἀληϑείαις οὔτ᾽ ἂν τοῦτον οὔτ᾽ ἂν ἄλλον οὐδένα τῶν τούτῳ πεπλησιακότων ἕλοι	ἡμεῖς μὲν γὰρ ταῖς ἀληϑείαις πιστεύοντες εἰσεληλύϑαμεν. (Demosthenes ipse enuntiata mutavit 875, 7 et 1041, 9.)

Hic Libanius πράγμασι καὶ ταῖς ἀληϑείαις coniunxit.

L. V 87, 1	D. 37, 20
εἰ τοῖς τοὺς ἀγροὺς κεκτημένοις καὶ τὰς περιουσίας πρὸς τῷ τῆς ψυχῆς φροντίζειν	καὶ ταῖς περιουσίαις ταῖς οἴκοι ταύταις ἀφορμαῖς ἐπὶ τὰ ἔξω τῶν ἀγαϑῶν χρῆσϑαι. Cf. 116, 10; 358, 21 aliosque locos; Isocr. 224 C.

Libanius duo substantiva synonyma coniunxit.

L. V 93, 3	D. 1272, 8
καὶ μέτοικοι καὶ μυστήρια καὶ σκευωρία καὶ πᾶσα τέχνη καὶ μηχανή	ἐξελεγχϑεὶς δὲ φανερῶς καὶ περιγενομένου μου τῆς τούτων σκευωρίας.

L. V 500, 10	D. 320, 23
ὁ χρηστὸς καὶ σπουδαῖος ἀνὴρ τῇ γνώμῃ καὶ οἷς προείλετο κρίνεται.	πολλὰ καὶ καλὰ καὶ μεγάλα ἡ πόλις, Αἰσχίνη, καὶ προείλετο καὶ κατώρϑωσεν δι᾽ ἐμοῦ.

Apud Libanium optime inter se respondent ὁ χρηστὸς καὶ σπουδαῖος ἀνὴρ et τῇ γνώμῃ καὶ οἷς προείλετο.

L. VI 131, 1	D. 526, 28
τοὺς μὲν . . . . κατηγορεῖν ἐνδόσιμα καὶ καϑυφιέμενα	ἀλλ᾽ ἰδίᾳ πεισϑεὶς ὁπόσῳ δήποτ᾽ ἀργυρίῳ καϑυφεὶς τὸν ἀγῶνα. 563, 19 παραινοῦντες ἀπαλλαγῆναι καὶ καϑυφεῖναι τὸν ἀγῶνα τουτονί.

Libanius hic coniunxit ἐνδόσιμα καὶ καϑυφιέμενα.

L. VI 170, 10	D. 682, 12
εἰ δέ, ὁσαχοῦ κέκριμαι, πανταχοῦ καὶ ἑκασταχοῦ νικῶ	ὁσαχοῦ κύριος γέγονεν τοῦ πράττειν ὅτι βούλεται, πανταχοῦ κακῶς ἐπιχειρῶν ἡμᾶς ποιεῖν φαίνεται.

Libanius adverbio πανταχοῦ addidit καὶ ἑκασταχοῦ.

L. VI 309, 10	D. 672, 4
τί οὖν οὐκ εὐθέως ἀπεκρίνατο οὐδὲ παραντὰ τὴν γώμην ἐξέφηνε τὴν ἑαυτοῦ;	*τί δὴ συμβαίνει παραυτά, ὅθεν ἐξηλέγχθη τὸ πρᾶγμα ἐπ' αὐτοφώρῳ;*

hic *εὐθέως* ad *ἀπεκρίνατο* positum est, ut responderet *παραυτὰ τὴν γνώμην ἐξέφηνε τὴν ἑαυτοῦ.*

L. VI 399, 12	D. 1219, 14
τὰ τρόπαια δὲ καὶ τὰς ναυμαχίας κελευόντων χαίρειν ἐᾶν καὶ λήρους καὶ μύθους εἶναι λεγόντων	*λέγοντος δέ μου ταῦτα ἀπεκρίνατό μοι ὅτι μύθους λέγοιμι.*
Libanius coniunxit *λήρους καὶ μύθους,*	36, 18 *καὶ τί ἂν εἰπεῖν τις ἔχοι; τὰς ἐπάλξεις, ἃς κονιῶμεν, καὶ τὰς ὁδούς, ἃς ἐπισκευάζομεν, καὶ κρήνας καὶ λήρους.* Cf. 175, 5.

L. VI 515, 1/2 enuntiatum ex compluribus Demosthenis exemplis concinnavit: 1323, 6; 1325, 9; 892, 9; 939, 11.

L. VI 603, 8	D. 240, 11
τρόφιμος ἐκεῖνος ὁ πάντα ἐμοὶ καὶ ἀντὶ πάντων	*πάντ' ἐκεῖνος ἦν αὐτοῖς.* 660, 7 *ἐβοηθεῖτε δ' αὐτῷ καὶ πάντ' ἦν Ἀλέξανδρος.*
καὶ ἀντὶ πάντων additum est ad *πάντα ἐμοί.*	Cf. Luc. tyrannic. 4.

L. VII 20, 5	D. 977, 25
ὁ δὲ περιορᾷ με γλίσχρως καὶ μόλις καὶ ταλαιπώρως ἀγείροντα χρυσίον	*καὶ ταῦτ' ἀπειληφότι γλίσχρως καὶ μόλις παρὰ τούτου.* Cf. Plat. rep. 553 C.

Libanius *καὶ ταλαιπώρως* addidit.

L. VII 97, 9/11 sumptum est ex	D. 1278, 23 et 598, 4
οὐ λέγω μνᾶν ἢ ἀλεύρων ἡμιμέδιμνον ἢ ἁπλοΐδα, ἀλλ' ὀρόβους ὀλίγους, τάριχος, κρόμμυα, τῶν ἔτι φαυλοτέρων τι διαπεφορηκότα λαβών	*. . . . κριθῶν μὲν βρεχθῆναι, καὶ ξηραινομένους ἰδεῖν αὐτὴν, μηδὲ τρεῖς μεδίμνους, ἀλεύρων δ' ὡς ἡμιμέδιμνον.* *ἴστ' ὀρόβους ὄντας ὠνίους.*

L. VII 586, 16	D. 576, 11
ἔτι δὲ ὃς μόνος εἰκότως ἂν καὶ συνεξητάζετό μοι καὶ συνικέτευεν ἀδελφὸς τὰ μὲν αἰσχυνόμενος	*ἀλλὰ τούτῳ πάντας αὐτίκα δὴ μάλα συνεξεταζομένους τοὺς ῥήτορας ὄψεσθ' ἐφεξῆς.* Cf. 556, 15.

Adduntur alia (non similis notionis) vocabula.

L. IV 215, 10	D. 1327, 3
ἀλλ' ὥσπερ οἱ καθ' ἕκαστον πατρῴας καὶ παππῴας κληρονομοῦσιν οὐσίας νόμῳ πρὸς τοῦτο καλούμενοι, οὕτω καὶ τούτοις ἄνωθεν ἐκ τριγονίας ἡ βασιλεία προσήκουσα	*καὶ διὰ τοῦτ' οἴησεται δεῖν ἀποφεύγειν, ὅτι πονηρὸς ἐκ τριγονίας ἐστίν.*

L. V 275, 12	D. 1125, 12
καὶ πολύ γε δεινότερον τὸ πεῖσαι γενέσθαι φαύλην τοῦ πρὸς ἀνάγκην καταισχῦναι. ἡ μὲν γὰρ βιασθεῖσα τὸ μὲν σῶμα ὕβρισται, τὴν δὲ γνώμην οὐ διέφθαρται	*τίνα . . . ἀπεστέρηκα, ὥσπερ σὺ τοῦτον ὃν κατῄσχυνας; τίνος γυναῖκα διέφθαρκα;*

Libanius *πρὸς ἀνάγκην* addidit, ut gravius inter se opponerentur *πεῖσαι γενέσθαι φαύλην* et *πρὸς ἀνάγκην καταισχῦναι.* Vides in sequenti enuntiatione Libanium et Demosthenem verbo *διαφθείρω* usos esse: *τὴν δὲ γνώμην οὐ διέφθαρται — τίνος γυναῖκα διέφθαρκα.* Etiam Lysias p. 156, 40; 157, 19; 163, 35 verbo *καταισχύνω* utitur, sed hunc Libanius non est imitatus.

L. VI 195, 1	D. 406, 17
μυρίας ἔχων ἀφορμὰς λόγων καλὰς οὐδὲν οὔτε εἶπεν οὔτε ἐφθέγξατο	*τούτων μὲν τοίνυν οὐδὲν εἶπεν οὐδ' ἐφθέγξατο.*

4.

Libanius pro verbo vel adiectivo vel substantivo, quod apud Demosthenem legitur, aliud eiusdem vel similis notionis inseruit. Haec sunt exempla:

L. III 37, 10	D. 792, 3
τῶν πόνων οὓς περὶ τὰ γράμματα τὰν τοῖς τοίχοις ἤνεγκε τὰ μὲν ἀναιρῶν, τὰ δ' ἀντεγγράφων	*τί ἔσται; ἐξαλειφθήσεται, νὴ Δία, ὁ δ' ἀντεγγραφήσεται.*

Hic Libanius *ἀναιρῶν* eam ob causam usurpavisse videtur, ut plane responderent inter se verba *τὰ μὲν ἀναιρῶν, τὰ δ' ἀντεγγράφων*; numerus syllabarum idem est.

L. V 211, 11	D. 274, 12
ἀλλ', οἶμαι, τοῦτ' ἔστι καὶ οὐδὲν ἕτερον ἔγκλημα παρὰ τὸ τὰ μὴ προσήκοντα ἔχειν	*ἢ μηδὲν τοῖς πραττομένοις ὑπ' ἐμοῦ τότ' ἔχοντ' ἐγκαλεῖν μὴ γράφειν παρὰ ταῦθ' ἕτερα.*

Libanium substantivum ex Demosthenis *ἐγκαλεῖν* quod praecedit sumpsisse apparet (praepositione *παρὰ* similiter utitur Plat. Phaed. 74 A et 107 A).

Qua cum Libanii ratione conferri potest:

L. VI 473, 14	D. 643, 10
ἐντεῦθεν λύπας τινὲς ἀμυνόμενοι καὶ ταῖς τῶν ἐχθρῶν ἐπιτιθέμενοι συμφοραῖς προχείρως ἐπεσπῶντο	*ὅτι . . . οὐκ ἐπέθεντο τοῖς ἀτυχήμασιν, ἀλλ' ἀνθρωπίνως ἐπεκούφισαν εἰς ὅσον εἶχε καλῶς τὰς συμφοράς.*

Hic Libanius substantivum *συμφοραῖς* ex *τὰς συμφοράς* sumpsit, quod in altera enuntiationis parte Demosthenes adhibuit (at cf. adn. cr. Butch.); praeterea clausula *ἐπιτιθέμενοι ἀτυχήμασι* peior esset quam quae nunc exstat, et hiatum intolerabilem inferret.

L. V 275, 7	D. 632, 20
ἀλλ' ἵνα μὴ ἀπέραντος ὁ λόγος εἴη, δεδόσθω βεβουλημένην ἀκολουθῆσαι	*ἵνα δὲ μὴ τοῦτο ᾖ μηδ' ἀπέραντοι τῶν ἀδικημάτων αἱ τιμωρίαι γίγνωνται.*

L. IV 287, 18	D. 1182, 28
καίτοι πρότερον μὲν οἱ βοηθέντες ἐπὶ χρήμασι τῶν νῦν μέσως ἐχόντων εἰς εὐπορίαν καταδεέστερον ἐπλούτουν, νῦν δὲ οἱ μέσως ἔχοντες τῶν πρότερον βασιλέων ἀφθονώτερον διάγουσιν	*αὗται δὲ καταδεεστέρως περὶ ταῦτ' ἔχωσιν ἅπαντα.*

verbum *ἔχειν* ad *μέσως* Libanius addidit, et praepositio *εἰς* pro *περὶ* posita, *ἐπλούτουν* cum *καταδεέστερον* coniunctum est.

L. III 345, 23	D. 1268, 23
γραφέσθω δὲ τὸν ἠμεληκότα παραστησάμενος τὸν νέον	*φασὶ γὰρ παραστησάμενον τοὺς παῖδας αὐτὸν κατὰ τούτων ὀμεῖσθαι.* Cf. 546, 20; 915, 29; 1305, 11.

Libanius dixit *τὸν νέον* ut antea *ἐν τοῖς νέοις*.

L. III 468, 13	D. 212, 28
τῇ κατὰ τούτων οἷς βραχὺ τῶν δικαίων μέλει κολάσει	*βραχὺ φροντίσας ὑμῶν καὶ τῆς κοινῆς ὁμολογίας.*
L. IV 32, 14	D. 376, 1
πόθεν οἴει τοὺς . . . πυροπωλεῖν, οἰκοδομεῖν, τραπεζίταις συνεῖναι, δανείζειν, πανταχοῦ μεμνῆσθαι τόκων, παισὶ κλήρους παραδιδόναι μεγάλους	*. . . ἀλλὰ καὶ ἐδείκνυεν ὑμῖν, πυροπωλῶν, οἰκοδομῶν, βαδιεῖσθαι φάσκων, κἂν μὴ χειροτονῆθ' ὑμεῖς, ξυληγῶν, τὸ χρυσίον καταλλαττόμενος φανερῶς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις . .*

L. IV 289, 3; VI 552, 4	D. 49, 30
ἀλλ' ὥσπερ τοὺς φόρους ἐκλέγειν ἐν τοῖς νενομισμένοις ἐτέτακτο. *καὶ ταύτης μισθὸν οὐκ ὀλίγον ἐκλέγων τῆτες οὐκ ἐλθὼν ἐμὲ δεῦρο κατελθεῖν ἐβιάσατο.*	*τὰ πλοῖα συλλαβὼν ἀμύθητα χρήματ' ἐξέλεξεν.* Cf. 1199, 5.

L. VI 9, 22	D. 153, 14
Ἀθηναίων δ' ἄξιον θαυμάσαι πῶς μὲν εἰς τὴν ἀμφικτυονίαν παρεληλύθασιν	*εἰς δὲ τὴν ἀμφικτυονίαν εἰσδεδυκώς.*
L. VI 23, 15	D. 707, 23; 719, 8
τοῦτον κανόνα δεῖ τὰς πρὸς ἀλλήλους διαφορὰς μετρίως καὶ δημοτικῶς τίθεσθαι	*ἀλλὰ τοὐναντίον πάντα φιλανθρώπως καὶ δημοτικῶς φράζουσι πράττειν.* *καλῶς καὶ δημοτικῶς λέγων.*
L. VI 194, 15	D. 1047, 12
πᾶσα ἀνάγκη τούτῳ δι' ὧν ἂν γένοιτο παρακρούσασθαι τοὺς δικάζοντας παρεσκευάσθαι	*. . . οὐδὲ παρακρούομαι τοὺς δικαστάς.* Cf. Lyc. Leocr. § 139.

L. VI 406, 10 τῇ δὲ ἐμῇ λογίζομαι φρενοβλαβείᾳ καὶ κακοδαιμονίᾳ δικαίως	D. 23, 25 δείγματα τῆς ἐκείνου γνώμης καὶ κακοδαιμονίας ἐστὶ τοῖς εὖ φρονοῖσιν.
VII 504, 12 τῷ κυβερνήτῃ ῥᾷστον τὴν αὑτοῦ ναῦν περὶ τοῖς προβόλοις διαφθεῖραι. Cf. V 283, 12.	D. 148, 11 ἀλλ' ἀνάγκη τούτοις ὥσπερ προβόλοις προσπταίσαντας ὑστερίζειν ἐκείνων. Cf. 104, 28; 795, 14.

5.

Libanius idem substantivum vel adiectivum quod Demosthenes usurpavit sed alia in locutione.

L. II 332, 4 καὶ γνούς, ὡς, εἰ τοῖς ἀνηνύτοις ἐπιχειροίη, χαρίζοιτ' ἂν τοῖς πολεμίοις	D. 208, 29 εἶτ' ἀνήνυτα πράγμαθ' ἕξομεν αὐτοί.
L. II 353, 14 μέλλοντος . . . σὺν ἱκετηρίᾳ πέμπειν καὶ ποιεῖν ἐκεῖνον τῶν συνθηκῶν ὁριστὴν	D. 199, 17 τῶν δ' Ἑλληνικῶν δικαίων οἱ κρατοῦντες ὁρισταὶ τοῖς ἥττοσι γίγνονται.
L. IV 94, 21 τί δέ, ἐκεῖνο τιμὴν τὸ μετὰ χλευασίας ἐκβάλλειν με τοῦ δικαστηρίου;	D. 705, 2 ἦν δὲ ταῦτ' ἐνέδρα μετὰ χλευασίας καὶ κατασκευασμὸς ὑπὲρ. . . .
L. V 47, 6 καὶ εὔχοιτο μὲν ἂν ἰδεῖν ἄκυρον τῶν πραγμάτων τὸν δῆμον	D. 700, 16; 732, 10 ταῦτ' ἄκυρα ποιεῖ τῶν προστιμημάτων — οὐ τοίνυν μόνον τὰ δικαστήρι' ἄκυρα ποιεῖ τῶν προστιμημάτων. Cf. Plat. Theaet. 169 E, qui dicit ἄκυρον τιθέναι τινά.
L. V 486, 7 ἀλλ' ἡ μὲν ἐπὶ τὸν οἶκον παράκλησίς ἐστι παραπέτασμα	D. 1107, 1 οἱδὶ δὲ τῇ προκλήσει χρησάμενοι παραπετάσματι.

L. VI 14, 7 ἡ γὰρ εἰς τοὺς ἀποίκους ὕβρις ἐπὶ τοὺς ἐκπέμψαντας εἶχε τὴν ἀναφοράν	D. 704, 8 ἐκείνοις δ' εἶναι περὶ αὐτῶν εἰς τοὺς ἔχοντας ἀναφοράν.
L. VI 195, 6 εἶθ' ὑπὲρ οὕτω δεινῶν ἀποτείνοι λόγους εὖ μεμηχανημένους	D. 604, 6 εἰσὶ δὲ καὶ περὶ τῶν ἄλλων αὐτῷ λόγοι πρὸς τὶ φενακίζειν ὑμᾶς εὖ μεμηχανημένοι. Cf. 847, 23; 860, 20.
L. VI 211, 4 τίς οὐκ αἴνιγμα τὸ πρᾶγμα ἡγήσεται;	D. 184, 29 αἰνίγματι γὰρ ὅμοιον τοῦτό γε. 446, 13 καὶ γέγονεν τὰ πράγματα πάνθ' ὥσπερ αἴνιγμα τῇ πόλει.
L. VI 238, 6 οὐ παύσεσθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς ἐμπόροις τούτοις τὰ νεῦρα τῆς πόλεως ἐγχειρίζοντες;	D. 432, 10 ὡς οὐδέν ἐστ' ὄφελος πόλεως ἥτις μὴ νεῦρ' ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας ἔχει.
L. VI 397, 5 οὐ δίκαια μὲν οὐδ' ὑγιαίνοντος ἀνθρώπου, ἀλλὰ πολλῆς ἀπονοίας ἐχόμενα	D. 779, 29 . . . ἀλλ' ἀπόνοι' ἡγεῖται, μᾶλλον δ' ὅλον ἔστιν ἀπόνοια ἡ τούτου πολιτεία;
L. VI 643, 9 καὶ οἱ μὲν τύπτουσιν ἐμπηδήσαντες ἀφειδῶς αὐτῶν ἔχοντες	D. 255, 6 τίς δ' ὁ . . . . καὶ ἁπλῶς ἑαυτὸν εἰς τὰ πράγματ' ἀφειδῶς δούς; Cf. adn. cr. Butch.; at viri docti non recte iudicaverunt.

Has Libanii mutationes non rhythmi causa factas sed ex enuntiationum conexu ortas esse facile apparet.

Postquam quinque discrepantiarum genera statuimus, videamus, qua ratione Libanius duo vel plura genera coniunxerit.

6.

Libanius verba enuntiationis aliter collocavit et

a) detraxit verbum vel substantivum similis notionis.

L. I 200, 14	D. 191, 15
ἐδίδου δὲ ἐν Τύρῳ Τύρῳ τε αὐτῇ δίκην καὶ Ἑρμῇ τῶν λογίων θεῶν ταῦτα πρυτανευόντων ἀγανακτούντων τῇ κατὰ τῶν λόγων ὕβρει. Cf. IV 871, 4 R.	*φανήσεται δ' ὁ μὲν πρυτανεύσας ταῦτα καὶ πείσας ὁ Μαύσωλος.* *καὶ πείσας* non recte delevit Cobetus; e Demosthene etiam 58, 18; 126, 14 conferri possunt.
L. IV 75, 16	D. 101, 22
ἢ πολλῆς ἦν πραγματείας ποῦ δὲ ὁ δεῖνα; εἰπεῖν;	*εἰ δέ τῳ δοκεῖ ταῦτα καὶ δαπάνης μεγάλης καὶ πόνων πολλῶν καὶ πραγματείας εἶναι.*

Libanius adiectivum *πολλῶν* a Demosthene ad *πόνων* positum substantivo *πραγματείας* addidit.

L. IV 288, 10	D. 786, 5
εἰς γὰρ τὸν δεδωκότα τὸ δῶρον ἐπανήρχετο μετὰ τοῦ προστρίψασθαι τῷ λαβόντι συμφοράν.	*σκοπῶν τίνι συμφορὰν ἢ βλασφημίαν ἢ κακόν τι προστριψάμενος καὶ καταστήσας εἰς φόβον ἀργύριον εἰσπράξεται.*

VII 101, 5 – D. 515, 11; VII 196, 2 – D. 331, 11: substantivum *νόμοι* legimus apud Libanium in sequenti enuntiatione.

b) addidit adiectivum eiusdem notionis.

L. V 481, 19	D. 100, 13 (135, 12)
παρελώμεθα δὴ τούτων τοὺς τοιούτους τῶν λόγων· τὸν σκληρόν, τὸν ἀγνώμονα, τὸν ἀδιάλλακτον, τὸν ἐχθρὸν τῆς οἰκίας	*πρῶτον μὲν δὴ τοῦτο δεῖ, ἐχθρὸν ὑπειληφέναι τῆς πολιτείας καὶ τῆς δημοκρατίας ἀδιάλλακτον ἐκεῖνον.* 702, 11 *τὸν δ' εἰς τοιαῦτα καταστήσαντά μ' ἀδίκως ἀδιάλλακτον ἐχθρὸν ἡγούμην.*

c) usus est pro substantivo vel verbo Demosthenis alio eiusdem notionis.

L. I 484, 18	D. 1170, 22
τρία γὰρ αὐτὴν διελοῦσα τέλη	*διεῖλον ἐγὼ δύο μερίδας.*

Cf. Foersterum III p. XXXVI.

L. II 177, 22	D. 124, 26
. . τάχ' ἂν ἐμπλήσαιμεν τὸν ἐλαύνοντα δαίμονα τὰ ἡμέτερα Cf. V 117, 6; IV 392, 6	*καὶ τοῦτο φοβεῖσθαι, μή τι δαιμόνιον τὰ πράγματ' ἐλαύνῃ.* Cf. 241, 28; 1481, 17.
L. III 89, 10	D. 157, 17
θεῶν εὐθὺς ἔννοιαν λαβόντες καὶ γνόντες ὁπόσον ἡ 'κείνων εὔνοια τοῖς ἀνθρώποις	*ὧν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χρὴ λαβόντας ἔννοιαν καὶ λογισαμένους, ὡς . . . ἐστιν.*
L. VI 130, 16	D. 556, 25
τούτοις τὸ δοῦναι δίκην ὧν ἀδικεῖ διακρούεται	*ἐφοβούμην ἄν, μὴ . . . διακρούσηται τούτῳ τὸ δίκην ὧν ἐμὲ ὕβρικεν δοῦναι.*
L. VI 133, 9	D. 298, 6
Ἀθηναῖοι γεγόνατε καὶ μετὰ τοῦ συμβόλου καὶ τῆς βακτηρίας τὴν ἔμφυτον τῇ πόλει φιλανθρωπίαν ἀπειλήφατε	*καὶ παραλαμβάνειν ἅμα τῇ βακτηρίᾳ καὶ τῷ συμβόλῳ τὸ φρόνημα τὸ τῆς πόλεως νομίζειν ἕκαστον ὑμῶν δεῖ.*
L. VI 143, 7	D. 132, 12
εἰς δύο ταῦτα τῶν πολιτειῶν νενεμημένων, καὶ τῶν μὲν . . . ᾑρημένων, . . . τῶν δὲ	*τοιγάρτοι διεστηκότων εἰς δύο ταῦτα τῶν ἐν ταῖς πόλεσι, τῶν μὲν εἰς τὸ . . . βούλεσθαι, τῶν δέ.* 144, 27 *τὸν μὲν γὰρ ἄλλον ἅπαντ' εἰς δύο ταῦτα διῄρητο τὰ τῶν Ἑλλήνων.*
L. VII 191, 13	D. 403, 16
ἀλλὰ δεῖ μὲν καὶ τὰς αἰτίας λαμπρᾷ τῇ φωνῇ πρὸς ἅπαντας διελθεῖν.	*καὶ τὸν βεβιωμένον αὐτῷ βίον αὐτίκα δὴ μάλ' ἐρεῖ λαμπρᾷ τῇ φωνῇ.*

L. VII 564, 3	D. 1046, 28
μεθύοντα λαβὼν ἀγανακτεῖς; ἐκπεφορηκότα τι τῶν ἔνδον;	*καίτοι πολλὰ τῶν ἔνδοθεν ἐκφορήσας, ὦ ἄνδρες δικασταί, Φαίνιππος . . .*

Non clausulae causa Libanius verba sic disposuit, sed ut melius responderent duo cola *μεθύοντα λαβὼν ἀγανακτεῖς* et *ἐκπεφορηκότα τι τῶν ἔνδον*, atque *ἔνδον* pro *ἔνδοθεν* adhibuit, ut numerus syllabarum idem esset.

7.

Libanius eodem loco Demosthenis exemplo et vocabulum eiusdem notionis et aliud vocabulum detraxit.

L. II 73, 16; V 81, 16	D. 270, 8
ταύτην (scl. *γῆν*) *εἰργάζοντο τοῖς νενικηκόσι χοίνικας ἔχοντες* *καὶ περὶ τῆς Ἥρας ὡς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀγανακτοῦντος κρεμασθείη χοίνικας ἔχουσα*	*πότερ' ὡς ὁ πατήρ σου Τρόμης ἐδούλευε χοίνικας παχείας ἔχων καὶ ξύλον.* Cf. Ar. Plut. 276.

L. III 417, 6	D. 1063, 7
καὶ οὐδεὶς οὕτως ἀπονενοημένος ὅστις ἂν εἰπεῖν ὑπομεῖναι	*ἀλλ' εὖ οἶδ' ὅτι οὐδεὶς οὕτω τολμηρὸς ἔσται οὐδ' ἀπονενοημένος ἄνθρωπος.*

Libanius vocabulum eiusdem notionis detraxit et aliud non eiusdem notionis addidit.

L. II 521, 1	D. 93, 24
τὰ δὲ τελευταῖα ταῦτα πῶς οὐ σαφῶς κακοδαιμονούντων;	*νὴ Δία, κακοδαιμονοῦσι γὰρ ἄνθρωποι καὶ ὑπερβάλλουσιν ἀνοίᾳ.* Cf. locos a Foerstero allatos.

L. III 89, 1	D. 348, 14
δέομαι . . . ὦ βασιλεῦ, καὶ μὴ τοῖς διὰ πολλῶν ἐκκρούειν καὶ σὲ κἀμὲ βουλησομένοις διδόναι τοὺς ὀφθαλμούς	*οὑτοσὶ καὶ Φιλοκράτης ἐβόων, ἐξέκρουόν με, τελευτῶντες ἐχλεύαζον.*

L. IV 355, 7	D. 20, 27
ἀλλὰ ταύτην δὴ τὴν ἐπανόρθωσιν βραχεῖαν ἐποίησεν ἄδικος ἐν Περσίδι σίδηρος, ὃς ἐκεῖνον μὲν ἀπέκτεινε, τοὺς νέους δὲ πάλιν ἀνεχαίτισεν. Cf. Eur. Hipp. 1232; Bacch. 1070.	*ὅταν δ' ἐκ πλεονεξίας καὶ πονηρίας τις ὥσπερ οὗτος ἰσχύσῃ, ἡ πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν πταῖσμα πάντ' ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσεν.* Cobetus non recte delevit *καὶ διέλυσεν.* Cf. adn. cr. Blass. et Butch.

L. V. 330, 12	D. 85, 7
Ὅλως δὲ γέλως τὰ δῶρα καὶ τὰ νῦν προκεχειρισμένα καὶ ἃ Τροίας ἁλούσης ἐπαγγέλλεται	*δῆλον ὡς προκεχειρισμένων καὶ ἑτοίμων ὄντων τῶν ἀγαθῶν, ἃ ἐμέλλομεν πείσεσθαι τῆς εἰρήνης γενομένης.*

Particula *νῦν* quidem addita est, ut magis inter se opponerentur *τὰ νῦν προκεχειρισμένα* et *ἃ Τροίας ἁλούσης ἐπαγγέλλεται.*

L. VI 150, 15	D. 142, 25
ἀφ' ὧν αὐτὸς μὲν ἀθάνατος ἕνεκα τῆς παρ' ὑμῖν ἀσφαλείας, ὁ δῆμος δὲ οὐ δύναμιν . . . ἐκαρπώσατο	*ὅταν . . . ὁρῶσι . . . καὶ μέγαν μὲν ὄντα παρ' ὑμῖν εὐθέως τὸν λέγοντα, ἀθάνατον δ' ἕνεκ' ἀσφαλείας*

Verba *παρ' ὑμῖν* sumpta ex priore parte Demostheneae enuntiationis Libanius addidit ad *τῆς ἀσφαλείας*.

L. VI 158, 9	D. 421, 18
ὁ Περικλῆς πιστός, οὐ γὰρ ὑπεῖχε τὴν χεῖρα τοῖς λήμμασιν.	*σὺ δ' ἐκεῖ προτείνας καὶ ὑποσχὼν* (scil. *τὴν χεῖρα*) *καὶ καταισχύνας τούτους ἐνθάδε σεμνολογεῖ.*

8.

Libanius vocabulum similis notionis addidit et

a) aliud vocabulum (non similis notionis) detraxit.

L. V 342, 3	D. 16, 5
οὐ γὰρ ἐκείνῳ συνανήχθη Με-	*δεῖ τοίνυν ὑμᾶς . . . ἑτοίμως*

νέλεως οὐδὲ στρατείας ἐκοινώνησε καὶ πόνων οὐδὲ συνήρατο πράγματα	συνάρασθαι τὰ πράγματα.

L. VI 181, 10	D. 460, 1
περὶ πρωτείων ἀεὶ πολιτεύομαι. ὑπὲρ δόξης καὶ ἡγεμονίας οὐδένα κίνδυνον ἐξίσταμαι.	χρήματα μὲν γὰρ πλεῖστά ποτε κτησάμενοι πάνθ' ὑπὲρ φιλοτιμίας ἀνήλωσαν, ὑπὲρ δὲ δόξης οὐδένα πώποτε κίνδυνον ἐξέστησαν, ἀλλὰ — 617, 15 χρήματα μὲν γὰρ πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ποτὲ σχὼν ἅπανθ' ὑπὲρ φιλοτιμίας ἀνήλωσεν, εἰσφέρων δ' ἐκ τῶν ἰδίων οὐδένα πώποτε κίνδυνον ὑπὲρ δόξης ἐξέστη. Sic scribendum esse puto (cf. adn. cr. Blass. et Butch.); hoc loco ὑπὲρ δόξης post κίνδυνον positum est.

b) pro Demosthenis vocabulo aliud eiusdem notionis inseruit.

L V 41, 5	D. 265, 13
ῥᾳδίως γ' ἂν ὁ ἄνθρωπος ἐμισθοδότησε δορυφόρους καὶ ξενικὸν συνεστήσατο καὶ πολλοὺς οἰκέτας ὥπλισεν.	οὐ δυναμένου Φίλωνος . . . πλεῦσαι καὶ μισθοδοτῆσαι τοὺς ὁπλίτας
L. VII 20, 1	**D. 402, 24**
διὰ ταῦτα τοίνυν ἠδημόνουν καὶ ἔστενον οὐκ ὢν εἷς καὶ αὐτὸς ἐκείνων καὶ τὸν ἐμαυτοῦ δαίμονα ἐκάκιζον	ἀδημονούσης δὲ τῆς ἀνθρώπου καὶ οὔτ' ἐθελούσης οὔτ' ἐπισταμένης ὕβριν τὸ πρᾶγμ' ἔφασαν

Plat. Theaet. 175 D coniunxit ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν καὶ βαρβαρίζων; Phaedr. 251 D ἐκ δ' ἀμφοτέρων μεμιγμένων ἀδημονεῖ τε τῇ ἀτοπίᾳ τοῦ πάθους καὶ ἀποροῦσα λυττᾷ

VII 82, 2 — D. 167, 14; 1432, 16.

9.

Libanius pro Demosthenis vocabulo aliud eiusdem notionis enuntiationi inseruit et

a) aliud (non eiusdem notionis) detraxit.

L. II 162, 10	D. 803, 28
καὶ λάβωμεν φόβον ὃν εἰκὸς τοὺς ὑπὲρ αὐτῶν τῶν ἐδαφῶν εἰς κίνδυνον ἥκοντας	τῆς πόλεως ὑπὲρ αὐτῶν τῶν ἐδαφῶν εἰς κίνδυνον μέγιστον κατακεκλειμένης

Clausula quae nunc exstat aliquanto melior est, quam si κατακεκλειμένους adhibuisset; μέγιστον cur omitteret non habebat. Cf. pg. 20.

L. V 328, 1	D. 96, 9
δῆλον γὰρ ὡς, εἴπερ ἀπαίρειν ἐβούλετο . . . ., κἂν εὔξατο τῷ Ποσειδῶνι παραπέμψαι τὰς ναῦς. et VII 187, 8—146, 26.	ἀλλ' ὠνούμενοι παραπέμπεσθαι τὰ πλοῖα τὰ αὐτῶν 1213, 1 καὶ δεομένων αὐτοῖς τὰ πλοῖα παραπέμψαι τὰ σιτηγά . .

b) aliud (non eiusdem notionis) addidit.

L. VI 29, 15	D. 791, 12
ὡς τά γε ἐπὶ τοῖς χρηστοῖς καὶ φιλανθρώποις ὑπομνήματα ἀνατέτραπται καὶ παντάπασιν ἐξαλήλιπται. Cf. II 490, 8; III 157, 19.	εἰ μὲν οὖν ἀνῄρηται ταῦτα καὶ ἐξαλήλιπται τὸ ὄφλημα

10.

Libanius vocabula enuntiationis aliter disposuit, vocabula eiusdem notionis et detraxit et addidit.

L. VI. 216, 13	D. 21, 19
ἀλλὰ μάταιος ἅπας λόγος καὶ πολλὴ φλυαρία καὶ μία σπουδὴ Φίλιππον ἀμφικτύονα γίγνεσθαι. Cf. adn. cr. Foersteri.	ἅπας μὲν λόγος, ἂν ἀπόντ' ἔργ' ἔχῃ, μάταιόν τι φαίνεται καὶ κενόν

Libanius vocabula enuntiationis aliter disposuit, vocabulum eiusdem notionis detraxit et pro Demosthenis vocabulo aliud inseruit.

L. II 524, 7	D. 380, 27
τίνες αὐτῷ συνέπιον καὶ συνεπαιώνισαν.	καὶ συνεστεφανοῦτο καὶ συνεπαιώνιζε Φιλίππῳ καὶ φιλοτησίας προὔπινεν.

L. VI 22, 3	D. 116, 19
εἰ τὰ δίκαια πράττειν οὗτοι ἐβούλοντο καὶ μὴ λωποδυτεῖν μηδὲ ληστεύειν τὰς πόλεις	*τὸ ποιεῖν ὅτι βούλεται καὶ καθ' ἕν' οὑτωσὶ περικόπτειν καὶ λωποδυτεῖν τῶν Ἑλλήνων καὶ καταδουλοῦσθαι τὰς πόλεις ἐπιόντα.*

Libanius vocabula enuntiationis aliter disposuit, aliud pro Demosthenis vocabulo inseruit, alia (non similis notionis) detraxit.

L. II 123, 12	D. 378, 18
ἐγὼ δὲ εὐθὺς μὲν ἐξωμοσάμην, ὦ βασιλεῦ, καὶ	*ἐγὼ μὲν δὴ παρελθὼν ἐξωμοσάμην εὐθέως καὶ*

L. VI 169, 24	D. 642, 5
τὰ δικαστήρια, ἐν οἷς οὔτε διώκων ἡττηθεὶς οὔτε φεύγων ἁλοὺς οὐδεὶς ᾐτιάσατο τὰ ἐγνωσμένα.	*ἐνταυθοῖ μόνον οὐδεὶς πώποτε οὔτε φεύγων ἁλοὺς οὔτε διώκων ἡττηθεὶς ἐξήλεγξεν ὡς ἀδίκως ἐδικάσθη τὰ κριθέντα.*

et VII 24, 1 (109, 8) — D. 1118, 28.

Libanius vocabula enuntiationis aliter disposuit, vocabulum eiusdem notionis et alia (non eiusdem notionis) detraxit, pro Demosthenis vocabulo aliud inseruit.

L. I 153, 11	D. 613, 2
ἀλλ' οἱ μὲν ὀνείδεσι περιβάλλειν ἀποχρῆν νομίσαντες	*ψεύδεσι καὶ χαλεποῖς ὀνείδεσιν ᾤου δεῖν περιβάλλειν.* 740, 23 *τοιοῦτόν γ' ὄντα καὶ οὕτως αἰσχροῖς ὀνείδεσι περιβάλλοντ' ἐκεῖνον.*

L. IV 142, 12	D. 799, 4
τί δ' ἂν ἥδιον γένοιτο τοῦ παμπόνηρον ἄνθρωπον καὶ ἔχιν σφάττεσθαι;	*τὸν αὐτὸν τοίνυν τρόπον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ὅταν συκοφάντην καὶ πικρὸν καὶ ἔχιν τὴν φύσιν ἄνθρωπον ἴδητε*

et VI 282, 2 — D. 325, 14, ubi melius coniunguntur *ἀδιάφθορος* et *ἀνάλωτος*.

Eaedem sunt discrepantiae praeterquam quod Libanius vocabula (non eiusdem notionis) non detraxit sed addidit.

L. VI 162, 1	D. 230, 6
ὡς οἱ μὲν αἰτίας οὐκ οὔσας συμφορήσαντες καὶ ὀνειδῶν ὀνόματα κατηγόρουν	*αἰτίας καὶ σκώμματα καὶ λοιδορίας συμφορήσας ὑποκρίνεται*

οὐκ οὔσας Libanius deprompsit ex D. 152, 6 *αἰτίας οὐκ οὔσας πλασάμενος καὶ προφάσεις ἀδίκους ἐξευρών.*

Libanius vocabula enuntiationis aliter disposuit, substantivum eiusdem notionis detraxit, alia locutione usus est.

L. V 277, 12	D. 254, 3
καὶ Μενέλεως μὲν Ἑλένῃ συνοικῶν γέλωτα καὶ χλευασμὸν οἴσει	*Ἔστιν οὖν ὅστις ὑμῶν οἶδέ τιν' αἰσχύνην τῇ πόλει συμβᾶσαν διὰ τοῦτο τὸ ψήφισμα ἢ χλευασμὸν ἢ γέλωτα*

Libanius enuntiationis vocabula aliter disposuit, alia similis notionis vocabula addidit, pro Demosthenis vocabulo aliud similis notionis adhibuit.

L. VI 194, 10	D. 9, 6; 1420, 26
ὅτι μὲν οὖν ἐσκεμμένος Αἰσχίνης καὶ λόγους μακροὺς καὶ πιθανοὺς μεμελετηκὼς εἰσελήλυθεν αὐτός τε οὐκ ἀγνοῶ	*οὐ γὰρ μόνον εἴ τι χρήσιμον ἐσκεμμένος ἥκει τις*

Libanius si scripsisset *μεμελετηκὼς ἥκει*, clausula optima esset; si Demosthenem secutus *ἥκει Αἰσχίνης*, peior et hiatus exsisteret intolerabilis. Verbum *μεμελετηκὼς* Libanius sumpsit ex D. 576, 17.

Ad has discrepantias accedit, quod Libanius vocabula (non eiusdem notionis) et addidit et detraxit.

L. VI 197, 4	D. 245, 14
μᾶλλον δὲ μικρὸν ἄνωθεν, Φιλίππῳ πλεονέκτημα μὲν ἓν ἐγεγόνει μέγα καὶ οἷον οὔπω πρόσθεν ἀφ' οὗ παρῆλθεν εἰς τὴν ἀρχήν	*πλεονέκτημ', ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μέγ' ὑπῆρξεν Φιλίππῳ.*

Libanius eam ob causam ita dixit, ut inter se responderent *Φιλίππῳ* — *μέγα* et *καὶ οἷον* — *ἀρχήν;* numerus syllabarum idem est.

Denique afferatur

L. VII 93, 11	D. 346, 27
ὁ δὲ τὰ μέγιστα αἰτήσειν ἐπηγγελμένος καὶ ἀναρτήσας με ταῖς ὑποσχέσεσι	*μηδ' ἀναρτωμένους ἐλπίσιν ἐξ ἐλπίδων καὶ ὑποσχέσεσιν εἰς τοὔσχατον ἐλθεῖν τὰ πράγματ' ἐᾶσαι.*

11.

Libanius in vocabulis construendis a Demosthene recessit.

L.	D.
L. IV 154, 10	D. 1268, 7
ὥστε τὸν παρακαθήμενον Ἀλέξανδρον ἐπαινεῖν τὴν εἰς ταῦτα ἑτοιμότητα.	*ἡ δ' ἀπ' αὐτῶν ἑτοιμότης οὐδ' ἂν εἰπεῖν, μὰ τοὺς θεούς, δυναίμην, ὅση καὶ οἵα . . . ὑπάρχει.*
L. V 78, 4	D. 292, 20
ἀλλ' ἵνα μὴ καὶ τοῦτ' αὐτὸ φάσκων λανθάνειν εἰς ἀδίκημα θῇς, τοσοῦτον ἀπόκριναι Cf. adn. cr. Foersteri.	*μὴ δὴ τοῦθ' ὡς ἀδίκημ' ἐμὸν θῇς*
L. I 515, 13	D. 565, 25
καὶ τῆς μὲν ἀκτῖνος ἤδη τινὲς ἀπεστερήθησαν ἐπισκοτούσης οἰκίας ἐγγύθεν Cf. Polyb. 34, 12, 2.	*οἰκίαν ᾠκοδόμηκεν Ἐλευσῖνι τοσαύτην ὥστε πᾶσιν ἐπισκοτεῖν τοῖς ἐν τῷ τόπῳ*
L. V 31, 6	D. 61, 23
εἰ γὰρ οὗτος τὴν ἐπικηρυκείαν ἐδέξατο	*διὰ τὴν πρὸς Λακεδαιμονίους ἡμῖν ἐπικηρυκείαν ἐχθρῶς σχήσουσι*
L. V 382, 7	D. 949, 21
κἂν εὕρῃς ἡμᾶς διακονήσαντας τῇ τοῦ θεοῦ βουλήσει, γνῶθι αὐτοῦ τὴν γνῶσιν Cf. adn. cr. Foersteri.	*λαβέ μοι τὴν γνῶσιν τὴν γενομένην ἐν ἀκροπόλει — Ἀκούετε τῆς γνώσεως, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἣν ἔγνω Δεινίας.*

Praeterea addimus VII 81, 15—58, 6; VII 563, 4 — D. 784, 22; VI 151, 18 — D. 430, 8 (cf. adn. cr. Foerst. et Blass.); VI 521, 1 — D. 566, 23; 285, 19; VII 208, 4 — D. 233, 19; VI 234, 10 — D. 284, 17; VI 430, 17 — D. 551, 15; 788, 23.

L. VII 106, 13	D. 80, 22
οἷς γὰρ οὐκ ἐπεκτήσατο λογισμοῖς, τούτοις τὰ ὄντα διαφθείρων οὐ προτιμήσει.	*καὶ δαπάνας οὐ μικρὰς δαπανᾶν εἰς τοὺς κατὰ θάλατταν κινδύνους, ὧν οὐδὲν προτιμᾷ.*

A Demosthene quidem Libanius recessit, sed eandem structuram legimus Ar. Ran. 638: *χὠπότερον ἂν νῷν ἴδῃς κλαύσαντα πρότερον ἢ προτιμήσαντά τι τυπτόμενον;* cf. Ach. 27; Aesch. Ag. 1415.

Libanius aliam structuram adhibuit et

a) vocabula aliter disposuit.

L. III 177, 12	D. 197, 4
ὧν ἡ μὲν ἦν τῶν πρὸς ἡμᾶς εὐνοϊκῶς ἐχόντων	*οὐδ' ἐφοβήθησαν εὐνοϊκῶς ὑμῖν ἔχοντες φανῆναι —* 675, 8 *δηλῶσαι δ' ὡς εἶχεν εὐνοϊκῶς ὑμῖν* Cf. 1228, 14; 1490, 19.

Eandem quidem structuram reperimus Xen. Mem. II 6, 34; Oec. 9, 12.

L. V 403, 10	D. 432, 26
καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, διὰ μιᾶς ψήφου ταύτης τὰ τῆς πόλεως κινδυνεύεται δίκαια πρὸς τὸ εἶναι ταῦτα καὶ ἀνῃρῆσθαι.	*οὐκοῦν καὶ διὰ τόνδ' οἱ πολιτευόμενοι, δι' ὧν τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει*

Praeterea conferri possunt VI 124, 8 – D. 1032, 1; VI 125, 22 – D. 420, 25; VI 218, 13 – D. 61, 25, ubi Libanius *πρὸς τὴν πόλιν* ex superioribus (*ἐπὶ τὴν πόλιν*) recepit et una cum *ἀπεχθῶς* inter *τοὺς* et *ἔχοντας* collocavit; Demosthenes quoque eodem loco dicit: *ἐχθρῶς σχήσουσι . . . ἐχθροτέρως σχήσουσιν;* VI 131, 16 – D. 260, 22, ubi Libanius in structura cum Demosthenis A vulg. congruit, cum SL^1 F^1 YQ *καταβάλλοντα* praebeant.

Ad has discrepantias accedit quod Libanius adverbium similis notionis detraxit.

L. VII 109, 4	D. 1477, 7
οὕτω δ' ἔχει ταραχωδῶς ὥστε καταγελᾷ μὲν τῆς ἐμῆς περὶ τὰ χρήματα σπουδῆς	*εἰ μὴ ὅλως πικρῶς καὶ ταραχωδῶς ἔχειν πρὸς τοὺς δημοτικοὺς ὡρμήκατε.*

b) vocabulum similis notionis detraxit.

L. II 425, 19	D. 521, 2
εἰ γὰρ περὶ μόνον τὸν νεώτερον τῶν παίδων ταῦτ' ἦν ἠσελγημένα	*τὰ μὲν οὖν εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς φυλέτας ἠσελγημένα καὶ περὶ τὴν ἑορτὴν ἀδικήματα τούτῳ πεπραγμένα*

Praepositio *περὶ* a Libanio ex Demosthenis *περὶ τὴν ἑορτὴν ἀδικήματα* sumpta est.

et VII 721, 10 — D. 560, 9; cf. Plut. Phoc. 21, 2.

c) aliud (non eiusdem notionis) vocabulum detraxit.

L. IV 112, 12	D. 237, 16
οὐδεὶς ἐγγυητής, ὡς ἐκβαλεῖ μὲν ἐκ τῆς ψυχῆς τὴν ἀπέχθειαν, σπείσεται δὲ πρὸς τὸν λελυπηκότα	*ταῦτα δ' ἀσμένως τινὲς ἤκουον διὰ τὴν τόθ' ὑποῦσαν ἀπέχθειαν πρὸς τοὺς Θηβαίους.*

Libanius Demosthenis verba *πρὸς τοὺς Θηβαίους* ad *ἀπέχθειαν* posita ad *σπείσεται* traxit.

et VI 156, 1; 162, 21 — D. 846, 29; 856, 22; 861, 11; at Aeschin. 18, 27 dicit omisso *τῶν*: *ἧ οὐδὲ ψευδομαρτυριῶν θέμις ἐστὶν ἐπισκήψασθαι* et Plat. Theaet. 145 C activo verbi usus est.

d) vocabulum similis notionis addidit.

L. VI 19, 4	D. 36, 7
πόλιν δὲ τὴν ἀξιοῦσαν προεστάναι τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰ δίκαια τοῖς ἄλλοις βραβεύειν	*ἐξὸν δ' ἡμῖν . . . καὶ τὰ τῶν ἄλλων δίκαια βραβεύειν* Nihil mutandum est; cf. adn. cr. Blass.

e) aliud vocabulum (non eiusdem notionis) addidit.

L. IV 185, 10	D. 1301, 22
πολλάκις τε συνέβη τι τοιοῦτον, δι' ὃ κατέτριψεν ἐπ' ἀγορᾶς ἅπασαν τὴν ἡμέραν	*ἐπειδὴ συνελέγησαν οἱ δημόται, κατέτριψε τὴν ἡμέραν δημηγορῶν καὶ ψηφίσματα γράφων.*

f) aliud pro Demosthenis vocabulo usurpavit et articulum detraxit.

L. IV 380, 8	D. 16, 4
πῶς δ' οὐκ ἔμελλες πλουτεῖν τὰ τῶν φίλων ἀφαιρούμενος καὶ τὰς ἀκαιρίας ἐκείνων καιρὸν σαυτῷ τῶν κλοπῶν ποιούμενος;	*δεῖ τοίνυν ὑμᾶς . . . τὴν ἀκαιρίαν τὴν ἐκείνου καιρὸν ὑμέτερον νομίσαντας συνάρασθαι*

Apud Libanium homoeoteleuton existit.

12.

Libanius in genere dicendi a Demosthene recessit, id est numerum substantivi mutavit, enuntiatione potentiali pro reali usus est, vel alio modo mutavit.

L. II 556, 8	D. 74, 5
ὧν ἐπιστάντων ἅμα σιδήρῳ πᾶσα ἀνάγκη τὸν ὑπὸ χεῖρα χρημάτων μὲν ἀφίστασθαι	*ὁρῶ γὰρ ὡς τὰ πόλλ' ἐνίους οὐκ εἰς τοὺς αἰτίους ἀλλ' εἰς τοὺς ὑπὸ χεῖρα μάλιστα τὴν ὀργὴν ἀφιέντας.*

L. VII 513, 15	D. 260, 5
εἰ δ' ἦν ὑμῖν βουλομένοις σώζειν, τί ἂν ἦν ἐμποδών;	*εἰ γὰρ ἐβούλεσθε, τί ἦν ἐμποδών;*

Accedit quod

a) vocabula enuntiationis aliter disposuit.

L. V 393, 12	D. 323, 25 (384, 27; 538, 4)
οὐ μὴν ἀλλ' εἰ κἀκεῖνά τις ἐπ' ἀληθείας σκοπεῖν ἐθέλοι, εὑρήσει . . .	*εἴ γ' ἐπ' ἀληθείας δέοι σκοπεῖσθαι, . . . εὕροιτ' ἂν* Cf. adn. cr. Butch.

b) vocabulum similis notionis detraxit.

L. IV 100, 11	D. 13, 27
κτήσασθαι δὲ οὕτω βούλεσθαι καὶ τὰ οὐ πολλοῦ λόγου παντὸς ἂν εἴη.	*τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν ἴσως φήσαι τις ἂν ῥᾴδιον καὶ παντὸς εἶναι*

Insuper substantivum (*λόγῳ*) addidit:

L. VII 717, 18 *τούτων δὲ πολλάκις οἱ μὲν δεινοὶ λόγῳ διαστρέψαι τἀληθές* Libanii codex *A* (Ambrosianus) praebet *τἀληθῆ*.	D. 1453, 13 (151, 4) *ἐπειδὴ δὲ διαστρέψαντες τἀληθῆ καὶ τὰ μὲν παραβαίνοντες ... τὰ δ' αἰτιασάμενοι ψευδῆ καὶ οὐ προσήκονθ' ὑμῖν*

Hic etiam affero

L. VII 382, 3 *τάχα δ' ἄν τις ἔγραψε καὶ κρατήρων σε κοινωνεῖν καὶ μετὰ τῶν θεῶν ᾄδεσθαι.*	D. 431, 18 *οὓς .. ἐν ἅπασι τοῖς ἱεροῖς ἐπὶ ταῖς θυσίαις σπονδῶν καὶ κρατήρων κοινωνοὺς πεποίησθε καὶ ᾄδετε καὶ τιμᾶτε ἐξ ἴσου τοῖς ἥρωσι καὶ τοῖς θεοῖς*

μετὰ τῶν θεῶν Libanius ex *ἐξ ἴσου .. θεοῖς* sumpsit.

Libanius aliud genus dicendi usurpavit et vocabula enuntiationis aliter disposuit et pro Demosthenis vocabulo alio similis notionis usus est.

L. III 127, 22 *ὧν ὅτι καὶ λόγον καὶ πρόνοιαν ἑκτέον, ἐν βραχέσι δηλώσω.*	D. 594, 8 *ταῦτα διεξελθεῖν ἐν βραχέσι πειράσομαι.*
L. III 231, 7 *ὃ εἴτε εὐήθειαν εἴτε ἀναισθησίαν εἴτε φιλανθρωπίαν βούλεταί τις καλεῖν, οὐ διοίσομαι.*	D. 112, 29 *φάσκειν δ' εἰρήνην ἄγειν εἰ βούλεσθε, οὐ διαφέρομαι.*

Clausula in *οὐ διοίσομαι* melior est quam in *οὐ διαφέρομαι*. Cf. VI 152, 13 — D. 291, 19, vid. adn. cr. Butch.; equidem *τῷ καιρῷ* legam; VI 384, 11 — D. 343, 2.

Multo magis Libanius V 269, 6 a Dem. 155, 25 recessit:

εἰ δὲ ὑμεῖς τι πταίσαιτε, τοῖς ὅλοις ἐπταικότες ἂν εἴητε καὶ δεῖ συναπολεῖσθαι τοῖς ἀποβαίνουσι τὸ τῆς πόλεως ἔδαφος.	*εἰ δέ τι πταίσει, τότ' ἀκριβῶς διακαλυφθήσεται ταῦτα πάντα.* Cf. 23, 30 ubi vulg. quidem *πταίσειε*.

Futurum in enuntiatione Libanii, quae praecedit, exstat.

Libanius in genere dicendi et structura enuntiationis ab exemplo recessit.

L. VI 201, 4 *τοιούτων ἀκούων λόγων, ἐφ' οἷς τις ἂν ἀνέκραγεν*	D. 433, 20 *οὓς ἰδόντες ἂν ὑμεῖς ἀνακράγοιτε* 586, 3 *ἐάν τις ὑμῶν ἀδικούμενος ἀνακράγῃ*
L. VI 405, 8 *τῇδε γὰρ ἂν σκέψαισθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὡς*	D. 23, 1 *πῶς ἔχουσι Φιλίππῳ, ἐκ τούτων ἄν τις σκέψαιτ' οὐ χαλεπῶς*

Libanius etiam *χαλεπῶς* omisit.

Agmen claudat

L. VI 337, 18 *εὐξάμενον· Ἄπολλον πατρῷε καὶ δέσποινα Ἀθηνᾶ καὶ Δήμητερ καὶ Κόρη καὶ Ἴακχε καὶ θεοὶ πάντες καὶ ἥρωες, ... δοίητε* Cf. p. 60.	D. 274, 27 *καλῶ ... τοὺς θεοὺς πάντας καὶ πάσας, ὅσοι τὴν χώραν ἔχουσι τὴν Ἀττικήν, καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον, ὃς πατρῷός ἐστι τῇ πόλει, καὶ ἐπεύχομαι πᾶσι τούτοις.*

13.

Libanius in struendis et coniungendis inter se enuntiationibus exemplum Demosthenis reliquit et

a) vocabula aliter collocavit.

L. VI 227, 13 *ἔστι δὲ ὄνειδος, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κοινὸν τοὺς τὰ μέγιστα ἐγχειριζομένους εἰς τὴν ἑτέρων σώζεσθαι*	D. 1484, 4 *καὶ μὴ γῆρας καὶ φυγὴν ἐπίχειρα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πεπονημένων ἔχων, κοινὸν ὄνειδος τῶν ἀδικησάντων, ἐπὶ ξένης περιιὼν ὁρῶμαι.*

b) vocabulum omisit.

L. I 491, 9 *οὐκοῦν μέγιστον μὲν κατ'*	D. 68, 2 *ὃ καὶ μέγιστόν ἐστι καθ'*

ἐκείνων ἐγκώμιον, ὅτι . . . *ἀνέῳξαν*	*ὑμῶν ἐγκώμιον, ὦ ἄνδρες* *Ἀθηναῖοι· κέκρισθε γὰρ*

c) nomen addidit.

L. IV 56, 13	D. 402, 17
οὗτός με ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ *καὶ ᾠχόμην*	*κληθέντες γὰρ οὗτοι πρὸς* *Ξενόφρονα ᾤχοντο*

Apud Libanium verbis *ἐπὶ δεῖπνον* additis clausula existit.

d) aliud pro Demosthenis verbo usurpavit.

L. VI 222, 14	D. 734, 16
ὅτι δὲ ἥκιστ' ἂν αὐτοὺς εἰς *τοῦτο ταραχῆς ἐνέβαλον, ἄρτι* *δεικνύων ἐπαυσάμην.*	*ἀλλὰ μὴν ὅτι γ' οὐκ ἐπιτήδειος,* *ἀκηκόατε· ἄρτι γὰρ λέγων* *ἐπαυσάμην.*

e) vocabula aliter disposuit et vocabulum detraxit.

L. IV 240, 21	D. 550, 26
Ὁ δέ με μικροῦ παρῆλθε, *πολλῶν ὑπερφέρον ἄξιον εἰς* *μέσον θεῖναι.*	*— τουτὶ γὰρ αὖ μικροῦ* *παρῆλθέ μ' εἰπεῖν —*

f) vocabula aliter disposuit, vocabula (non similis notionis) et detraxit et addidit et aliud pro Demosthenis vocabulo adhibuit.

L. V 276, 5	D. 291, 24
ὑπερβολῇ δ' ἔγωγε χρήσο- *μαι· οὐ παρεκρούσατο τὸ γύ-* *ναιον Ἀλέξανδρος*	*ἐγὼ δὲ τοσαύτην ὑπερβολὴν* *ποιοῦμαι, ὥστε ὁμολογῶ.*

Similiter quidem D. 447, 25 enuntiationes coniunctae sunt, sed aliud eiusdem notionis verbum additum est: *ἐγὼ δ' ὅτι . . οὐ σφόδρ' ἰσχυρίζομαι, ἀλλ' ὑπερβολῇ χρήσομαι· ἔστω γὰρ . . .*

Denique afferatur

L. IV 41, 22	D. 641, 9
ὡς δ' οὐ καλὸν . . . μάθοις ἄν, *βασιλεῦ, καὶ τῷδε· βραχέα δὲ* *λέξω καὶ δι' ὧν ἡδίων ἔσῃ.* Cf. IV 73, 3; VII 639, 1.	*βούλομαι δ' εἰπεῖν διὰ* *βραχέων, ἃ . . . . φέρει καὶ* *ἡδίους ἔσεσθ' ἀκούσαντες.*

Caput III.

Quomodo Libanius eundem Demosthenis locum pluribus enuntiationibus inseruerit.

1.

Primum quidem illos locos tractabo, quorum uno Libanius accurate Demosthenis vestigia pressit, aliis recessit. Conferas:

L. IV 194, 5; V 337, 17	D. 1258, 6; 403, 6
ἀλλ' ὅμως πεπαρῴνηται. *τὸ δὲ μὴ πεπαρῳνῆσθαι* *πόθεν προσέσται μοι;* et VI 206, 8.	*μηδ' αὐτοὺς ποιῆσαι παροι-* *νουμένους ὑπὸ τούτων.* *γυνὴ . . . ἀπώλετ' ἂν παροι-* *νουμένη*

Apud utrumque structura amplificata est, at Libanius verbum similis notionis detraxit:

L. IV 198, 14	D. 612, 20
τὸν περὶ ὧν πεπαρῴνηται *λόγον εὑρήσει.*	*ὅτι μισεῖ τοῦτον ἕκαστος οὐ διὰ* *τὴν εἴσπραξιν, ἀλλ' ὑπὲρ ὧν* *ὑβρίσθη καὶ ἐπαρῳνήθη.*

Tum L. VI 27,6 dicit: *λέγω . . . μηδένα εἶναι τῶν θεῶν ὃς οὐκ ἠσέβηται καὶ πεπαρῴνηται τῇ τοιαύτῃ πολιορκίᾳ.*

L. II 527, 11; IV 122, 6	D. 281, 26
ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπάνειμι, ὅτι Cf. p. 3.	*ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπάνειμι, ὅτι*

Similiter Libanius V 253, 6 Demosthenem 298, 12 secutus dicit:

ἐπάνειμι δὲ ὅθεν ἐξέβην.	*ἐπανελθεῖν οὖν ὁπόθεν ἐν-* *ταῦθα ἐξέβην, βούλομαι.* cf. adn. cr. Blass.
L. VI 30, 22	D. 311, 10
τοῖς μανεῖσι . . . οὐκ αὐτοῖς, *ἀλλὰ τῇ μανίᾳ τὰς ἁμαρτίας* *προφέρομεν*	*ὅστις ἄνθρωπος ὢν ἀνθρώπῳ* *τύχην προφέρει*
tum L. VI 120, 17	D. 576, 13
εἰ καί τις ἐν ὀνείδους μέρει	*καίτοι πῶς ἐστι δίκαιον τοῦ-*

προὔφερεν αὐτῷ τὰς ἀναριθμήτους κρίσεις	*νομα μὲν τοῦθ' ὡς ὄνειδος προφέρειν ἐμοί*
L. VII 90, 11	D. 348, 24
ἐκρότησα θαυμάσιον ἡλίκον	*ταῦτα δὲ θαυμάσια ἡλίκα καὶ συμφέροντα ἐδόκει πεπρᾶχθαι τῇ πόλει.*
	469, 18 *ἢ θαυμάσια ἡλίκα δοῦναι*

Libanius adiectivum omisit V 404, 12 *τὰ παρ' ἡμῶν ἐγνωκότας ἡλίκον δακρῦσαι ἂν* et V 380, 11 *μετὰ τὰς πολλὰς μάχας καὶ ἀριστείας καὶ τρόπαια καὶ θάλατταν ὅσην.* cf. adn. cr. Foersteri.

L. IV 480, 4	D. 37, 3
οὐδὲ πᾶς ἀκροατὴς ἐκνενευρισμένος κάθηται, δῆλον ἐκεῖθεν.	*ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος ἐκνενευρισμένοι*

VI 654, 5 notiones similes additae sunt: *τί καὶ χρήσιμος ἂν ὑμῖν εἴην ἄνθρωπος τετηκώς, ἐκνενευρισμένος, μόλις ἐμπνέων, μόλις ὀρθούμενος*

L. VI 22, 8	D. 680, 16
πόλεμον δὲ καινὸν ἐξάψαντες πάντα ἄνω καὶ κάτω ποιοῦσιν ἐπιπλέοντες ταῖς ναυσί	*πάντα ἄνω καὶ κάτω πεποίηκε*
	cf. 120, 19; 784, 19; 424, 27.

Hanc locutionem Libanius auxit VI 235, 10 *τοσαύτης μεταστάσεως πάντα κεκινηκυίας καὶ τοσούτου νεωτερισμοῦ πάντα ἄνω καὶ κάτω πεποιηκότος*, ubi duo cola inter se respondent.

Similia legimus VI 177, 20 *ὥσπερ οὑμὸς βίος ἄνω καὶ κάτω στρεφόμενος*, VII 517, 10 *ὄνομα παρὰ τῶν κατηγόρων ἄνω καὶ κάτω στρεφόμενον*, VI 102, 6; Demosthenes omisso *καὶ* (saepius *ἄνω κάτω* legimus) dicit 543, 29 *ἀλλὰ ἄνω κάτω τοὺς νόμους στρέφει*, Plato autem Lach. 179 *ἀλλὰ στρέφεται ἄνω καὶ κάτω.* Praeterea cf. L. VI 468, 8.

Quomodo Libanius Demosthenis exemplum augendo mutaverit, ex his quoque locis cognoscitur:

V 213, 6 — D. 553, 5 et IV 111, 10 — D. 321, 14 et III 261, 20; VII 556, 6; V 437, 7 — D. 849, 10; VII 422, 3; VI 366, 9 — D. 446, 11.

Etiamsi conferri possunt ad V 213, 6: Antiph. 131, 32, ad VII 556, 6: Isae. 36, 7, ad VII 422, 3: Xen. Hell. II 1, 31; Cyr. VIII 3, 41, tamen Libanium Demosthenis exemplum secutum esse pro certo iudico, quia rhetor illos scriptores rarissime imitatus est; cf. p. 15.

L. IV 137, 15	D. 212, 20
ὅτι δεινότερα πάσχουσα τῶν ἀργυρωνήτων	*ἢ πεισθέντας γε δουλεύειν ἀντὶ τῶν ἀργυρωνήτων*

Conferri quidem possunt Herod. 4, 72; Isocr. 66 C.

L. VI 32, 10 legimus *τὰ μὲν ἀργυρώνητα ταῦτα ἀνδράποδα.*

L. VI 211, 17	D. 171, 22
ἀλλ' εἶναι τοῖς τὰ ἐκείνου παρ' ἑκάστοις πράττουσι λαμπρὰν τὴν τῶν ἐναντιωσομένων ἐρημίαν	*τῆς τῶν ἐναντιωσομένων ἐρημίας ἀπολαύων*

Pro *ἐναντιωσομένων* verbum eiusdem notionis usurpavit L. I 489, 18 *καὶ τῇ τῶν κωλυσόντων ἐρημίᾳ τὴν ἐλπίδα λαβὼν* et II 251, 1 *ἐπὶ πολλῆς τοῦ κωλύσοντος ἐρημίας*, ubi singularis numerus pro plurali positus est.

L. III 11, 16	D. 62, 21
ταῖς μὲν οὖν τοιαύταις κλήσεσιν ἐρρῶσθαι λέγειν	*ἐγὼ δὲ τούτοις μὲν ἐρρῶσθαι λέγω*

Libanius mutavit III 374, 5: *ἐρρῶσθαι δὲ φράσαντες τοῖς περὶ ἐκεῖνα νόμοις* et IV 193, 18 *ὑμεῖς δὲ ἐρρῶσθαι φράσαντες Σοφοκλεῖ* aeque ac Demosthenes 419, 12 *ἐρρῶσθαι πολλὰ φράσας τῷ σοφῷ Σοφοκλεῖ* et 526, 29 *ἐρρῶσθαι πολλὰ τοῖς νόμοις εἰπὼν καὶ ὑμῖν*

L. VI 348, 12	D. 762, 17
καίτοι, μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐδ' εἰ	*ὅ, μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐδ' ὑμᾶς*

At VI 475, 14 *καλόν γε, νὴ τὴν Ἀθηνᾶν;* V 339, 6 *σὺ δέ, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, εἰ;* VI 312, 3 *μή, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς.*

L. II 524, 4	D. 1286, 10
τοὺς διδάσκοντας, τίς ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ φόνου	*προσῆμεν τούτῳ τῷ ἀρχιτέκτονι τῆς ὅλης ἐπιβουλῆς.*

Substantivum in alia locutione a Libanio positum est IV 17, 19 *τοῦ δ' αὐτοὶ κατέστησαν ἀρχιτέκτονες ταύτῃ τοὺς ἅπαντά σφισιν εἴκοντας ἀναρπάζοντες.*

L. V 460, 5	D. 553, 14
ἐνόμιζον μὲν οὖν, . . . αὐτόν μοι προσελθόντα Θεμιστοκλέα καὶ τὴν δεξιὰν ἐμβαλόντα μεμνῆσθαι.	*πάλιν εἰσελθὼν οἴκαδε ὡς ἐκεῖνον καὶ ἐφεξῆς οὑτωσὶ καθεζόμενος τὴν δεξιὰν ἐμβαλὼν*

Hic L. aoristi participium usurpasse videtur una cum *προσελθόντα* (cf. adn. cr. Foerst.), at II 300, 15 praesentis cum altero praesentis participio: *τούτοις ἐκ τῶν ἵππων ἀποβαίνουσιν ἐπ' ἀγορᾶς ἐμβάλλοντες δεξιὰν διαλεγόμεθα.* Aristophanes dativo addito dicit Vesp. 554: *εὐθὺς προσιόντι ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρα.*

L. VII 709, 15	D. 212, 22
ἀλλ' οὐκ εἰωθότα, φησί, ζητεῖς τὸν κρῖναι βουλόμενον ἀναγκάζων ἄκριτον τὸν αὐτοῦ σφάττειν.	*τοὺς δὲ τυραννουμένους ἀκρίτους ἔστιν ὁρᾶν ἀπολλυμένους* [*ἀκρίτους* ΣAY / *ἀκρίτως* vulg.].

et L. 305, 16; 306, 3 (cf. adn. cr. Foerst.); 307, 4/14; 720, 17. At Libanius etiam adverbio usus est VI 147, 18 *διότι μοι παρέσχηκε μηδὲ τὴν δωρεὰν ἀκρίτως μηδὲ ὡς ἐξ αὐτομάτου τύχης λαβεῖν* — hic locutio aucta est — (cf. adn. cr. Foerst.) et VII 265, 3, hic codices sequor. (cf. adn. cr. Foerst.); VII 295, 3 et 4 utrum *ἀκρίτους* an *ἀκρίτως* scribendum sit, non satis constare mihi videtur, quoniam codd. *HMo* *ἀκρίτους*, *MaClLaur* Macar. *ἀκρίτως* habent. Cf. Xen. Hell. I 7, 25.

L. VI 388, 7	D. 1444, 23
ἡδέως δ' ἂν ἐροίμην τὸν κατήγορον· ὅτε . . .;	*ἡδέως δ' ἂν ἐροίμην αὐτούς· τί . . .;*

Enuntiatum auctum et structura mutata est V 56, 7 *ὃν ἔγωγε ἡδέως ἂν ἐροίμην, εἰ καὶ τῶν δείπνων ἐξαιρεῖ*; Demosthenes quoque mutavit 1137, 7 *ἡδέως ἂν τοίνυν ὑμᾶς ἐροίμην ἐπὶ τούτοις ἅπασι, κατὰ ποίους νόμους ὀμωμοκότες δικάζετε.*

L. VII 100, 6	D. 403, 16
. . . ἐφ' οἷς ἔγωγε ἀποπνίγομαι	*τολμήσει . . . καὶ ἐρεῖ· ἐφ' οἷς ἔγωγ' ἀποπνίγομαι.*

III 203, 10 legimus *Ἐφ' ᾧ δ' ἄν τις μάλιστα ἀποπνιγείη, ὅτι . . .* et III 374, 7 *ὅταν . . ., τίς οὐκ ἂν ἀποπνιγείη;* et VI 231, 6 *πρὸς δὲ τὸ νῦν ἀποπνίγομαι βλέπων εἰς τὰ ὑμέτερα πρόσωπα* et VI 553, 11 *ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀποπνιγόμενος ὅμως διεκαρτέρουν.*

L. VI 155, 15	D. 107, 24
. . . ἐν ὅσαις ἐπιεικής, οὕτως γὰρ ἴσως ἀνεπίφθονον εἰπεῖν, ἔδοξα	*μείζους ἂν εἴητε. οὕτω γὰρ ἴσως ἀνεπίφθονον εἰπεῖν.*

Libanius mutavit V 136, 6 *ἀνεπίφθονον γὰρ εἰπεῖν ὅσα βούλεται μέλλοντα . . .* et III 443, 10 *ἤδη τοίνυν τις ὑμῶν καὶ τοιοῦτόν τι πρὸς ταῦτα εἶπεν, ὡς ἀνεπίφθονον, εἴ τις ὀρέγοιτο βελτίονος σχήματος* et I 482, 16 *νομίζοντες ἀνεπίφθονον τὴν οἰκείαν ἐν οἷς ἔξεστιν ὑψηλοτάτην ποιεῖν.*

2.

Saepius Libanius omnibus locis a Demosthenis exemplo recessit. Optimum esse mihi videtur primum cum Demosthene eum Libanii locum comparare, in quo rhetor minimum mutavit eundemque ordinem, quem inde a p. 18 institui, servare.

In vocabulis collocandis Libanius II 78, 2 Demosthenem 845, 4 reliquit.

δίκην μὲν ἐπράξω παρ' ὧν μὴ λαβεῖν ἄδικον	*εἰ μὲν ἐπεπράγμην τοῦτον τὴν δίκην.*

Libanium eam ob causam verba ita posuisse apparet, ut melius quae sequuntur opponeret: *αἰτίαν δὲ οὐκ ἐπήνεγκας οἷς ὑπῆρχεν ἀναχώρησις;* IV 251, 16 legimus *δίκην ὑπὲρ τῶν ἐξ Εὐβοίας Ἑλλήνων ἀνηρπασμένων ἐπράξατο* et II 526, 10 *ἐν μὲν γὰρ τῷ πράξασθαι τιμωρίαν.*

Etiam VI 145, 22 Libanius Demosthenis verba 501, 28 mutavisse videtur, ut contraria magis opponeret

τὴν μὲν τούτου δωρεάν, ἣν ἂν αἰτήσῃ, πάντως τις γράψεται. τί οὖν βούλεσθε πράγματα ἔχειν; τὴν δὲ ἐμὴν οὐδείς, ὅτι μηδὲ ἐμέ.	*οὗτος ἐγράψατο τὴν Χαβρίου δωρεάν*

II 317, 6 Libanius dicit *τοῦ δὲ ἀδικουμένου γράφεσθαι τὸ γράμμα οὐκ ἔχοντος.* Demosthenes 486, 1 *λαβὲ καὶ λέγε πρῶτον μὲν ἃ τοῦ τούτου νόμου γεγράμμεθα.*

L. V 324, 22	D. 562, 9
κἂν ἐπὶ κόρρης σε πατάξῃ τις	*Ταυρέαν ἐπάταξε χορηγοῦντ᾽ ἐπὶ κόρρης.*

IV 263, 13 scriptum invenimus *τὸν ἔποχον ῥοπάλῳ παίων ἐπὶ κόρρης*, apud Demosthenem 537, 29 *ὅταν ὡς ὑβρίζων, ὅταν ὡς ἐχθρὸς ὑπάρχων, ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης*, apud Platonem Gorg. 486 C *ἐπὶ κόρρης τύπτοντα.*

L. VI 208, 13	D. 49, 29
δοῦναι δὲ χρήματα ἀμύθητα	*ἀμύθητα χρήματ᾽ ἐξέλεξεν*

V 65, 1 Libanius dicit *ἐπηγγέλλετο τάλαντα ἀμύθητα.*

L. V 215, 7	D. 381, 12
ἴστω ὅτι πολὺ διενήνοχε νίκη κλοπῆς καὶ πολέμου κράτος μεμηχανημένης ἀπάτης.	*ἆρ᾽ οὐ κράτος πολέμου καὶ νίκην αὐτοῖς καὶ τοῖς συμμάχοις διδόναι*

Libanius nonnulla detraxit, articulum addidit V 252, 1 *ὁποτέροις μένει τὸ τοῦ πολέμου κράτος.*

L. VII 106, 14	D. 603, 29
εἰ γὰρ οὗτος τῶν ἐμῶν καταστα ίη κληρονόμος	*κληρονόμον γάρ σε καθίστησ᾽ ὁ νόμος τῆς ἀτιμίας τῆς τοῦ πατρός*

Substantivum in alia locutione legimus V 442, 14 *πτωχείας ἐγενόμην κληρονόμος.*

Libanius Demosthenem secutus similes notiones detraxit.

L. I 253, 20	D. 442, 16
καὶ τῶν μὲν τεταπεινωμένων, τῶν δὲ τὰς γνάθους φυσώντων	*διὰ τῆς ἀγορᾶς πορεύεται θοἰμάτιον καθεὶς ἄχρι τῶν σφυρῶν, ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, τὰς γνάθους φυσῶν*

Apud Libanium duae enuntiationis partes optime inter se respondent, vel numerus syllabarum idem est. L. VII 103, 1 dicit *παρ᾽ οἷς οὐδὲν ἂν εὕροις ἢ γνάθους πεφυσημένας.* Alia locutione usus est V 69, 15 *μεῖζον μὲν οὐ φρονήσας οὐδὲ*

φυσηθεὶς ὑπὸ τῆς μαρτυρίας (quocum conferatur D. 1377, 29 *ἐφ᾽ οἷς φυσηθεὶς* et Xen. mem. I 2, 25) et auxit VI 391, 14 *ἄραντες ὑμᾶς καὶ φυσήσαντες κατέβησαν.*

Libanius quomodo mutare soleat, in sequenti loco maxime cognoscitur.

L. III 288, 23	D. 406, 5
καὶ οὐκ ἐνόμισεν αὐτὸς τὰς συνθήκας ἕλκειν τῶν ἱματίων λαβομένας οὐδ᾽ οἷον ἐμφράττειν τὸ στόμα.	*τοῦτο παραιρεῖται τὴν θρασύτητα τὴν τούτων, τοῦτ᾽ ἀποστρέφει τὴν γλῶτταν, ἐμφράττει τὸ στόμα, ἄγχει, σιωπᾶν ποιεῖ.*

Simillimum est II 43, 7 *ἐμφράττων καὶ τὸ τοῦ Μώμου στόμα τῇ τῆς ἀρετῆς ἀκριβείᾳ*; II 425, 13 *τὸ στόμα ἂν ἐνεφράττετο* verba aliter collocata sunt. Structura mutata est II 248, 3 *ὥστε ἐνέφραξε τῇ καρτερίᾳ τοῖς πονηροτάτοις τὰ στόματα,* VI 218, 8 *οἳ οὐ δήπου σοι τὸ στόμα ἐνέφραττον,* III 41, 11 *ἀλλ᾽ ἐνέφραξε τὰ στόματα τούτοις ὁ . . . φόβος*; V 54, 14 locutio aucta est *καὶ τὰ στόματα τοῖς δεξιωτέροις ἐμφράττεις καὶ σιγὴν Ἀθήνησιν εἰσηγῇ* et VII 595, 19 (cf. infra!). Alia locutio ex Demosthene sumpta est III 133, 18 *οὕτω τοῖς παιδεύουσιν ἡ μὲν ὑπὲρ τῶν ἀναγκαίων φροντὶς ἀποστρέφει τὴν γλῶτταν* (cf. adn. cr. et addenda Foersteri) et VII 718, 14 *ἐμοὶ δὲ τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς ἀποστρέφῃ τὴν γλῶτταν* et aliter posita I 259, 6 *τί μοι τὴν γλῶτταν ἀποστρέφεις* (cf. adn. cr. Foersteri) et VII 385, 3 *γλῶτταν ἀπέστρεψαν* — articulus omissus est ut in iis quae antecedunt —. III 275, 14 Libanius dicit: *τῇ μητρὶ δὲ αὐτοῖν πολλὰ ἀπορράπτει τὸ στόμα*, sic scribendum esse puto cum codicibus (aliter Foerster, cf. adn. cr.), quoniam conferri potest VI 128, 9 *ἀποσκεδάσας τῷ τοῦ συνειδότος χρηστῷ πάντας ἅμα τοὺς βασκάνους, ἀπορράψας τῶν κακοήθων τὰ στόματα, τὰς κακηγόρους γλώσσας ἀποστρέψας, χαλινώσας ἀπόρους συκοφαντίας καὶ ψευδεῖς αἰτίας.* Denique afferimus VII 595, 19 *τοῦτο αὐτῷ τὴν γλῶτταν ἀπέτεμνε, τοῦτο τὸ στόμα ἐνέφραττε.*

L. IV 366, 4	D. 625, 6
ἄλλως θ᾽ ὅταν μηδ᾽ ὑποτεί-	*ἵν᾽ εἰ πεισθείητ᾽ ἐκ τῶν ὑπο-*

νειν ἐλπίδας ἔχῃ λειτουργιῶν διὰ τὴν παροῦσαν πενίαν.	σχέσεων καὶ τῶν ἐλπίδων ἃς ὑπέτειν᾽ ὁ Ἀριστόμαχος — 171, 24 τὰς ἐλπίδας ὑμῖν ὑποτείνων

VII 88, 14 legimus καὶ ἐξηπάτησαν ἐλπίδας ὑποτείνοντες αἷς με τότε λαβόντες ᾤχοντο.

L. IV 274, 7	D. 150, 8
τούτοις . . . συμφορὰ δὲ μεγίστη βίος ἀπράγμων καὶ πέρας εὐδαιμονίας οἱ τῶν πολέμων καιροί	γιγνώσκων ἀκριβῶς . . . τὸν μὲν τῶν ἰδιωτῶν βίον ἀσφαλῆ καὶ ἀπράγμονα καὶ ἀκίνδυνον ὄντα

Libanius melius adiectivum ἀπράγμων solum substantivo addidit, quod brevius et gravius alteri sententiae opponitur.

L. IV 111, 20 dicit ἀνελὼν δὲ τὰ δυσχερῆ λεῖον αὖθις καὶ ἀπράγμονα τῷ πατρὶ καταστήσεις τὸν βίον.

L. VII 720, 4	D. 332, 12
καὶ δεῖ τὸν ταύτῃ πεπληγμένον ἢ κύπτειν εἰς τὴν γῆν ὥσπερ τινὰ ἄτιμον [1]).	τῶν δὲ τῆς πόλεως ἀγαθῶν πεφρικὼς ἀκούω καὶ στένων καὶ κύπτων εἰς τὴν γῆν

Libanius mutavit VI 200, 18 ἀπορεῖς καὶ κύπτεις εἰς γῆν; I 142, 10 καὶ διηπορεῖτό τε καὶ εἰς γῆν ἔκυπτεν ὁ κεκληκὼς κατηγορῶν οἷς ἔπασχεν ὧν ἐδεδράκει; II 319, 17 οὐ γὰρ τοὺς φόβους καὶ τὰς σιγὰς καὶ τὸ εἴσω τὴν χεῖρα ἔχειν καὶ τὸ κύπτειν εἰς γῆν καὶ τὸ βλέπειν εἰς τὸ ὑπόδημα; III 157, 22 . . . ἐκάθητο οὐ κύπτων εἰς γῆν, οὐ κνώμενος τὴν κεφαλήν; V 319, 13 ἐξῆγε μὲν ὁ Πάτροκλος τὴν κόρην κύπτων εἰς γῆν, ἐδέχετο δὲ ὁ Ταλθύβιος ἐρυθριῶν; V 324, 20 ὦ παῖ, μικρὰ φρόνει, ταπεινὸς γίνου, εἰς γῆν κύπτε, μὴ δόξης ὀρέγου; VII 303, 18 ἄτιμος ἐν τῇ πόλει περιέρχομαι καὶ δέομαι κύπτειν εἰς γῆν.

L. VII 504, 4	D. 293, 25
Ἀλλὰ μὴν πρός γε τὸ φάσκειν εἶναί μοι δύναμιν βραχὺς ἐξαρκεῖ λόγος.	ἐπεὶ πρός γε τοῦτον τὸν κατάπτυστον βραχὺς καὶ σαφὴς ἐξήρκει λόγος.

[1]) Videmus Libanium etiam κύπτειν εἰς τὴν γῆν dicere; falso igitur Blassium in adn. cr. iudicasse apparet.

Libanius VI 204, 4 dicit ὅτι δὲ καὶ νῦν ἠδίκηνται κοινῇ τῆς πυλαίας προδεδομένης, πάνυ σαφὴς καὶ βραχὺς ὁ λόγος.

L. I 168, 8	D. 794, 5
ὁ μὲν γὰρ ὡς ἐγκαταστήσων ἐνταυθοῖ διδάσκαλον τὸν λοιμὸν Γερόντιον γνώσει βασιλέως . .	οὗτος οὖν αὐτὸν ἐξαιρήσεται, ὁ φαρμακός, ὁ λοιμός, ὃν . .

III 187, 4 ὅλως οὐδὲν ἐοικότα τῷ λοιμῷ τούτῳ; at VII 384, 8 ἐγὼ πρῶτος ἀναστὰς ἐκάλουν ἂν ἐκείνους λοιμοὺς καὶ τῆς πόλεως ἐχθροὺς καὶ τιμωρίαν ἀπῄτουν.

L. VII 70, 15	D. 323, 1
εἰπεῖν πρὸς αὐτὴν ἐπάραντα τὴν φωνήν	. . . ἀλλ᾽ ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ γεγηθὼς καὶ λαρυγγίζων ᾤετο. Cf. 449, 13.

Aliud verbum ex Demosthene Libanius VII 225, 1 sumpsit: εἶδεν αἴροντα τὴν χεῖρα τὸν ἐχθρόν, ᾔσθετο λαρυγγίζοντος . . .

L. VI 303, 6	D. 380, 27
κἂν φιλοτησίας προπίῃ Φιλίππῳ, παρ᾽ ὑμῖν ἐπαινεῖται. V 305, 6 τὴν μὲν γὰρ φιλοτησίαν προπίνων χαῖρε προσεφώνησας	καὶ συνεστεφανοῦτο καὶ συνεπαιώνιζεν Φιλίππῳ καὶ φιλοτησίας προὔπινεν.

Cf. p. 35 ad II 524, 7.

Denique afferatur R IV 868, 6; 853, 18; III 479, 7 — D. 564, 12. IV 868, 6 duo cola optime inter se respondent.

Ad IV 349, 15; V 268, 7; VII 189, 16; III 437, 10 etiam Thuc. 6, 46 afferri potest; VI 305, 10; V 35, 12 — D. 196, 12 eam ob causam omitto, quod Foerster coniectura Demosthenem ipsum secutus καταλυομένην scripsit.

L. III 391, 1	D. 978, 14
ποῦ γὰρ δίκαιον τοὺς ἄρχοντας . . . ἑστιᾶσθαι;	ποῦ γάρ ἐστι δίκαιον . . . ἢ ὠφληκέναι ἢ ζημιοῦσθαι

Structura mutata est: II 403, 12 πάντας οὖν ἀποθνήσκειν ποῦ δίκαιον τούς τε; II 387, 14 καίτοι ποῦ δίκαιον τουτό γε; . . III 219, 10 . . καίτοι ποῦ τοῦτο δίκαιον; similes sunt hi loci: IV 353, 20 ποῦ γὰρ ἴσον ἀκούειν; V 82, 11 καίτοι ποῦ καλὸν Ὅμηρον . . . τυχεῖν; III 444, 6 . . . ποῦ καλόν;

L. VI 514, 16; 627, 1	D. 732, 21
διατελῶ .... εἰς ἀγορὰν οὐ σφόδρα ἐμβάλλων διὰ ... — καὶ σὺν ἀλλήλοις εἰς ἀγορὰν ἐνεβάλλομεν	*κἂν τις ... εἰς τὴν ἀγορὰν ἐμβάλλῃ*

VI 553, 12 legimus *ἕως εἰς τὸ ἄστυ ποτὲ καὶ τὴν ἀγορὰν ἐνεβάλομεν*, ubi etiam articulus additus est.

Libanius vocabula similis notionis addidit.

L. I 246, 22	D. 1439, 18
δεόμενος μὴ οὕτω λίαν κόπτειν αὐτοὺς μηδ᾽ ἐν οἷς ἐμὲ κοσμοῦσι ταλαιπωρεῖν.	*εἰ δὲ μή, μήθ᾽ ὑμῖν ἐνοχλῶ μήτ᾽ ἐμαυτὸν κόπτω.*
	1446, 15 *ἵνα ἀπηλλαγμένος ᾖ καὶ μήθ᾽ ὑμῖν ἐνοχλῇ μήθ᾽ αὐτὸν κόπτῃ.*

Libanius III 170, 6 dicit *ἀλλὰ ῥέων ἀχρήστῳ ῥεύματι οἵῳ τά τε ὦτα ἀνιᾶσαι καὶ κόψαι τοῖς συνδίκοις τοὺς πόδας.*

L. IV 151, 11	D. 566, 22
μικρὸν δὲ ἄνωθεν ἀνάσχεσθέ μου λέγοντος, ὦ ἄνδρες	*ἄνωθεν δέ, βραχὺς γάρ ἐσθ᾽ ὁ λόγος, λέξω.*
et L. IV 258, 5	D. 539, 22
μικρὸν δὲ ἄνωθεν ἄρξασθαι βούλομαι.	*ἔσται δὲ βραχὺς περὶ αὐτῶν ὁ λόγος, κἂν ἄνωθεν ἄρχεσθαι δοκῶ.*

Conferri potest etiam Plat. Phil. 44 D. L. III 453, 5 legimus *μικρὸν ἄνωθεν ἀρξάμενος διηγήσομαι* et VII 84, 12 *μικρὸν δὲ ἄνωθεν διηγήσομαι*, et (omisso *ἄρξομαι*) III 309, 9 *μικρὸν δὲ ἄνωθεν* et VI 197, 3 *μᾶλλον δὲ μικρὸν ἄνωθεν, Φιλίππῳ* . .

Libanius pro Demosthenis vocabulo vocabulum similis notionis inseruit.

L. VI 212, 5	D. 685, 10
ἑώρων γάρ, φησίν, ὡρμηκότας τοὺς ἀμφικτύονας καὶ χαρίσασθαι βεβουλευμένους. τοῦτο τοίνυν ἐστὶ δι᾽ ὃ ἐχρῆν ἀντειπεῖν, ὅτι ὡρμήκεσαν καί τι ἐκεκίνηντο.	*ἴσως ... ἐροῦσιν, ὡς ὡρμηκότα νῦν τὸν ἄνθρωπον φίλον εἶναι καὶ βουλόμενόν τι ποιεῖν ἀγαθὸν τὴν πόλιν*

Libanius VI 212, 5 bis mutavit; I 189, 9 uno verbo usus est: *οἵ με αἷμα οὐκ εἴων ἐξάγειν φλέβα τεμόντα, καίτοι σφόδρα γε ὡρμηκότα*, quocum conferatur D. 1490, 19 *εἰ γὰρ ὡρμηκὼς ἐμαυτὸν εὐνοϊκῶς ἔχειν σοι.* L. II 357, 13 *λαβὼν δὲ αὐτοὺς πρὸς τὴν ἡσυχίαν ὡρμηκότας* sequitur D. 356, 14 *πρὸς δὲ τοὺς παρὰ τούτου λόγους ὡρμηκότας λαβὼν ὑμᾶς.*

L. VII 620, 8	D. 375, 14
ὡς δὲ διῆρε τὸ στόμα καὶ ἐφθέγξατό τι καὶ συνήγαγε τὸ πρόσωπον	*οὐ τοίνυν ἀντεῖπεν οὐδὲ διῆρε τὸ στόμα οὐδ᾽ ἐφθέγξατ᾽ ἐναντίον οὐδέν.*
	405, 26 *καὶ τούτων οὐδεὶς πώποτ᾽ ἀκούων ταῦτ᾽ ἀντεῖπεν οὐδὲ διῆρε τὸ στόμα οὐδ᾽ ἔδειξεν ἑαυτόν.*

L. VI 126, 10 *τίς γὰρ ἐτόλμησε τὴν ἐναντίαν φωνὴν ἀφεῖναι; τίς διᾶραι τὸ στόμα;* L. III 106, 14 *εἰ δ᾽ οὐκ ἂν ἐπὶ τούτοις διάραιεν τὸ στόμα* imitatur D. 536, 18 *καὶ μηδὲ διᾶραι περὶ αὐτοῦ τὸ στόμ᾽ ἔχειν ἐμέ.*

Amplificatum est III 242, 13 *καὶ τοιαύτας ἂν ἀφῆκε πρὸς τὸν ἰατρὸν φωνάς; „. . .“ τοιαῦτα ἂν προήκατο ῥήματα; διῆρεν ἂν ἐπὶ τοιούτοις τὸ στόμα; ἡ γλῶττα δὲ οὐκ ἂν ὤκλασε;* IV 42, 8 *ἀπεκρίνατο μὲν οὐδὲν διὰ φωνῆς, ... διάρας δὲ τὸ στόμα ... ἔδειξεν.*

L. VII 561, 10	D. 128, 25
σκηπτοὶ γὰρ ἐξ οὐρανοῦ καὶ ζάλη θαλάττης, καὶ τὸ κλυδώνιον ὑπερέσχε καὶ τὸ σκάφος εὐθὺς ὑποβρύχιον.	*ἐπειδὰν δ᾽ ἡ θάλαττα ὑπέρσχῃ, μάταιος ἡ σπουδή.*

Libanius substantivo *κλυδώνιον* usus est, quod *θάλαττα* antecedit; substantivum *τὸ σκάφος* ex iis, quae apud Demosthenem antecedunt, sumpsit. VI 529, 13 legimus *καθάπερ πλοῖον θάλαττα, ὑπερέσχε με τῆς γυναικὸς ὁ κλύδων.*

L. VII 601, 20	D. 312, 17
ἐκ τῶν ἀπόρων εὕροις ἂν πλείους ἢ ὅσοι ἐν ἀφθόνοις ζῶσι.	*οὔτ᾽ εἴ τις ἐν ἀφθόνοις τραφεὶς ἐπὶ τούτῳ σεμνύνεται*

VII 625, 20 *διάγω δὲ ἐγὼ ἐν ἀφθόνοις.* Libanium hoc loco Xenophontem An. III 2, 25 secutum esse verisimile non est. Cf. p. 15.

Cum VI 281, 15 et I 528, 15 etiam Plat. symp. 173 A componi potest.

Alia in locutione Libanius substantivo *μερίτης* usus est.

L. III 256, 11	D. 889, 7
καὶ πολλοῖς διαύλοις τὰ παρ' ἑκατέρων εἰς τοὺς ἑτέρους φέρων μερίτης γινόμενος τῶν ἐρωτικῶν δώρων	*μᾶλλον ᾑρεῖθ' . . . ἢ κατακοινωνήσας τούτοις τῆς μὲν ὠφελείας τούτους ποιῆσαι μερίτας*

V 64, 15 amplificatum est *ὑμῖν γὰρ ἐξῆν, ὦ Ἀθηναῖοι, κοινωνῆσαι βασιλεῖ τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων χρημάτων καὶ μερίτας γενέσθαι τῆς οὔσης εὐδαιμονίας αὐτῷ* et VII 672, 3 *καὶ κοινωνὸς τῆς σκέψεως καὶ μερίτης γεγενημένος;* cf. IV 126, 15; IV 262, 20.

Libanius vocabula aliter disposuit et vocabulum similis notionis detraxit.

L. VI 334, 12	D. 272, 20
Δημοσθένης ὁ πολὺς κατὰ τοῦ Φιλίππου ῥέων ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας	*τότ' ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν*

III 170, 6 *ἀλλὰ ῥέων ἀχρήστῳ ῥεύματι οἵῳ τά τε ὦτα ἀνιᾶσαι.*

Similiter comparari possunt

L. VII 501, 6	D. 450, 2
καὶ κηρυγμάτων τυγχάνειν ἢ προκυλινδεῖσθαι δεσπότου;	*οὗτος δ' ἐκείνου μὲν προὐκυλινδεῖτο. τοὺς παιᾶνας ᾔδεν*

Libanius *προκυλινδεῖσθαι δεσπότου* collocasse videtur, ut chiasmus, cuius figurae studiosus est, existeret; cf. Rotheri dissertationem supra laudatam de Lib. arte rhet. p. 79 sq.

III 134, 6 *ὧν ἀνάγκη προκυλινδεῖσθαι ῥήμασι καὶ σχήμασιν ἀλλοτρίοις ἐλευθέρων;*

III 291, 5 *ἠξίου . . . προκυλινδούμενος ὑμῶν καὶ μηδενὸς ἀπεχόμενος* et VII 105, 12 *ὥστε με προκυλινδεῖσθαί σου καὶ προσκυνεῖν σωτῆρα καὶ εὐεργέτην καί . . .* Cf. Arist. Av. 501.

L. V 520, 1	D. 700, 18
ἀλλ' οὐκ ἦν, οἶμαι, τῆς Μιλτιάδου ψυχῆς ἐκκαρποῦσθαι τὰ ὑμέτερα	*τῶν πολὺν χρόνον ὑμᾶς τινες ἐκκεκαρπωμένων καὶ πολλὰ τῶν ὑμετέρων διηρπακότων*

Libanius ex altera Demosthenis enuntiationis parte *τὰ ὑμέτερα* ad *ἐκκαρποῦσθαι* posuit.

III 134, 19 *ἄνθρωπος οὗτος δυοῖν εἴδεσι λημμάτων ἐκκαρποῦται τὴν πόλιν;* IV 242, 4 *ὅτι κἂν εἰ τὰ Χαλύβων ἐκκαρποῖντο μέταλλα.*

Libanius nonnulla detraxit, alia similis notionis substantiva addidit.

L. III 136, 2	D. 244, 21
ἢ μικρῶς ἐτιμᾶτε τὴν σοφίαν ἀξίαν γε οὖσαν, ὡς ἐγώ φημι, στεφάνου καὶ ἀναρρήσεως καὶ χαλκῆς εἰκόνος καὶ χρημάτων ὁπόσα ἐν γῇ.	*κοινωνεῖν μὲν ἡγοῦμαι καὶ τοῦτο τοῖς πεπολιτευμένοις, εἴτ' ἄξιός εἰμι τοῦ στεφάνου καὶ τῆς ἀναρρήσεως τῆς ἐν τούτοις*

Libanius VII 426, 17 dicit *σίτησιν ἢ χαλκῆν εἰκόνα ἢ στέφανον παρὰ τῶν πολιτῶν αἰτήσω;* et VI 106, 12 *δότε μοι τὸν κείμενον ἀντὶ στεφάνου, δότε μοι τὸν υἱόν . . . ἀντὶ σιτήσεως, δότε μοι τὸν νεκρὸν ἀντὶ εἰκόνος* et VI 96, 1 *στέφανον λάβω καὶ κηρυχθῶ λαβὼν ἐφ' ἅπερ ἔλαβον, ὦ Ἀθηναῖοι, ξίφος; ἀλλ' ἐν πρυτανείῳ σίτησιν συνειδώς μου τῇ χειρὶ ταῦτα ἃ σύνοιδα; ἀλλὰ πλέθρα γῆς;* denique afferatur VI 121, 24 *καὶ τοὺς αὐτοὺς ἀκροατὰς εἶναι τότε μὲν τῆς κατηγορίας, νῦν δὲ τῆς ἀναρρήσεως.*

Libanius nonnulla vocabula omisit et pro Demosthenis vocabulis similia inseruit.

L. IV 1124, 35 R	D. 23, 20
εἰ δέ μοι λέγεις Καλλίαν τὸν δημόσιον ἢ Πιττακὸν ἢ μίμους γελοίων τε ποιητὰς ἐπονειδίστων ᾀσμάτων, ὅτι τοιούτοις ἐδούλευον ἔρωσιν	*Καλλίαν ἐκεῖνον τὸν δημόσιον καὶ τοιούτους ἀνθρώπους μίμους γελοίων καὶ ποιητὰς αἰσχρῶν ᾀσμάτων*

VI 657, 3 *μὴ παύσῃ μισθούμενος αὐλητρίδας καὶ μίμους γελοίων.*

Libanius vocabula enuntiationis aliter collocavit, adiectivum similis notionis detraxit, aliam locutionem adhibuit.

L. V 540, 19	D. 314, 16
πόλεμον δ' ἄσπονδον πρὸς τὴν φύσιν ἀναδεξάμενος	ἦν γὰρ ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος ὑμῖν πρὸς τοὺς θεατὰς πόλεμος

III 261, 10 καὶ συνεξέτεινεν οὕτω μακρῷ βίῳ τὸν ἄσπονδον τοῦτον πόλεμον πρὸς τῇ φύσει τὸν διδάσκαλον ἀδικῶν.

L. V 251, 9	D. 101, 26
εἰ μὲν γάρ ἐστί τις ὑμῖν ἐγγυητὴς θεῶν καὶ τοῦτο οἱ μάντεις ὑπισχνοῦνται σαφῶς, ὡς	εἰ μὲν γάρ ἐστί τις ἐγγυητὴς θεῶν (οὐ γὰρ ἀνθρώπων γ' οὐδεὶς ἂν γένοιτ' ἀξιόχρεως τηλικούτου πράγματος), ὡς

III 328, 8 καὶ ταῦτα οἶδε καλῶς ἡ Φοινίκη καὶ μαρτυρήσειεν ἄν, εἰ θεὸν ἐγγυητὴν ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος λάβοι χρόνου.

L. VII 592, 3	D. 417, 21
ἐν ὄρνισι καὶ κύβοις ὁ παῖς μοι διατρίβει	τὸν εἰς τοὺς ὄρνεις εἰσιόντα

VII 97, 5 ὅτι μὴ τὸν βίον ὃν ἀκριβῶς συνείλεγμαι τοῦτον εἰς ἑταίρας καὶ κύβους καὶ ἰχθῦς καὶ ὄρνις τῶν τιμίων διέρριψεν.

Structura mutata est.

L. II 526, 3	D. 553, 12
τοῦτο γάρ, τοῦτο οὐκ ἔχον ἐστὶν ὑπερβολήν, . . . ἐκαρπώσαντο.	τοῦτο γάρ, τοῦτο οὐκ ἔχον ἐστὶν ὑπερβολὴν ἀκαθαρσίας, ἄνδρες

At V 539, 1 Libanius genetivum addidit: τὰ δὲ τοῦ γήρως εἰρηνικὰ μέν, ὑπερβολὴν δ' οὖν ἔχοντα συμφορῶν, quocum loco Dem. 825, 21 εἰ μὴ ταῦτα δόξει τηλικαύτας ὑπερβολὰς ἔχοντα et 786, 26 δεινῶν γὰρ ὄντων, οὐ μὲν οὖν ἐχόντων ὑπερβολήν componi possunt (ubi genetivi desunt).

Structura mutata et adverbium additum est.

L. V 356, 4	D. 610, 29
οὐκ ἄν . . . ὑβριζόμην οὐδὲ προὐπηλακιζόμην παντάπασιν.	πολλὰ γὰρ ὕβρισται καὶ προπεπηλάκισται 126, 9 οὗτος τὰ μὲν ἄλλ' ὡς ὑβρίζετο καὶ προὐπηλακίζετο

VI 643, 1 scriptum invenimus: καὶ γὰρ ὑβρίζονται πολλοὶ καὶ παίονται καὶ προπηλακίζονται.

L. V 232, 12	D. 35, 15
ἐπὶ τούτοις βωμοὶ πανταχοῦ τῆς πόλεως ὁρώμενοι καὶ κάλλη νεῶν καὶ πλῆθος ἀναθημάτων	δημοσίᾳ μὲν τοίνυν οἰκοδομήματα καὶ κάλλη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατεσκεύασαν ἡμῖν ἱερῶν καὶ τῶν ἐν τούτοις ἀναθημάτων

V 282, 7 καὶ παραθέντες ταῖς ἡδοναῖς Ἀλεξάνδρου τὸν περίβολον τοῦτον τοῦ ἄστεος, τοὺς νεώς, κάλλη δημοσίων οἰκοδομημάτων, κατασκευάς, ἰδίας εὐπορίας; IV 320, 4 τὸν Ἀπόλλω μὲν εὐθὺς ἅτε καὶ μικρὸν διέχοντα τοῦ στέγους, ἔπειτα δὲ τὰ ἄλλα, κάλλη Μουσῶν, οἰκιστῶν εἰκόνας, λίθων ἀστραπάς, κιόνων ὥραν.

Libanius in genere dicendi a Demosthene recessit.

L. VI 198, 13; VI 270, 16; VII 709, 1	D. 886, 28
τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν; ἐχειροτονήθη . . τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν; εἶπον . . . τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν; διώκει . . .	τί ἂν τὰ πολλὰ λέγοι τις; ἦν γὰρ . . . .

VI 214, 6 dicit Libanius καὶ τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν; ἀλλ' . . . ἀναβαίνετε.

L. III 136, 22	D. 1367, 26
καίτοι τινὲς ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων καθήμενοι	ὁπόσαι ἂν ἐπ' ἐργαστηρίου καθῶνται

VII 90, 13 δῆλος ἦν τοῖς ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων ἐπ' ἄκρων τῶν ὀνύχων βαδίζων.

Libanius genus dicendi mutavit et pro Demosthenis vocabulo similis notionis vocabulum inseruit.

L. VI 195, 12	D. 255, 5
ὑμᾶς δ' εἰπὼν τὸν δῆμον λέγω	τὸ δ' ὑμεῖς ὅταν λέγω, τὴν πόλιν λέγω.

Demosthenis genus dicendi reperimus III 172, 8 ἑτέρους δὲ ὅταν εἴπω, τοὺς βουλεύοντας λέγω et IV 14, 21 ὁμιλίαν δὲ ὅταν εἴπω, πρόσοδον λέγω et IV 886, 1 R et IV 905, 7 et 976, 1.

Libanius enuntiationes aliter coniunxit.

L. VI 544, 10	D. 225, 22
ἀσφαλείας δ' οὖν ἕνεκα βέλτιον εὔξασθαι· ὦ θεοὶ πάντες καὶ πᾶσαι, εἰ λόγου μέτεστι τοῖς ἀπελθοῦσι, . . . δοίητε	πρῶτον μέν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, . . . ὑπάρξαι

II 131, 5 *νῦν μέν, ὦ φθέγμ' Ἀθάνας, νῦν δέ, ὦ φθέγμα Διός, νῦν δὲ Ἀπόλλωνος, Ἡρακλέους, Πανός, πάντων θεῶν καὶ πασῶν.*

Cf. p. 43 ad VI 337, 18.

Denique afferatur

L. V 275, 4	D. 700, 10
ἔστι δὲ πρόχειρον μὲν εἰπεῖν ὡς Ἀλέξανδρος μὲν ἀδικεῖ	ὃν δ' ὃ μέγιστον ἔχω καὶ προχειρότατον πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν, οὐκ ἀποκρύψομαι.

VII 563, 2 *ἐγὼ δὲ οὐκ ἐρῶ τὸ προχειρότατον, ὡς ὁ νόμος ἔχει.*

Libanius cur Demosthenis exemplum mutaverit, si quaerimus, haec dicenda esse videntur.

Primum quidem Demosthenis locum mutavit, quod res de quibus agit vel enuntiati structura et conexus sententiarum aliter se habent. Locos quos ad I 2, 5 et ad I 2, 11 attuli[1]) multosque alios si perlustraveris, saepissime fieri non potuisse quin Libanius a Demosthene recederet, facile tibi persuadebis. Nonnullis locis a Libanio contraria gravius opponuntur velut V 275, 12; V 330, 12; II 78, 2; VI 145, 21; IV 274, 7 vel duo cola inter se opponuntur, ut VI 653, 15; V 500, 10; VI 309, 10; 235, 10; IV 868, 6 R (numerus quoque syllabarum idem est, cf. II 432, 7; III 37, 10; VI 197, 4; I 253, 20) vel orationis figurae existunt: VII 501, 6; I 114, 11; IV 380, 8. Sed perpauci hi sunt loci ex magno eorum quos tractavimus numero.

Quem Demosthenis codicem Libanius secutus sit, forsitan quaesiveris. Locis qui quidem in duobus Butcheri voluminibus exstant collatis novies Demosthenis codices inter se differre videbis, quod ad Libanii discrepantiam attinet. Libanius cum

[1]) Cf. p. 28 sq. et 38 sq.

Demosthenis codd. SL consentit: VI 152, 13, ubi legimus *τῷ καιρῷ* (vulg. *τοῖς καιροῖς*). — sequitur apud Libanium *τοῖς βουλομένοις*. Demosthenis autem codices omnes *τῷ βουλομένῳ* praebent —, cum SA (132, 12)[1]): VI 143, 7 cum codd. vulg.: VI 195, 12 (praeter hunc quinque loci similes inveniuntur: III 172, 8; IV 14, 21; R IV 886, 1; 905, 7; 976, 1); V 251, 9; VI 12, 7, cum S vulg. (576, 11)[2]): VII 586, 16, cum A vulg.: VI 131, 16. L. VII 709, 15; 305, 16; 306, 3; 307, 4/14; 720, 17; 265, 3; 295, 3; VI 147, 19 partim adiectivum partim adverbium adhibuit (cf. p. 48), ut illic cum SAY, hic cum vulg. congruat; V 393, 12 Libanius ab omnibus Demosthenis codicibus, qui 323, 25 varias lectiones praebent (*εὕροιτ'* SAY: *εὕροι τις* L vulg.), recessit.

Quae cum ita sint, hanc rem diiudicari non posse neque Libanium eam ob causam ab exemplo recessisse, quod hunc vel alterum Demosthenis codicem sequeretur, mihi concedes[3]).

Neque clausulae ut meliores fierent, Libanius exemplum variasse mihi videtur. Nam multis locis clausula omnino non tangitur aut eadem est quae si Demosthenis vestigia omnino pressisset. Tum ex Heitmanni dissertatione Libanium etiam clausulis minus usitatis uti videmus, ut rhetorem hoc genus dicendi adhibere, quod haec clausula paulo usitatior sit quam illa, pro certo statuere dubitem. Accedit quod Libanius eundem

[1]) Dem. 144, 27 omnes Demosthenis codices idem habent quod Libanius.

[2]) Dem. 556, 15 in Demosthenis codicibus omnibus idem legitur quod apud Libanium.

[3]) Ex altera dissertationis parte accedunt: I 158, 5, ubi Libanius ita cum S congruit, ut S solus *ἐγὼ* omittat: add. *ἐγὼ* A; *ἔγωγε* vulg.; III 327, 21 Lib. cum SY om. *ὅλως δ'* ante *οὐδ'*: add. L vulg.; V 210, 4 L. congruit cum SAY: aliter L vulg.; V 210, 7 cum SY; VI 11, 6 idem legimus atque in AYL corr S*γρ*: aliud vulg. L¹ S corr S¹; VI 414, 11 consentit cum S: aliud L vulg. Quibus et ipsis nihil efficitur nisi Libanium saepius cum codice S facere. At loci admodum pauci sunt. Paulo postquam id scripsi, in Bielskii dissertatione (p. 11) legi: „Simul hoc loco (scil. Dem. 868, 4) videmus Libanium non Dem. cod. S scripturam praebere, sed cum A et r et ceteris congruere, id quod aliis quoque locis elucet". Sed duos tantum locos affert (L. VI 195, 1; 283, 6), ut res diiudicari non possit. Et si verum sit, eo magis apparet „Libanium non eam ob causam ab exemplo recessisse, quod hunc vel alterum Demosthenis codicem sequeretur".

Demosthenis locum pluribus locis varie secutus est. Attamen nonnulli loci afferri possunt velut

II 162, 10 *ὃν εἰκὸς τοὺς ὑπὲρ αὐτῶν τῶν ἐδαφῶν εἰς κίνδυνον ἥκοντας* (cf. p. 35);
II 432, 7 *ποίας δὲ ναῦς, ποίας δὲ ἱππαγωγοὺς τριήρεις δείσειν ἔμελλες* (cf. p. 22);
III 231, 7 *ὃ εἴτε ... βούλεταί τις καλεῖν, οὐ διοίσομαι* (cf. p. 42);
VI 194, 10 *Ὅτι ... καὶ λόγους μακροὺς καὶ πιθανοὺς μεμελετηκὼς εἰσελήλυθεν αὐτός τε οὐκ ἀγνοῶ* (cf. p. 37);
VII 192, 10 *οὐ γὰρ ἐχρῆν εὐθὺς ἐπιτιμωμένου τοῦ σίτου* (cf. p. 19).

Rhetor cum non solum Demosthenem perlegisset multosque locos memoria teneret, fieri non poterat ut locos verbo tenus afferret. Quin etiam studium quoddam variandi in eo fuisse videtur, cum exemplum accurate sequi detrectaret.

Quam ob rem Blassium non sequemur, qui cum Libanio nimis fidem haberet, a Demosthenis codicum lectione recessit et Libanii dictionem textui inseruit.

Pars altera.

Quid Libanius in rebus Demostheni debeat.

Caput I.

De enuntiationibus ex Demosthene depromptis.

Libanius saepenumero enuntiationes longas ex Demosthene depromptas suis narrationibus inseruit, Demosthenem ipsum plerumque significavit sive verbis sive sententiarum conexu.

Duos locos affero, in quibus Demosthenis nomen omisit.

L. VI 215, 1	D. 406, 12
ἀλλ' ὑπῆρχεν ἀφθονία δικαίων, μεθ' ἧς ἄν τις καὶ τῶν ἰδιωτῶν οὐ χαλεπῶς ἐξέωσε Φίλιππον ὅτι, ὦ ἄνδρες ἀμφικτύονες, τουτὶ τὸ πρᾶγμα πάνδεινόν ἐστι.	*ῥήματα, ἃ κἂν ἐχθὲς ἐωνημένος ἄνθρωπος εἰπεῖν ἠδυνήθη· ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τουτὶ τὸ πρᾶγμα πάνδεινόν ἐστιν.*

In iis quae sequuntur Libanius — id quod res postulant — multum ab exemplo recessit; particulam *ὅτι* addidit (cf. adn. cr. Foerst.), pro *ἄνδρες Ἀθηναῖοι* ex sententiarum conexu *ὦ ἄνδρες ἀμφικτύονες* usurpavit. Cf. Dem. 1267, 17.

Altero loco et Libanius et Demosthenes versum Euripidis mutuati sunt Hec. 1.

L. VI 414, 11	D. 315, 22
τοιοῦτόν τι χρῆμα νῦν καὶ τοὐμόν ἐστιν. ἥκω λιπὼν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας, ἔνθα δή με δῆμος Ἀθηναίων ὁ μεγαλήτωρ ἔπεμψεν.	*παρ' ἃς παρανάγνωθι καὶ σὺ τὰς ῥήσεις ἃς ἐλυμαίνου· ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας*

Libanius Euripidis versum *ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπών* mutavit, ut verba aptiora essent suae structurae, cum Demosthenes verbo tenus secutus sit, id quod per sententiam licebat (at vid. adn. cr. Butch.).

Quos ex Demosthene depromptos verbis vel sententiarum conexu significavit locos, in iis eum verbo tenus oratorem secutum esse facile credideris; at raro id fecit, velut

L. IV 144, 12	D. 128, 16
ἠκούσης δὲ ἤδη τῆς φλογὸς ἢ τῆς νεφέλης ἢ τῶν κυμάτων πολὺ τὸ τοῦ Δημοσθένους ἐν στόμασι· νὴ τὸν Δία, ἔδει γὰρ τὶ καὶ τὸ ποιῆσαι καὶ τὸ μὴ ποιῆσαι.	*καὶ μὴν ἐκεῖνό γ' αἰσχρὸν ὕστερόν ποτ' εἰπεῖν·... νὴ τὸν Δί', ἔδει γὰρ τὸ καὶ τὸ ποιῆσαι καὶ τὸ μὴ ποιῆσαι.*

IV 161, 8 Libanius mutavit.

L. V 210, 4, 7	D. 400, 5 et 16
κέχρηται δὲ τῷ θεωρήματι καὶ Δημοσθένης· τί δὲ ἂν εἴποις περὶ Δημοσθένους, ὃς τῶν συμπρέσβεων κατηγορεῖ; καὶ χωρὶς ἀπαντήσας πάλιν ἀντέθηκε τὴν τούτου κατασκευήν· ποῦ δ' ἅλες; ποῦ τράπεζαι; ποῦ σπονδαί; καὶ λύει.	*οὕτω ... περιιὼν λέγει· τί δ' ἂν εἴποις περὶ Δημοσθένους, ὃς τῶν συμπρέσβεων κατηγορεῖ; ... ποῦ δ' ἅλες; ποῦ τράπεζα; ποῦ σπονδαί; ταῦτα γὰρ τραγῳδεῖ περιιών*

Libanius pro singulari *τράπεζα* pluralem *τράπεζαι* adhibuit; at V 246, 13 singularis legitur (et verba aliter collocata sunt): *τούτων ἕκαστος, Ἀλέξανδρε, τοῖς γε σεσυλημένοις οὐχ ἁλῶν, οὐ σπονδῶν, οὐ τραπέζης ἐκοινώνησε.*

Iam illos locos afferam, in quibus Libanius Demosthenem paulum mutavit.

L. III 327, 21	D. 361, 24
οὐδ' ἂν εἷς δύναιτο, φησὶν ὁ Δημοσθένης, ἐφικέσθαι τῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς τούτου κακῶν.	*οὐδ' ἂν εἷς δύναιτ' ἐφικέσθαι τῷ λόγῳ τῶν ἐκεῖ κακῶν νῦν ὄντων.*

VI 34, 7 *οὐδ' ἂν εἷς ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ τῶν ἐκείνοις κακῶν πολλῶν ὄντων* (in oratione Corinthiorum verba *φησὶν ὁ Δημοσθένης* omittenda erant).

L. IV 36, 5	D. 402, 2
πάντα ἀφιέντες ῥήματα καὶ δὴ καὶ τὸ τοῦ Σατύρου τὸ δέομαι, δός μοι.	*ταύτας, αἰτῶ σε καὶ δέομαι, δός μοι.*

Saepissime Libanius ita a Demosthene recessit, ut paraphrasis quae vocatur existat.

L. II 161, 21	D. 40, 10
Δημοσθένης μὲν οὖν τοῖς αὐτοῦ πολίταις παραινῶν ἀθυμοῦσι μὴ οὕτως ἔχειν ἠξίου μηδ' ὡς οὐκ οὔσης χρηστῆς ἐλπίδος διακεῖσθαι τὰς γνώμας	*πρῶτον μὲν οὖν οὐκ ἀθυμητέον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς παροῦσι πράγμασιν, οὐδ' εἰ πάνυ φαύλως ἔχειν δοκεῖ. ὃ γάρ ἐστι χείριστον αὐτῶν ἐκ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου, τοῦτο πρὸς τὰ μέλλοντα βέλτιστον ὑπάρχει.*

L. III 221, 25	D. 40, 1
καίτοι καὶ πρὸ ἐκείνων ἔστιν οὓ λέγειν οἰόμενοι δεῖν εἶχετ' ἂν εἰς παράδειγμα ἱκανὸν καταφεύγειν, τὸν Δημοσθένην, ὃς αὐτὸς ὁμολογεῖ πρότερος ἐκείνων, μεθ' οὓς εἰώθει λέγειν, ἀνεστηκέναι.	*εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προὐτίθετ', ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λέγειν, ἐπισχὼν ἂν ἕως οἱ πλεῖστοι τῶν εἰωθότων γνώμην ἀπεφήναντο, εἰ μὲν ἤρεσκέ τί μοι τῶν ὑπὸ τούτων ῥηθέντων, ἡσυχίαν*

	ἂν ἦγον, εἰ δὲ μή, τότ' ἂν καὐτὸς ἐπειρώμην ἃ γιγνώσκω λέγειν· ἐπειδὴ δ' ὑπὲρ ὧν πολλάκις εἰρήκασιν οὗτοι πρότερον συμβαίνει καὶ νυνὶ σκοπεῖν, ἡγοῦμαι καὶ πρῶτος ἀναστὰς εἰκότως ἂν συγγνώμης τυγχάνειν.

L. IV 64, 11	D. 403, 15
ἀκούομεν δὲ οἷόν τι καὶ Δημοσθένης διηγεῖτο ἐν θιάσοις καὶ πεπωκόσιν ἀνθρώποις στρέφεσθαι νέον καὶ ὅτι μεγίστῳ τούτῳ κατὰ τῶν Αἰσχίνῃ βεβιωμένων κέχρηται μαρτυρίῳ.	*οὐκ ἴσασιν οὗτοι τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς τὰς βίβλους ἀναγιγνώσκοντά σε τῇ μητρὶ τελούσῃ, καὶ παῖδ' ὄντ' ἐν θιάσοις καὶ μεθύουσιν ἀνθρώποις καλινδούμενον; . . . τὰ τελευταῖα δ' ἔναγχος ἐν χορηγίοις ἀλλοτρίοις ἐπὶ τῷ τριταγωνιστεῖν ἀγαπητῶς παρατρεφόμενον;*

L. IV 288, 5	D. 129, 24
ὅτι τότε μὲν τὸ τοῦ Δημοσθένους συνέβαινε καὶ μείζων ἦν ὁ τοῦ μέλλοντος φόβος τῆς παρούσης χάριτος καὶ τὰς δόσεις αἱ δημεύσεις κατελάμβανον.	*οὐ μέντοι λέγω μηδὲν αὐτοὺς ὑπὲρ αὑτῶν ἀναγκαῖον ἐθέλοντας ποιεῖν τοὺς ἄλλους παρακαλεῖν· καὶ γὰρ εὔηθες τὰ οἰκεῖ' αὐτοὺς προϊεμένους τῶν ἀλλοτρίων φάσκειν κήδεσθαι, καὶ τὰ παρόντα περιορῶντας ὑπὲρ τῶν μελλόντων τοὺς ἄλλους φοβεῖν. οὐ λέγω ταῦτα . . .*

L. IV 359, 18	D. 226, 13
Τοσαῦτα μὲν οὖν ἡμῖν καὶ πλείω τούτων παρείλετο τὴν βλάστην τῶν ἐν τοῖς νέοις ὀφειλόντων ηὐξῆσθαι λόγων, ἀλλ' ὅμως ἐκ τοσούτων ἐλαττωμάτων, ἔφη που Δημοσθένης, καὶ οὐκ ἀλαζονεύσομαί γε οὐδὲ ἐρῶ τι μεῖζον τῶν ὄντων	*πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγ' ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτονὶ τὸν ἀγῶν' Αἰσχίνου, δύο δ', ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ μεγάλα . . .*

Accedam ad illos locos, quos ex Demosthene depromptos Libanius sententiarum conexu significavit; velut in orationibus Demosthenicis Demosthenem Philippum vel Athenienses se accusasse et obiurgasse dicentem induxit. Ad obiurgia, quae Demosthenes Philippo eiusque comitibus in contionibus fecit, spectant hi loci, qui libere mutati sunt:

L. VI 281, 7 *οὐκ οἴεσθε πολλάκις αὐτὸν* (scil. *Φίλιππον*) *εἰρηκέναι πρὸς αὐτόν; ἆρά γε λάβω τὸν καλοῦντά με βάρβαρον, τὸν λοιδοροῦντα τὴν Πέλλαν*, quocum conferendus VI 304, 2 *ἐλοιδόρησας τὸν εὐεργέτην πάντων Φίλιππον, τὸν σωτῆρα τῆς Ἑλλάδος βάρβαρον εἴπας αὐτὸν ὅθεν οὐδὲ ἀνδράποδον σπουδαῖον ἔστι πρίασθαι. τοιγαροῦν ὁ δοῦλος, ὁ βάρβαρος ἐπιτάσσει νῦν Ἀθηναίοις* et

VI 426, 7 *ὁ δὲ σκαιότερον μὲν οὐδὲν οὐδὲ πικρότερον ἠμείψατο, οὐκ ἦν βάρβαρος ὁ Φίλιππος, οὐκ ἦν τύραννος, ἀπολοίμην κακῶς, οἷον ἄνδρα ἐλοιδόρουν* [Conferri cum VI 304, 2 et 281, 7 possunt VI 228, 6 et 427, 8, quos quidem locos ex Demosthene depromptos esse sententiarum conexu non cognoscitur: *Φίλιππος ἀμφικτύων, καὶ βαδίζει τύραννος ἐκ Πέλλης ἱερομνήμων. — ἥκεις εἰς Μακεδονίαν, εἰς Πέλλαν, ὅθεν οὐδὲ ἀνδράποδον σπουδαῖον*] et VI 229, 4 *ὁ δ' ἀπ' αὐτῶν τῶν ἐναντιωμάτων καλούμενος ὁ τῶν Ἑλλήνων ὄλεθρος ἐν Πύλαις σεμνός* et

D. 119, 4 *ἀλλ' οὐχ ὑπὲρ Φιλίππου καὶ ὧν ἐκεῖνος πράττει νῦν οὐχ οὕτως ἔχουσιν, οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνος ὄντος οὐδὲ προσήκοντος οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' οὐδὲ βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν, ἀλλ' ὀλέθρου Μακεδόνος, ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρότερον πρίασθαι.*

247, 17 *καὶ μὴν οὐδὲ τοῦτό γ' οὐδεὶς ἂν εἰπεῖν τολμήσαι, ὡς τῷ μὲν ἐν Πέλλῃ τραφέντι, χωρίῳ ἀδόξῳ τότε γ' ὄντι καὶ μικρῷ, τοσαύτην μεγαλοψυχίαν προσῆκεν ἐγγενέσθαι*

VI 335, 10 *ἐγὼ δὲ αὐτὸν οἷς ἐρῶ πρὸς ταχεῖαν ὀργὴν ἐπισπάσομαι πάλιν ὄλεθρον καλῶν, πάλιν βάρβαρον καὶ λέγων . .*

Cf. VIII 296, 15 sq.

Tum Libanius Demosthenem dicentem fecit:

L. VI 283, 10 *τί δ', ἂν κελεύῃ με πρεσβεύειν εἰς τὰς πόλεις καὶ παλινῳδίαν ᾄδειν, ὅτι ἐκεῖνα μὲν ἦν ἃ πρότερον ὑμῖν ἔλεγον συκοφάντου, ταυτὶ δὲ ἀπὸ τῆς ἀληθείας. Φίλιππος ἀπόγονος μέν ἐστιν αὐτοῦ τοῦ Διός, χρηστὸς δὲ τὸν τρόπον, τὴν δὲ δύναμιν ἀνυπόστατος, δίκαιος πρὸς τοὺς φίλους, θεῶν ἐπιμελής;*

et VI 335, 1 *ἀντὶ δὲ τούτων ἀξιώσει με περιελθόντα τὴν Ἑλλάδα παλινῳδίαν ᾆσαι ὅτι Φίλιππος εὐσεβής, πιστός, δίκαιος, Ἑλληνικώτατος καὶ οὐδὲν ἢ οὐ πολλὰ τῶν Ἀθηναίων ἐλάττων.*

Hi loci referendi sunt ad D. 10, 2 *μὴ πανοῦργος ὢν καὶ δεινὸς ἄνθρωπος πράγμασι χρῆσθαι*

et ad 19, 9 *Τὸ μὲν οὖν ἐπίορκον κἄπιστον καλεῖν ἄνευ τοῦ τὰ πεπραγμένα δεικνύναι λοιδορίαν εἶναί τις ἂν φήσειε κενὴν δικαίως.*

et de Philippi amicis:

L. VI 282, 6

οὗτος ὑμᾶς ἐκάλει τοὺς ἐμοὺς φίλους κακοδαίμονας. διασπάσασθε τὸν εὐδαίμονα

VI 280, 14 *ἔπειτα οἷς ἐλέγχων αὐτὸν οὐκ ἐπαυσάμην, τοὺς ξένους, τοὺς πεζεταίρους, περὶ ἃν τὴν αὐτὴν ἔχω δόξαν*

D. 324, 20

ἐπιλείψει με λέγονθ' ἡ ἡμέρα τὰ τῶν προδοτῶν ὀνόματα. . . . ἀνατετροφότες.

23, 2 *οἱ δὲ δὴ περὶ αὐτὸν ὄντες ξένοι καὶ πεζέταιροι . . . καὶ περὶ αὐτὸν ἔχει.*

Demosthenes periculosum Philippum rei publicae Atheniensium et obviam eundum esse identidem ostendit, quem secutus est Libanius:

L. VI 211, 1	D. 439, 1
εἰώθαμεν πρέσβεις πέμπειν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ καταβοᾶν Φιλίππου, καὶ τοῦτο οὐκ ὀλιγάκις ὠφέλησε τὴν πόλιν, πρεσβεῖαι, λόγοι, κατηγορίαι καὶ τὸ ἀνεγέρθητε καὶ τὸ μόνος ἐκεῖνος τῶν Ἑλλήνων ἐχθρός.	*καὶ τοὺς Ἀρκάδας ὑμῖν ἀπήγγελλεν ὡς ἔχαιρον, εἰ προσέχει τοῖς πράγμασιν ἤδη καὶ ἐγείρεται ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις.* 439, 19 *ἐπειδὴ δ' ἀφίκετ' εἰς Μακεδονίαν καὶ τὸν ἐχθρὸν εἶδε τὸν αὐτοῦ καὶ τῶν Ἑλλήνων*
VI 301, 20 *τί δὲ ἐκίνεις ἀκαίρως αὐτὸν ἐπὶ τοιαύτας φιλοτιμίας ἄρχετε τῆς θαλάττης λέγων; οὐ θέλετε ἐμβαίνειν εἰς τὰς τριήρεις; οὐ βούλεσθε ναυμαχεῖν; μὴ χρῆσθε ξενικῇ τῇ δυνάμει, τοὺς πολίτας εἰς τὸν κατάλογον τῶν μαχομένων ἐμποιήσασθε.* sq. conferimus cum 401, 11 *ἀλλ' οὐκ εἴων οὐδ' ἐπέτρεπον τὴν ἡσυχίαν ἄγειν οὔθ' ὑμῖν οὔτε τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι. τοιγαροῦν ὅσων μὲν δυσχερῶν ἀπελαύσατε ἐκ τῆς ἐμῆς πολιτείας, τί χρὴ καὶ λέγειν, εἰσφέροντες, ἐξιόντες, ἐμβαίνοντες;*	21, 25 *πολλὴν δὴ τὴν μετάστασιν καὶ μεγάλην δεικτέον τὴν μεταβολήν, εἰσφέροντας, ἐξιόντας, ἅπαντα ποιοῦντας ἑτοίμως, εἴπερ τις ὑμῖν προσέξει τὸν νοῦν.* 296, 6 *τίς γὰρ οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς, οἳ καὶ τὴν χώραν καὶ τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν ὑπέμειναν εἰς τὰς τριήρεις ἐμβάντες ὑπὲρ τοῦ μὴ τὸ κελευόμενον ποιῆσαι.*

Hic quoque locus, qui Atheniensibus neglegentiam crimini vertit et adhortatur, ut summa cum cura Philippo obviam eant, Demosthenis locos imitatur:

VI 303, 10 / 304, 2 — D. 38, 19; 138, 5; 241, 2; 427, 28; 240, 29; 450, 9; 37, 5; 123, 29; 143, 13; 133, 1;
ad VI 303, 16 cf. VI 349, 6 et 399, 14;

de proverbio 304, 1 (398, 15) — D. 133, 1 cf. Salzmann (cf. p. 69) p. 87.

L. VI 283, 6	D. 73, 3 [1])
ἐνέγκαιμ' ἂν ζῆν ἐν Μακεδονίᾳ, ... μετὰ τῶν μίμων καὶ τῶν κακῶς ὀρχουμένων, σκωπτόμενος καὶ τωθαζόμενος; οὗτός ἐστι Δημοσθένης ὁ δύσκολος, ὁ δύστροπος, ὁ τὸ ὕδωρ πίνων, ὁ διακωμῳδῶν τὴν ἡμετέραν εὐπάθειαν. (cf. VI 418, 3 et Lib. vit. p. 4, 16.)	*τοὺς ὅτ' ἐγὼ γεγοννίας ἤδη τῆς εἰρήνης ἀπὸ τῆς ὑστέρας ἥκων πρεσβείας τῆς ἐπὶ τοὺς ὅρκους, αἰσθόμενος φενακιζομένην τὴν πόλιν, προὔλεγον καὶ διεμαρτυρόμην καὶ οὐκ εἴων προέσθαι Πύλας οὐδὲ Φωκέας, λέγοντας ὡς ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων εἰκότως δύστροπος καὶ δύσκολός εἰμί τις ἄνθρωπος* cf. 355, 23.
L. VI 417, 17	288, 17 [2])
οὐ μέντοι γε νῦν πρῶτον εἴσεσθε τὴν ἐμὴν δειλίαν. πάλαι λεγόντων ἀκούετε· μαλακὸς Βάτταλος, ... νῦν δὲ ἀληθῶς ἄψυχος, ἄτολμος, ἀφελὴς Βάτταλος. νῦν ὕδωρ πίνω ...	*καίτοι τίνα βούλει σέ, Αἰσχίνη, καὶ τίν' ἐμαυτὸν ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶναι θῶ; βούλει ἐμαυτὸν μέν, ὃν ἂν σὺ λοιδορούμενος καὶ διασύρων καλέσαις, Βάτταλον.*

Caput II.

De proverbiis et sententiis.

Proverbia et sententias, quae apud Libanium reperiuntur, tractavit Salzmann, Sprichwörter und sprichwörtliche Redensarten bei Libanios. Tübingen 1910. Magnum numerum attulit multosque aliorum scriptorum locos, in quibus proverbium vel sententia legitur. Quam ob rem non facile statuitur, quem scriptorem Libanius secutus sit. Sed magnopere nos adiuvat, quod Libanius saepenumero longiores enuntiationes, verba quaedam singularia, quae apud Demosthenem exstant, usurpavit, ut Demosthenis vestigia eum secutum esse optimo iure contendamus. Nunquam Demosthenis locum verbo tenus attulit, saepenumero paulum mutasse, verba aliter posuisse, auxisse etc. satis habuit. Si pluribus locis proverbium affertur, plerumque mutatur.

[1]) Cf. Bielski p. 14.
[2]) Cf. Bielski p. 8.

L.	D.
L. I 158, 5 *προσκυνῶ δὲ τὴν Ἀδράστειαν* VI 124, 17 *ἐγὼ δὲ προσκυνῶ τὴν Ἀδράστειαν*	D. 781, 8 *καὶ Ἀδράστειαν μὲν ἄνθρωπος ὢν προσκυνῶ* Cf. Plat. rep. V 451 A.
L. I 476, 6 *ὅς ἐπειδὴ . . . καὶ Μυσῶν λείαν ἐποίει Κίλιξι τὰ πράγματα* et II 22, 12; 251, 2; III 91, 19; VI 11, 13 et alibi. Cf. Salzmann p. 41.	D. 248, 23 *ἀλλὰ τὴν Μυσῶν λείαν καλουμένην τὴν Ἑλλάδα οὖσαν ὀφθῆναι* Blassius non recte hunc locum mutavit.
L. III 323, 6 *Κύων, φησίν, εἰμὶ τῆς βουλῆς. πῶς οὖν οὐ δάκνεις οὓς ἄξιον;*	D. 782, 7 sq. *τί οὖν οὗτός ἐστι; κύων, νὴ Δία, φασί τινες, τοῦ δήμου. ποδαπός; οἷος οὓς μὲν αἰτιᾶται λύκους εἶναι μὴ δάκνειν, ἃ δέ φησι φυλάττειν πρόβατ' αὐτὸς κατεσθίειν.*
L. IV 277, 9 *οὗτοι τὰ μὲν ἔμπροσθεν κατέθεον καὶ διήρπαζον καὶ κακῶν Ἰλιάδα τοῖς προσοικοῦσι Ῥωμαίων περιΐστασαν*	D. 387, 12 *καὶ τρόπαιον εἱστήκει καὶ ἱπποκράτουν καὶ κακῶν Ἰλιὰς περιειστήκει Θηβαίους.*

Similis est forma II 503, 21; IV 339, 1; VIII 290, 19. Cf. Salzmann p. 17.

L.	D.
L. IV 469, 10 *οἶμαι δὲ καὶ τῇ παροιμίᾳ ταὐτὰ δοκεῖν, ἥ φησιν ἐν ἀρχῇ τὸν ἄνδρα δείκνυσθαι.*	D. 1455, 17 *πρότερον μὲν . . . οὐκ ᾔδειν, πρὸς τί ποτ' εἴη τοῦτ' εἰρημένον· ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι.*

Cf. adn. Foersteri et Salzmann p. 54. Hic Libanius ipse proverbium se afferre dixit; cf. Salzmann p. 95 sq.: Einkleidungsformeln.

L.	D.
L. VI 31, 10 *πόθεν οὖν εἶχον τραφῆναι; ἐκ τοῦ οὐρανοῦ; γέλως ταῦτα καὶ χλεύη πρὸς οἷς ἠτυχήκασιν.*	D. [illegible]6, 16 *πόθεν γὰρ οἴεσθε . . . στρατιώτας τρέφειν; ἐκ τοῦ οὐρανοῦ; οὐκ ἔστι ταῦτα*

V 85, 6 proverbium admodum mutatum est, ut paraphrasis quaedam existat: (*εἶπεν ὁ Σωκράτης*) *πᾶσι δὲ ἁπλῶς πάσης ἀφεμένοις πράξεως εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπειν ὡς ἐκεῖθεν ἀφιξομένης τροφῆς;* Cum hoc proverbio etiam Soph. Phil. 1160 et Plat. leg. X p. 887 D conferri possunt.

L.	D.
L. VI 119, 11 *τῷ μὲν ἀβίωτος ὁ καλὸς οὗτος βίος ἀεὶ περὶ αὐτοῦ τρέμοντι, λαγὼ βίον ζῶντι* 180, 17 *οὐχ οἱ δειλοὶ καὶ τρέμοντες καὶ λαγὼ βίον ὡς ἀληθῶς ζῶντες τὰ τρόπαια ἱστᾶσιν* Cf. Salzmann p. 80.	D. 314, 24 *τοιαύτην γὰρ εἵλου πολιτείαν, . . . δι' ἣν εὐτυχούσης μὲν τῆς πατρίδος λαγὼ βίον ἔζης, δεδιὼς καὶ τρέμων καὶ ἀεὶ πληγήσεσθαι προσδοκῶν*
L. VI 127, 12 *ὥστ' ἐφ' ᾧ μὲν οὗτος ἐπαίρεται, κἀγὼ φανερώτερον ἀφεῖμαι παντὸς ἐγκλήματος, τὸ δὲ τοῦ Κεφάλου καλὸν οὐκ ἂν οὗτος εἰπεῖν ἔχοι.*	D. 310, 28 *Ναί, φησίν, ἀλλὰ τὸ τοῦ Κεφάλου καλόν, τὸ μηδεμίαν γραφὴν φυγεῖν.*
L. VI 152, 19 *κἂν πάντα τις ποιῇ, τούς γε οὐδένα βουλομένους αὐτῶν ἀμείνω δοκεῖν οὐ διαφεύξεται*	D. 412, 12 *ἂν δ' ἄρ' ἅπαντά τις ἐκφύγῃ τἄλλα, τούς γ' οὐδένα βουλομένους εἶναι τοιοῦτον οὐ διαφεύξεται.*

Blassius perperam Demosthenis codicum scriptura repudiata Libanium secutus est: *κἂν πάντα τις ἐκφύγῃ, τούς . . .*

L.	D.
L. VI 203, 19 *νῦν δὲ κἂν τρὶς ἀποθάνῃς, ἔτ' ὀφείλεις δίκην.* Cf. Salzmann p. 47.	D. 374, 27 *πρεσβευτὴς μέντοι καὶ πολίτης ὑμῖν προδότης καὶ τρίς, οὐχ ἅπαξ, ἀπολωλέναι δίκαιος.* 99, 5 *καὶ φανερὸν πεποιήκατε, ὅτι οὐδ' ἂν δεκάκις ἀποθάνῃ, οὐδὲν μᾶλλον κινήσεσθε.*
L. VI 210, 9 *βασιλεὺς γὰρ καὶ τύραννος πανταχοῦ φοβερόν, οὐ στρατεύων μόνον* cf. VIII 296, 13.	D. 72, 2 *βασιλεὺς γὰρ καὶ τύραννος ἅπας ἐχθρὸς ἐλευθερίᾳ καὶ νόμοις ἐναντίος.*

L. VI 393, 15	D. 383, 5
ἐπ' ἐμαυτοῦ φιλοσοφῶν καὶ τὸν δῆμον φυσιογνωμονῶν ὡς πρᾶγμά ἐστιν ἀσταθμητότατον ἁπάντων, ἐοικὸς θαλάττῃ, φύσει ἄστατον, ὑπὸ πάντων τῶν ἐμπιπτόντων πνευμάτων ὑποκινούμενον.	. . . *ὡς ὁ μὲν δῆμός ἐστιν ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν πάντων καὶ ἀσυνθετώτατον ὥσπερ ἐν θαλάττῃ κῦμ' ἀκατάστατον, ὡς ἂν τύχῃ κινούμενον.*

Cf. VI 179, 5 et adn. Foersteri. Blassius iterum male Demosthenis codicum scripturam repudiavit.

L. VI 410, 6	D. 173, 26
ὁποῖ' ἄττα γὰρ ἂν ᾖ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, τοιοῦτον ἀνάγκη καὶ τὸ φρόνημα ἔχειν.	*ὁποῖ' ἄττα γὰρ ἂν τἀπιτηδεύματα τῶν ἀνθρώπων ᾖ, τοιοῦτον ἀνάγκη καὶ τὸ φρόνημ' ἔχειν.*

Accedamus ad illos locos, in quibus Libanius a Demosthene multum recessit, ut de paraphrasi quadam dicere possimus.

L. III 37, 7	D. 233, 8
καὶ ταῦτα ἆθλον Εὐρυβάτῳ τῷ πολιτευομένῳ τῶν πόνων I 170, 8 *καὶ νῦν ταὐτὸν ἀπὸ γλώττης ἁπάσης ἐστὶ λεγόμενον νενικῆσθαι τὸν Εὐρύβατον.* III 381, 23 *ὁ δ' ἀπὸ ψιλῶν τῶν αἰτιῶν τοὺς μὲν Αἰακοὺς ἐνόμισε, τὸν δὲ Εὐρύβατον* (de Aeaco cf. infra.)	*εἰ γὰρ ὑμεῖς ἅμα τοὺς μὲν Ἕλληνας εἰς πόλεμον παρεκαλεῖτε, αὐτοὶ δὲ πρὸς Φίλιππον περὶ εἰρήνης πρέσβεις ἐπέμπετε, Εὐρυβάτου πρᾶγμα, οὐ πόλεως ἔργον οὐδὲ χρηστῶν ἀνθρώπων διεπράττεσθε.*

IV 393, 14 *μικρὸν γὰρ δή φασιν εἶναι καὶ τοὺς Κέρκωπας . . . καὶ τὸν Εὐρύβατον πρὸς τὰς μηχανὰς Ὀλυμπίου.*

Cf. Salzmann p. 28/29 et adn. Foersteri.

L. IV 168, 16	D. 269, 19
ὥσπερ γὰρ Αἰακῷ συναριστῶντες, ἀλλ' οὐκ ἀγορᾶς περιτρίμματι, τὴν τῶν πραττομένων ὑπ' αὐτοῦ φύσιν οὐκ ἐξετάζοντες	*εἰ γὰρ Αἰακὸς ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν ὁ κατηγορῶν ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος, περίτριμμ' ἀγορᾶς, ὄλεθρος γραμματεύς*

Cf. Salzmann p. 10/11.

Ad *σπερμολόγος* cf. L. VI 642, 12 et ad *ἀγορᾶς περιτρίμματι* Ar. Nub. 447.

L. IV 254, 11	D. 15, 15
οὐδὲ . . . ἀμείψαντες τὴν γνώμην εὐθὺς μετετάξαντο, καθάπερ πρότερον Θετταλοί IV 376, 3 *ὅμως δὲ τὰς ἥττους ἐλπίδας μετὰ τοῦ μὴ γίνεσθαι κακὸς εἵλετο μᾶλλον ἢ τὸ Θετταλῶν ὄνειδος ὑπομείνας πλουτεῖν.* VI 217, 7 *χαρίζονται ἐκεῖνοι* (scil. *Θετταλοὶ*) *βαρβάρῳ. τί θαυμαστόν; πατέρων ἀκολουθοῦσι παραδείγμασι.*	. . . . *Θετταλῶν. ταῦτα γὰρ ἄπιστα μὲν ἦν δήπου φύσει καὶ ἀεὶ πᾶσιν ἀνθρώποις. κομιδῇ δ' ὥσπερ ἦν, καὶ ἔστι νῦν τούτῳ.* 657, 25 *ὑμεῖς μέν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐδένα προὐδώκατε πώποτε τῶν φίλων, Θετταλοὶ δ' οὐδένα πώποθ' ὅντιν' οὔ.*

L. V 96, 12	D. 774, 11
ἔστι γάρ, ὦ Ἀθηναῖοι, βιαιότερον καὶ μᾶλλον ἰσχυρὸν μαθήσεως φύσις. ὅταν ᾖ πονηρά, καθέλκει πρὸς ἑαυτὴν καὶ πᾶσαν παίδευσιν ἀπέφηνε μάταιον. VI 207, 7 *εἰ δ' ἡ φύσις οὖσα πονηρὰ καθέλκεται καὶ οὐκ ἂν ὁ μοχθηρὸς δύναιτο σωφρονεῖν, εἰς τὰ ἄλλα βλαπτέτω τῆς δόξης ἀπεχόμενος.*	*ἡ μὲν οὖν φύσις, ἂν ᾖ πονηρά, πολλάκις φαῦλα βούλεται.*

L. VI 176, 13	D. 176, 10
οὐ γὰρ Κύθνος ἢ Σίφνος ταῦτα, ὅπου δι' ὀλιγανθρωπίαν ἀλλήλους ἴσασιν;	*εἰ μὲν οὖν Σιφνίοις ἢ Κυθνίοις ἢ τισιν ἄλλοις τοιούτοις οὖσι συνῄδειν ὑμῖν*
L. II 79, 2	D. 772, 25
καὶ παρεδρεύει Διὶ μὲν ἐν οὐρανῷ Δίκη	*καὶ σεμνὴν Δίκην, ἣν ὁ τὰς ἁγιωτάτας ἡμῖν τελετὰς καταδείξας Ὀρφεὺς παρὰ τὸν τοῦ Διὸς θρόνον φησὶ καθημένην πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐφορᾶν*

Cf. L. IV 14, 18; t. IV 956, 7 R, adn. Foersteri.

L.	D.
L. II 128, 14 καὶ ποῦ τὸ θεοὺς ἀνθρώπων εἶναι κρείττονας, εἰ τὸ μηδὲν ἁμαρτάνειν καὶ παρὰ τούτοις ἀξιώσομεν εἶναι;	D. 322, 16 μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστι θεῶν καὶ πάντα κατορθοῦν ἐν βιοτῇ

Cf. Foerster III p. XXXXIV.

L.	D.
L. III 429, 6 πεφύκασι γὰρ ἄνθρωποι τῶν σὺν μέμψεσιν ὠφελίμων προκρίνειν τὰς μετὰ βλάβης χάριτας.	D. 111, 4 sq. ἀξιῶ δέ .., ἄν τι τῶν ἀληθῶν μετὰ παρρησίας λέγω, μηδεμίαν μοι διὰ τοῦτο παρ' ὑμῖν ὀργὴν γενέσθαι .... εἶθ' ὑμῖν συμβέβηκεν ἐκ τούτου ἐν μὲν ταῖς ἐκκλησίαις τρυφᾶν καὶ κολακεύεσθαι πάντα πρὸς ἡδονὴν ἀκούουσιν. ...
L. V 131, 11 πᾶσι γὰρ τοῖς σοφοῖς ζῶσι μὲν ὁ παρὰ τῶν πλησίον φθόνος ἀνταγωνίζεται, ἀποθανόντων δὲ καθαρῶς ἐξ ἀλύπου τῆς αἰσθήσεως ἡ σοφία κρίνεται. Cf. Thuc. II 45, 1.	D. 330, 3 ... ὅτι τοῖς μὲν ζῶσι πᾶσιν ὕπεστί τις ἢ πλείων ἢ ἐλάττων φθόνος, τοὺς τεθνεῶτας δ' οὐδὲ τῶν ἐχθρῶν οὐδεὶς ἔτι μισεῖ; Cf. 441, 29.
L. V 215, 13 τὸ μὲν οὖν εἰς τοὺς κρείττους τὰ τῶν ἡττόνων ἰέναι κτήματα λόγον ἴσως ἂν ἔχοι καὶ δίδωσιν ὁ τοῦ πολέμου νόμος	D. 41, 24 ... ὅτι ταῦτα μέν ἐστιν ἅπαντα τὰ χωρί' ἆθλα τοῦ πολέμου κείμεν' ἐν μέσῳ, φύσει δ' ὑπάρχει τοῖς παροῦσι τὰ τῶν ἀπόντων, καὶ τοῖς ἐθέλουσι πονεῖν καὶ κινδυνεύειν τὰ τῶν ἀμελούντων.
L. VI 224, 10 μείζων, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, συμμαχία τὸ τῶν θεῶν εὐμενές, καὶ ἔγωγε μετὰ τούτων μόνος ἂν παρατάξασθαι δεξαίμην ἢ μετὰ πολλῶν μυριάδων.	D. 53, 6 ὅποι μὲν γὰρ ἄν, οἶμαι, μέρος τι τῆς πόλεως συναποσταλῇ, κἂν μὴ πᾶσα, καὶ τὸ τῶν θεῶν εὐμενὲς καὶ τὸ τῆς τύχης συναγωνίζεται.

L.	D.
	Blassius non recte hic codicum scripturam mutavit.
L. VII 195, 10 ἄδηλον δὲ οἶμαι τὸ μέλλον καὶ πάντα χρὴ προσδοκᾶν ἄνθρωπον	D. 196, 23 ἐπειδήπερ ἄδηλον τὸ μέλλον ἅπασιν ἀνθρώποις.

Caput III.

De rebus ex historia depromptis.

In rebus historicis Libanius praeter rerum scriptorem quendam (epitomen Theopompi)[1]) plurima Demostheni debet; rhetor loquitur de rebus gestis, hominibus, legibus atque institutis. Quae ad Demosthenis aetatem pertinent, quae quidem plurima sunt, praetermissuros nos esse supra diximus[2]).

Priusquam ad rem ipsam accedam, praemittere quod Werner[3]) scripsit aptum esse mihi videtur: „Quoniam Libanius ut ea, quae ipse diceret, exemplis illustraret, non solum ex Herodoto, sed etiam ex aliis scriptoribus permulta deprompsit, omne genus cautionis adhiberi debet in diiudicando, utrum locus Herodoto an aliis scriptoribus debeatur. Qua in re id nobis maximo auxilio est, quod Libanius saepe una cum sententiis etiam locutiones et verba quaedam singularia ex illis mutuatus est; nam ut iam supra diximus, rhetor veterum opera summa cum diligentia perlegit atque pervolvit". Id quidem nobis quoque semper respiciendum est.

Duos qui sequuntur locos ex Demosthene depromptos esse pro certo affirmare non audeo.

L.	D.
L. IV 116, 10 ἀλλ' οὔτε Ῥώμη ταῦτα ἐπεῖδεν οὔτε τῶν αὐτοχθόνων ἡ πόλις οὔθ' ἡ τέρπειν πεφυκυῖα Βηρυτός	D. 424, 30 μόνοι γὰρ πάντων αὐτόχθονες ὑμεῖς ἐστε κἀκεῖνοι 1370, 14 καὶ ἡ βασιλεία τῶν ἀεὶ ὑπερεχόντων διὰ τὸ αὐτόχθονας εἶναι

---

[1]) Cf. Bielski l. l. p. 23 sq.

[2]) p. 2 adn. 4.

[3]) p. 5; cf. etiam ea, quae capiti alteri praemisi.

1390, 3 *ἀλλ᾽ εἰς ὅλην κοινῇ τὴν ὑπάρχουσαν πατρίδα, ἧς αὐτόχϑονες ὁμολογοῦνται εἶναι.*

Libanius nomen Athenarum ipsum afferre necessarium non esse putavit; at fieri potest ut hic Isocratem secutus sit Paneg. § 24: *ταύτην γὰρ οἰκοῦμεν οὐχ ἑτέρους ἐκβαλόντες οὐδ᾽ ἐρήμην καταλαβόντες οὐδ᾽ ἐκ πολλῶν ἐϑνῶν μιγάδες συλλεγέντες, ἀλλ᾽ οὕτω καλῶς καὶ γνησίως γεγόναμεν, ὥστ᾽ ἐξ ἧσπερ ἔφυμεν, ταύτην ἔχοντες ἅπαντα τὸν χρόνον διατελοῦμεν αὐτόχϑονες ὄντες καὶ τῶν ὀνομάτων τοῖς αὐτοῖς, οἷσπερ τοὺς οἰκειοτάτους, τὴν πόλιν ἔχοντες προσειπεῖν;* De pace § 49: *οἵτινες αὐτόχϑονες μὲν εἶναί φαμεν καὶ τὴν πόλιν ταύτην προτέραν οἰκισϑῆναι τῶν ἄλλων;* Panath. § 124: *ὄντας δὲ μήτε μιγάδας μήτ᾽ ἐπήλυδας, ἀλλὰ μόνους αὐτόχϑονας τῶν Ἑλλήνων, καὶ ταύτην ἔχοντας τὴν χώραν τροφὸν ἐξ ἧσπερ ἔφυσαν.*

Libanius mentionem facit *συνοικισμοῦ* qui vocatur Thesei:

L. VI 313, 13	D. 1370, 17
πρὸς μὲν Θησέα τούτους ἐρῶ τοὺς λόγους· σὺ μὲν συνῴκισας τὴν πόλιν τῶν Ἀϑηναίων	*ἐπειδὴ δὲ Θησεὺς συνῴκισεν αὐτούς*

Forsitan rhetor hic Thuc. II 15, 3 sequitur: *ἓν βουλευτήριον ἀποδείξας καὶ πρυτανεῖον ξυνῴκισε πάντας.*

De urbe Potidaea Libanius Demosthenem secutus dicit:

L. VI 230, 19	D. 70, 29
ᾤκουν Ποτίδαιαν. ἔποικοι μὲν Ἀϑηναίων, ἀλλ᾽ ἐπὶ Θρᾴκης.	*Ποτείδαιαν δ᾽ ἐδίδου τοὺς Ἀϑηναίων ἀποίκους ἐκβάλλων.*

In iis quae de Persarum bellis allata sunt, Libanium Herodoti potissimum vestigia secutum esse, etsi Wernero[1]) assentior, tamen apud Demosthenem similia leguntur 68, 10 sq.; 295, 23 sq. Demosthenes Cyrsilum ea quae Mardonius promisisset ad populum referenda censuisse et id quidem ante pugnam Salaminiam dicit idemque narrat Alexandrum ante pugnam

[1]) Libanii hi sunt: loci V 64, 14 sq.; VI 208, 6 sq.; 228, 14. — Werner p. 23/25.

apud Salamina factam legatum Athenas venisse. Libanii quidem verba VI 208, 11 *ἕτοιμος ἦν τὰ μὲν δοῦναι, ... δοῦναι δὲ χρήματα ἀμύϑητα καὶ τὸ ἄρχειν τῶν Ἑλλήνων* refero ad Dem. 68, 11 ... *ἐξὸν αὐτοῖς τῶν λοιπῶν ἄρχειν Ἑλλήνων* et VI 228, 14 *ὁ δὲ δούλου βασιλέως ἀπόγονος Ἀλεξάνδρου τοῦ κηρυκεύοντος Ξέρξῃ* ad D. 68, 14 *ἡνίκ᾽ ἦλϑεν Ἀλέξανδρος ὁ τούτου πρόγονος περὶ τούτων κῆρυξ.* L. VI 303, 14 comparo cum V 65, 4: *οὐ γὰρ ἔδει σε ἀποϑανεῖν εὐϑέως τὸν Κυρσίλου ϑάνατον ἐπὶ ῥήμασι πονηροῖς; / δίκην μὲν οὖν ἔλαβον παρὰ τοῦ τολμήσαντος εἰπεῖν ὡς δεῖ λαβεῖν.* Quoniam Herodotus Lycidem, Demosthenes 296, 11 Cyrsilum dicit, Libanium his locis Demosthenem secutum esse apparet. Rhetorem igitur et ex Demosthene et ex Herodoto hausisse statuo, plura Herodoto debere, utpote qui plura de Persarum bellis memoriae tradiderit.

De praeda pugna Plataeensi capta Libanius similia ac Demosthenes narrat:

L. VI 217, 14	D. 741, 6
ἡμῖν δὲ οὐκ ἔστιν ἀναχώρησις ... οὐκ ἐᾷ Δᾶτις οὐδὲ Ξέρξης οὐδὲ Μαρδόνιος οὐδὲ Μασίστιος οὐδὲ ὁ δίφρος οὐδ᾽ ὁ ἀκινάκης οὐδὲ Κύπρος	*ἔπειτα ταμιεύσας ἐν ἀκροπόλει τἀριστεῖα τῆς πόλεως, ἃ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν βαρβάρων, ὑφῃρημένος ἐξ ἀκροπόλεως, τόν τε δίφρον τὸν ἀργυρόποδα καὶ τὸν ἀκινάκην τὸν Μαρδονίου, ὃς ἦγε τριακοσίους δαρεικούς*

Lacedaemonii et Athenienses quomodo inter se de principatu certaverint, narrat Libanius I 499, 10, quae quidem ad D. 144, 27 (non ad Isocr. Paneg. § 16) referenda esse ex ipsis verbis apparet:

τοιγαροῦν ὥσπερ πρότερον εἰς δύο πόλεις διῄρητο τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, τὴν Σπάρτην καὶ τὰς Ἀϑήνας	*τὸν μὲν γὰρ ἄλλον ἅπαντ᾽ εἰς δύο ταῦτα διῄρητο τὰ τῶν Ἑλλήνων, Λακεδαιμονίους καὶ ἡμᾶς*

Verba, quibus Libanius mentionem facit belli Deceleensis, respiciunt Demosthenem:

L. VI 298, 17	D. 597, 26
τοιγαροῦν ἐπταίκαμεν καὶ	*ἀλλ᾽ ἐπὶ τοῦ Δεκελεικοῦ*

πάθεσι κέχρηται τοιούτοις ὁ δῆμος οἵοις μηδέποτε πρότερον ἐχρήσατο, μήτ' ἐπὶ τῶν Μηδικῶν μήτ' ἐν τῷ πολέμῳ τῷ Δεκελεικῷ.	πολέμου πολλῶν καὶ δεινῶν ἀτυχημάτων συμβάντων τῇ πόλει Cf. 258, 13; 562, 4.

Libanius loquitur de pugnis apud Haliartum et Corinthum factis:

L. VI 351, 17	D. 258, 4
εἶχεν ἄν τις λέγειν καὶ τὰς ὑπὲρ τῶν ἠδικηκότων ὑμᾶς στρατείας, τὰς μὲν ναυτικάς, τὰς δὲ πεζῇ, τοῦτο μὲν τὴν ὑπὲρ Θηβαίων εἰς Ἁλίαρτον, τοῦτο δὲ τὴν ὑπὲρ Κορινθίων εἰς Κόρινθον, οἳ μεγίστων ὑμῖν ὀφείλοντες δίκας τοῖς ὑμετέροις κινδύνοις ἐσώζοντο. II 134, 11 ἔπασχον ὑπὸ Θηβαίων κακῶς· εἶτ' ἔτρεχον εἰς Ἁλίαρτον ἐλευθερώσοντες Θηβαίους. οὐδὲν μετριωτέρων ἐπειρῶντο Κορινθίων καὶ Κορινθίοις ἠδικημένοις ἐβοήθουν. Cf. VI 330, 6.	ὑμεῖς ἐξήλθετ' εἰς Ἁλίαρτον καὶ πάλιν οὐ πολλαῖς ἡμέραις ὕστερον εἰς Κόρινθον, τῶν τότ' Ἀθηναίων πόλλ' ἂν ἐχόντων μνησικακῆσαι καὶ Κορινθίοις καὶ Θηβαίοις τῶν περὶ τὸν Δεκελεικὸν πόλεμον πραχθέντων. ἀλλ' οὐκ ἐποίουν τοῦτο, οὐδ' ἐγγύς. Cf. Xen. Hell. III 5.

Pugnam apud Corinthum factam maxime memoria dignam esse Libanius censet IV 257, 19 ἣν (scl. *μάχην*) *τελευταίαν τε καὶ μεγάλην τὴν αὐτὴν ἔξεστι προσειπεῖν καὶ πολὺ πλέον πρέπουσαν κεκλῆσθαι μεγάλην ἢ τὴν ἐν Κορίνθῳ τὴν ὑμνουμένην*; quae verba referenda sunt ad D. 472, 24: *ἀλλ' ὅθ' ἡ μεγάλη μάχη πρὸς Λακεδαιμονίους ἐγένεθ' ἡ ἐν Κορίνθῳ.*

De tyrannorum vi dicit Demosthenes 212, 15: *οἶμαι ἄν, εἰ ἦσαν κατὰ τὸν νυνὶ χρόνον οἱ Πεισιστρατίδαι καί τις ἐβιάζετο κατάγειν αὐτοὺς δευρί, ἁρπάσαντας ἂν ὑμᾶς τὰ ὅπλα πάντα κίνδυνον ὑπομεῖναι ἀντὶ τοῦ παραδέξασθαι ἢ πεισθέντας γε δουλεύειν ἀντὶ τῶν ἀργυρωνήτων, καὶ τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ τὸν μὲν οἰκέτην οὐδεὶς ἂν ἑκὼν ἀποκτείνειε, τοὺς δὲ τυραννουμένους ἀκρίτους ἔστιν ὁρᾶν ἀπολλυμένους ἅμα καὶ ὑβριζομένους εἰς παῖδας καὶ γυναῖκας* (cf. Plat. Gorg. 466 C); huc refero L. V 58, 12 *εἰ … Σωκράτης … πείθει λυσιτελεστέραν εἶναι τὴν ἀντὶ τῶν νόμων ἑνὸς ἄφρονος βουλήσει διοικουμένην, ἐν ᾗ δορυφόρων ἀσέλγεια καὶ περὶ γάμους ὕβρις καὶ χρημάτων ἁρπαγαὶ καὶ παρθένοι παροινούμεναι καὶ παῖδες ἀδικούμενοι καὶ φυγαὶ καὶ φόνοι καὶ οἰμωγαὶ καὶ δακρύων συνέχεια* et

IV 922, 13 R *ἀντὶ δὲ τῶν νόμων ὁ τύραννος ἦν. ὃς τὰ μετέωρα καταλαβὼν καὶ περὶ αὐτὸν ἔχων δορυφόρους καὶ τοξότας καὶ πολλούς τινας φύλακας, τί τῶν δεινῶν οὐκ ἐτίθει; διέκοπτε γάμους …* sq. et

IV 919, 5 R *πόσοι μὲν ἂν ἐδέδεντο νῦν; πόσοι δ' ἂν ἐδημεύοντο; πόσοι δ' ἂν ἔπιον κώνειον; ὁ μέν τις ἂν ἡμῶν ἐδάκρυε παῖδα σφαττόμενον, ὁ δὲ θυγάτριον ἀποσπώμενον, ὁ δὲ γύναιον παροινούμενον.* Cf. IV 905, 23; 898, 25 R.

De hominibus.

Quae de Procne et Philomela narrantur (VI 42, 7 et similia IV 989, 3 R), Libanium ex Thucydide II 29, 3 sumpsisse ex verbis apparet — *καὶ τὸ ἔργον τὸ περὶ τὸν Ἴτυν αἱ γυναῖκες ἀληθῶς ἔδρασαν αἱ Ἀττικαί: καὶ τὸ ἔργον τὸ περὶ τὸν Ἴτυν αἱ γυναῖκες ἐν τῇ γῇ ταύτῃ ἔπραξαν* —, etsi D. 1397, 27 comparari potest: *παρειλήφεσαν Πανδιονίδαι Πρόκνην καὶ Φιλομήλαν τὰς Πανδίονος θυγατέρας, ὡς ἐτιμωρήσαντο Τηρέα διὰ τὴν εἰς αὐτὰς ὕβριν.*

Quae Libanius Callaeschrum dicentem facit, Demostheni deberi etsi pro certo statuere nolo, tamen verisimile esse mihi videtur eam ipsam ob causam, quod Erechtheus et Leos una nominantur:

L. VI 94, 10	D. 1397, 16
ἐπέδωκεν Ἐρεχθεὺς τὴν παῖδα τοῦ θεοῦ κελεύοντος. οὐ γὰρ ἦν αὐτῷ διαφυγεῖν τὴν ἀπὸ τῶν λογίων ἀνάγκην, ἢ πάντες ἂν ἧκον ἐπ' αὐτὸν ὡς ἂν Εὐμόλπῳ προδιδόντα τὴν πόλιν. [sequuntur nonnulla de Codro]	ᾔδεσαν πάντες Ἐρεχθεῖδαι τὸν ἐπώνυμον αὐτῶν Ἐρεχθέα ἕνεκα τοῦ σῶσαι τὴν χώραν τὰς αὑτοῦ παῖδας, ἃς Ὑακινθίδας καλοῦσιν, εἰς προῦπτον θάνατον δόντ' ἀναλῶσαι. [sequuntur nonnulla

καὶ γέγονε καὶ τοῦτ᾽ ἀφορμὴ τοῖς βουλομένοις ὑμᾶς ἐγκωμιάζειν. νῦν μὲν γὰρ ὁ Κυναίγειρος καὶ ὁ Καλλίμαχος καὶ ὁ Λεὼς καὶ ὧν ἐμεμνήμην ἄρτι (hi sunt Erechtheus et Codrus) *κοσμοῦσιν ἐν τοῖς λόγοις τὴν πόλιν*	de Theseo et filiabus Pandionis] *ἠκηκόεσαν Λεωντίδαι μυθολογουμένας τὰς Λεὼ κόρας, ὡς αὐτὰς ἔδοσαν σφάγιον τοῖς πολίταις ὑπὲρ τῆς χώρας.*

Si Libanius VI 94, 10 Demosthenem secutus est, idem statuemus VI 273, 20 *ἐβουλόμην χρῆσαι τὸν θεὸν ἀπολεῖσθαι Φίλιππον, εἰ Δημοσθένης ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐπιδοίη τὴν παῖδα. οὐ γὰρ ἂν εἴδετέ με ζητοῦντα τότε φάρμακον, ἀλλὰ τὸν Ἐρεχθέα μιμούμενον* et III 442, 6 *καὶ μηδὲ τοῦ Ἐρεχθέως ἐν ὁμοίοις λείπεσθαι καιροῖς* et VII 415, 2 et VI 276, 11. De Leone cf. Suid. *Λεωκόρειον: ἡρῷον ἐν μέσῳ τῷ Κεραμεικῷ. Λεὼς γὰρ ὁ Ὀρφέως υἱὸν μὲν ἔσχε Κύλανθον, θυγατέρας δὲ τρεῖς, Φασιθέαν, Θεόπην, Εὐβούλην· ἃς ὑπὲρ τῆς χώρας σφαγιασθείσας ἔτι παρθένους ἐτίμησαν Ἀθηναῖοι τῷ ἡρῴῳ;* vid. Aelian. v. h. XII 28.

L. VI 180, 1 refero ad	D. 331, 2
ποῖος Γλαῦκος ὁ Καρύστιος ἢ Πολυδάμας ὁ Σκοτουσαῖος, οἳ πολλοῦ καμάτου καὶ ἱδρῶτος τοὺς στεφάνους ἐωνημένοι χαλκοῖ ἑστᾶσιν;	*ὁ Φιλάμμων οὐχ ὅτι Γλαύκου τοῦ Καρυστίου καί τινων ἑτέρων πρότερον γεγενημένων ἀθλητῶν ἀσθενέστερος ἦν*

Glaucus erat clarissimus pugil aetatis, quae erat ante Persarum bella, vicitque Olympiae, ludis Isthmicis, aliis. Cf. Sim. frg. 8 et alios locos a Foerstero allatos.

De Aristide Libanius Demosthenem imitatus refert:

L. VI 314, 8	D. 690, 1
σὺ δὲ τοὺς φόρους ἔταξας, Ἀριστείδη, ταῖς πόλεσι καὶ τοῖς συμμάχοις	*τότε μὲν γὰρ τῷ κυρίῳ τῶν φόρων γενομένῳ τάξαι Ἀριστείδῃ*

L. IV 873, 10 R pertinere mihi videtur ad D. 34, 21:

τί γὰρ ἂν γένοιτο μεῖζον ἢ σεμνότερον Δημοσθένους; οὐ τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Σικελίᾳ, ἀλλὰ τὸν ῥήτορα λέγω	*τὸν Ἀριστείδην ἐκεῖνον, τὸν Νικίαν, τὸν ὁμώνυμον ἐμαυτῷ, τὸν Περικλέα.*

Apud Demosthenem 1414, 22 legimus: *τοῦτο μὲν Περικλέα, τὸν συνέσει πλεῖστον τῶν καθ᾽ αὑτὸν διενεγκεῖν δόξαντα πάντων, ἀκούσει πλησιάσαντ᾽ Ἀναξαγόρᾳ τῷ Κλαζομενίῳ καὶ μαθητὴν ἐκείνου γενόμενον ταύτης τῆς δυνάμεως μετασχόντα, τοῦτο δ᾽ Ἀλκιβιάδην εὑρήσεις φύσει μὲν πρὸς ἀρετὴν πολλῷ χεῖρον διακείμενον, καὶ τὰ μὲν ὑπερηφάνως, τὰ δὲ ταπεινῶς, τὰ δ᾽ ὑπερακρατῶς ζῆν προῃρημένον, ἀπὸ δὲ τῆς Σωκράτους ὁμιλίας πολλὰ μὲν ἐπανορθωθέντα τοῦ βίου, τὰ δὲ λοιπὰ τῷ μεγέθει τῶν ἄλλων ἔργων ἐπικρυψάμενον;* quo ex loco nonnulla sumpsisse videtur Libanius V 104, 12: *ὁ δὲ Ἀναξαγόρου μαθητής, ὁ Ξανθίππου Περικλῆς, ἄνευ τοῦ πλεῖστον ἐν τῇ πόλει δυνηθῆναι καὶ τῇ τοῦ Διὸς προσηγορίᾳ κοσμηθῆναι καὶ ταῖς τιμαῖς ἐντελευτῆσαι καὶ ὅτε δὴ χαλεπῶν ἔτυχε τῶν πολιτῶν, ὀξέως ὑπὸ τοῦ δήμου πρὸς τὰ καλλίω κεκλῆσθαι* et V 107, 1 *ὅτι Θρασύβουλος μὲν καὶ Κόνων ἤστην ἂν ἀμείνους περὶ λόγους διατρίψαντες, Κριτίας δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης πολὺ φαυλοτέρω μηδ᾽ ἁψαμένω.*

Quae quidem Libanius de Alcibiadis gente, virtutibus, superbia narrat, et ex Isocrate (*περὶ ζεύγους*) et ex Demosthene 561, 15 sq. deprompsit; apud Libanium breviora atque coartata similiaque verba quae apud Demosthenem leguntur.

Demosthenes tradit: *ἐκεῖνος γάρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λέγεται πρὸς πατρὸς μὲν Ἀλκμεωνιδῶν εἶναι (τούτους δέ φασιν ὑπὸ τῶν τυράννων ὑπὲρ τοῦ δήμου στασιάζοντας ἐκπεσεῖν, καὶ δανεισαμένους χρήματ᾽ ἐκ Δελφῶν ἐλευθερῶσαι τὴν πόλιν καὶ τοὺς Πεισιστράτου παῖδας ἐκβαλεῖν), πρὸς δὲ μητρὸς Ἱππονίκου καὶ ταύτης τῆς οἰκίας ἧς ὑπάρχουσι πολλαὶ καὶ μεγάλαι πρὸς τὸν δῆμον εὐεργεσίαι .... ἔτι δ᾽ ἵππων Ὀλυμπίασιν ἀγῶνες ὑπῆρχον αὐτῷ καὶ νῖκαι καὶ στέφανοι, καὶ στρατηγὸς ἄριστος, καὶ λέγειν ἐδόκει πάντων, ὥς φασιν, εἶναι δεινότατος .... καίτοι τί τοσοῦτον ἐκεῖνος ὕβρισεν, ἡλίκον οὗτος νῦν ἐξελήλεγκται; Ταυρέαν ἐπάταξε χορηγοῦντ᾽ ἐπὶ κόρρης. ἔστω ταῦτα, ἀλλὰ χορηγῶν γε χορηγοῦντα τοῦτ᾽ ἐποίησεν, οὔπω τόνδε τὸν νόμον παραβαίνων. οὐ γὰρ ἔκειτό πω. εἶρξεν Ἀγάθαρχον τὸν γραφέα· καὶ γὰρ ταῦτα λέγουσιν* |

L. V 550, 13 *ἀλλ᾽ Ἀλκμαιωνίδης, ἀλλ᾽ ἐξ Ἱππονίκου καὶ τῆς μεγάλης οἰκίας καὶ Μεγακλέα καὶ Κλεινίαν καὶ τὸ πρὸς μητρὸς Περικλέα καὶ τὴν Δεινομάχην αὐχῶν ... εἰ γὰρ καὶ ἱπποτρόφος Ἀλκιβιάδης καὶ τὸν κότινον ταῖς ἱππικαῖς*

πολλάκις νίκαις ἀναδησάμενος καὶ ῥήτωρ ἄριστος καὶ δημαγωγὸς καὶ στρατηγὸς παρευδοκιμῶν et V 561, 11 τοσοῦτον δέ μοι περίεστι τοῦ πρὸς αὐτὸν ἔρωτος ὥστε ἕτεροι μὲν τοὺς ὁρῶντας αὐτὸν μακαρίζουσιν, ἐγὼ δὲ καὶ Ἀγαθάρχῳ φθονῶ τῆς ὕβρεως καὶ Ταυρέαν ζηλῶ τῆς πληγῆς ἣν ἐπὶ κόρρης ἐδέξατο χορηγὸς ὢν καὶ στεφανούμενος.

Ex verbis ipsis apparet Libanium V 561, 11 Demosthenem, non Andocidem c. Alcib. secutum esse.

L. V 106, 12 οὓς δὴ καὶ περὶ Θρασυβούλου καὶ Κόνωνος, ὅτι Θρασύβουλος μὲν καὶ Κόνων ἥστην ἂν ἀμείνους περὶ λόγους διατρίψαντες pertinere ad D. 474, 29 et 477, 12 parum liquet; quae quidem leguntur D. 477, 28 ἔστι δὲ τοῦτο τὸ γράμμ', ὦ ἄνδρες δικασταί, ἐκείνῳ μὲν φιλοτιμία πρὸς ὑμᾶς αὐτούς, ὑμῖν δὲ πρὸς πάντας τοὺς Ἕλληνας· ὅτου γὰρ ἄν τις παρ' ὑμῶν ἀγαθοῦ τοῖς ἄλλοις αἴτιος γένηται, τούτου τὴν δόξαν τὸ τῆς πόλεως ὄνομα καρποῦται, Libanius sua fecisse videtur VI 206, 14 ὥσπερ, οἶμαι, καὶ τὰς τῶν ἀγαθόν τι ποιούντων ἀρετὰς κοινὰς ὀνομάζουσι τῆς πόλεως, οἷον τἀριστείδου, τὰ Κόνωνος, τὰ Θεμιστοκλέους.

Denique L. VI 268, 5 conferendum est cum D. 156, 17:

ἐγὼ παῖς ὢν Ἀμύντου τοῦ φόρους Ἀθηναίοις φέροντος	κἀκεῖνοι (scl. οἱ ἐν Μακεδονίᾳ βασιλεύσαντες) μὲν Ἀθηναίοις φόρους ἤνεγκαν

Quae sequuntur VI 268, 6 magis ad Aeschin. fals. leg. § 26/27 quam ad Demosthenem pertinere apparet, item V 39, 12 magis ad Thuc. II 65, neque satis constat, num IV 866, 26 R cum D. 296, 8 conferendum sit.

De legibus atque institutis.

Summo in honore erat Athenis Solon:

L. V 102, 9	D. 807, 18
ἔχει Θησεὺς τὰς προσηκούσας τιμάς, ὡς δηλοῖ τὸ Θησεῖον, ἕστηκεν ἐν ἀγορᾷ χαλκοῦς ὁ Σόλων	καὶ τὸν μὲν γράψαντα τοὺς νόμους Σόλωνα χαλκοῦν ἐν ἀγορᾷ στῆσαι

Quo cum loco conferimus V 98, 6 (hic Solon et Dracon nominantur) ἀλλὰ τοὺς μὲν σωτῆρας νομίζομεν. Theseum aliunde

sumpsit. Erat apud rhetores posteriores conclamatus, cf. Plut. Thes. 36, 2 ἡσθέντες οἱ Ἀθηναῖοι πομπαῖς τε λαμπραῖς ἐδέξαντο καὶ θυσίαις ὥσπερ αὐτὸν ἐπανερχόμενον εἰς τὸ ἄστυ. καὶ κεῖται μὲν ἐν μέσῃ τῇ πόλει παρὰ τὸ νῦν γυμνάσιον. ἔστι δὲ φύξιον (corr. φύξιμον) οἰκέταις πᾶσι τοῖς ταπεινοτέροις καὶ δεδιόσι κρείττονας et Hesych. Θησεῖον.

Eodem honore digni visi erant Harmodius et Aristogiton, tyranni interfectores:

L. II 13, 2	D. 478, 4
ὡς οὔτε λιθίνην οὔτε χαλκῆν οὔτε ὀρειχαλκίνην, ἀλλ' οὐδὲ ἐξ ἀδάμαντος στήλην εὑρήσεις μονιμωτέραν τῆς μνήμης ἣν τουτὶ τὸ καλὸν τῷ τυχόντι βεβαιοῖ. κεῖται γὰρ οὐκ ἐν μιᾷ τινι πόλει, καθάπερ Ἀθήνησιν Ἁρμοδίῳ καὶ Ἀριστογείτονι	ἀλλὰ καὶ χαλκῆν εἰκόνα ὥσπερ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος ἔστησαν πρώτου Cf. 663, 10 et 686, 15.

Praeterea afferimus IV 917, 13 R κἂν ἀποκτείνῃ τις τύραννον, χαλκοῦς εὐθέως, καὶ μετὰ θεῶν θαυμάζεται et IV 901, 5 R οἱ μὲν οὖν εὖ πεποιηκότες τὴν πόλιν ἔχουσι τὰς ἀμοιβάς, οἱ μὲν στεφάνους, οἱ δὲ εἰκόνας, οἱ δὲ ἕν τι τῶν εἰς τιμὴν τοῖς εὐεργέταις εὑρημένων.

Urbs ipsa Atheniensium a sociis, de quibus bene meruerat, corona aurea donabatur. L. VII 104, 12 legimus: ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν δῆμον οὕτως (scil. χρυσῷ στεφάνῳ) ὑπὸ τῶν συμμάχων τιμώμενον καὶ οὐ θαλλὸν αὐτῷ παρὰ τῶν σωθέντων πεμπόμενον. Quod referendum esse videtur ad Dem. or. XVIII 89 sq. λέγε δ' αὐτοῖς καὶ τοὺς τῶν Βυζαντίων στεφάνους καὶ τοὺς τῶν Περινθίων, οἷς ἐστεφάνουν ἐκ τούτων τὴν πόλιν. ⟨ψήφισμα⟩ ..., στεφανούμενον τὸν δᾶμον τὸν Ἀθαναίων ὑπὸ τῶ δάμω τῶ Βυζαντίων καὶ Περινθίων ... καὶ ἀνακαρῦξαι τὼς στεφάνως οἷς ἐστεφάνωται ὁ δᾶμος ὁ Ἀθαναίων ... στεφανοῦσιν Ἀθηναίων τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον χρυσῷ στεφάνῳ.

Saepissime Libanius Demosthenem secutus mentionem fecit Atheniensium legum atque institutorum.

Variis de causis Athenienses poena ἀτιμίας, qua iure civium privarentur, affici potuisse notum est:

Has Libanius affert:

L. VI 232, 4	D. 616, 13; 756, 24[1])
οὐκ ἔστι τοῖς ἡταιρηκόσι μετασχεῖν ἱερῶν.	*καὶ οὗ τὸ σῶμα ἡταιρηκότος οὐκ ἐῶσιν οἱ νόμοι εἰς τὰ ἱερὰ εἰσιέναι*
et L. VII 14, 14	D. 604, 1
ταῦτα πτωχοὺς οὐκ ὀλίγους ἔδειξεν, οὓς νόμος ἀφαιρεῖται τὴν παρρησίαν δέον τὰς ψυχάς	*κληρονόμον γάρ σε καθίστησ' ὁ νόμος τῆς ἀτιμίας τῆς τοῦ πατρός,* (quae quidem orta est, quod debitum non solvit), *ὄντι δ' ἀτίμῳ σοι λέγειν οὐ προσῆκεν οὐδὲ γράφειν.*

Initio contionis praeco omnes rei publicae hostes devovet; huc Libanius secundum Demosthenem spectat:

L. VII 284, 4	D. 319, 27
. . . ἀλλ' ἐξηπατήθησαν. ἔστι δὲ οὐκ ἴσον ἑκόντα προέσθαι τὸ δίκαιον ἢ παρακρουσθῆναι. τὸ μὲν γάρ ἐστι τῆς τοῦ χαριζομένου κακίας, τὸ δὲ τῆς τῶν τἀληθῆ διαστρεφόντων τέχνης. μέμψαιτο δ' ἂν οὐδεὶς ἀντὶ τοῦ δράσαντος τὸν πεπονθότα. οὐδὲ γὰρ ὁ κῆρυξ τούτους ἀφιεὶς ἐκείνοις καταρᾶται.	*καίτοι τίς ὁ τὴν πόλιν ἐξαπατῶν; οὐχ ὁ μὴ λέγων ἃ φρονεῖ; τῷ δ' ὁ κῆρυξ καταρᾶται δικαίως; οὐ τῷ τοιούτῳ;* 653, 5 *διόπερ καταρᾶται καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ὁ κῆρυξ, οὐκ εἴ τινες ἐξηπατήθησαν, ἀλλ' εἴ τις ἐξαπατᾷ λέγων ἢ βουλὴν ἢ δῆμον ἢ τὴν ἡλιαίαν.*

Atque postquam omnia sollemnia iuste facta sunt, quisquis vult dicere a praecone iubetur:

L. VI 118, 3	D. 292, 3
εἴ τις τοῖς δημοσίοις ἐφεστηκὼς ἐν τοῖς πρώτοις ὑπακούων τῷ τίς ἀγορεύειν βούλεται;	*τοῦτο τοίνυν ἐποίησα τοῦ κήρυκος ἐρωτῶντος, Αἰσχίνη, τίς ἀγορεύειν βούλεται;*
Cf. VI 386, 11; 407, 17; 431, 12.	Cf. 285, 6 et Aeschin. Ctes. 54, 14, qui paulo plura dicit.

Summum populi ius erat novas leges ferre vel commutare,

[1]) Cf. Bielski p. 25.

de quo Demosthenes loquitur 484, 10 et 706, 7; quem sequitur Libanius:

V 59, 7	D. 484, 10
τίς γὰρ ὑμῶν οὐκ οἶδεν . . . . καθίσταται κύριον.	*ἀλλ' ὁ παλαιός, ὃν οὗτος παρέβη νόμος . . . μὴ δοκιμασθέντας κυρίους εἶναι.*
VII 283, 4 *οὐ καθ' ἕκαστον ὡς εἰπεῖν . . . . ἀντ' ἐκείνου κρατεῖν;*	706, 7 *ἐπὶ δὲ τῆς πρώτης πρυτανείας . . . τῇ ἑνδεκάτῃ τοῦ Ἑκατομβαιῶνος μηνός.*
VII 33, 10 *καὶ γὰρ εἰ μὲν ἐμέλλετε . . .*	

Nemo invitus magistratum inire iubebatur:

L. VI 227, 7	D. 373, 3
οὐδὲ γὰρ ἄλλον οὐδένα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν οὐ βουλομένων τὰ ὑμέτερα πράττειν βιάζεσθε, ἀλλ' ἔξεστι καλουμένῳ φυγεῖν καὶ οὐδεὶς κίνδυνος.	*οὐδένα γὰρ τὰ κοινὰ πράττειν ὑμεῖς κελεύετε οὐδ' ἀναγκάζετε, ἀλλ' ἐπειδάν τις ἑαυτὸν πείσας δύνασθαι προσέλθῃ*

Omnes magistratus *ὑπεύθυνοι* erant; reddita demum ratione eos coronari per leges licebat:

L. VI 164, 15	D. 243, 26
οὐ τοίνυν οὐδ' ὅταν τὰ μέγιστα καταπράξωσιν οἱ χειροτονηθέντες ὑπὸ τοῦ δήμου, τῆς δωρεᾶς τυγχάνουσι, πρὶν ἂν εὐθύνας ὑπόσχωσι τῷ τὸν νόμον ἄντικρυς ἀπειρηκέναι τὸν ὑπεύθυνον μὴ στεφανοῦν. ὑμεῖς μὲν οὖν οἴεσθε τοὺς ταμίας μὲν ἢ τειχοποιοὺς ἄρχοντας εἶναι, καὶ πρὶν ἢ λόγον δοῦναι οὐκ ἐξεῖναι στεφανοῦν.	*τῶν νόμων οὐκ ἐώντων . . ., εἶτα τὸν ὑπεύθυνον στεφανοῦν* (*ἔστι δὲ Δημοσθένης τειχοποιὸς καὶ ἐπὶ τῶν θεωρικῶν τεταγμένος*)

Etiam *τειχοποιοί* et *ταμίαι* in magistratibus numerabantur.

Ex Atheniensium religionis vindicibus duo afferuntur, *βασιλεύς* et Eumolpidae. De quibus etsi Plat. Euthyphr. 2 A et Theaet.

210 D conferri possunt, tamen Libanium Demosthenis exemplum secutum esse puto, quod uterque duos illos simul nominat:

L. V 35, 5	D. 601, 25
ἦν βασιλεὺς ἡμῖν ἀρχὴ καὶ τὸν ἄλλον ἅπαντα χρόνον,"Αντε, ἦσαν Εὐμολπίδαι, ἦν ἅπασα ἁπλῶς ἡ περὶ τὴν εὐσέβειαν φυλακή.	*τῆς ἀσεβείας κατὰ ταὐτὰ ἔστιν ἀπάγειν, γράφεσθαι, δικάζεσθαι πρὸς Εὐμολπίδας, φαίνειν πρὸς τὸν βασιλέα.* Cf. 940, 13.

Ius criminale eos qui volentes ab iis qui inviti interfecerunt distinguit, ut illi summis, hi levioribus poenis afficiantur; quod Libanius Demostheni debere videtur:

L. IV 893, 13 R	D. 528, 5
τῶν νόμων φονικῶν . . . τί οὖν ἐκεῖνοι λέγουσι; πάντων τῶν κατὰ ἄνθρωπον τετολμημένων τοῦτο εἶναι δὴ τὸ δεινότατον. καὶ διὰ τοῦτο χερνίβων εἰργέσθω, φησί, σπονδῶν, κρατήρων, ἀγορᾶς, ἱερῶν ἢ κἂν ὑπὸ τὰς ψήφους ἔλθῃ, θανάτῳ ζημιούσθω. κάλλιστον μὲν οὖν καὶ τῶν μεγίστων ἀγαθῶν τὸ μυστηρίων μετέχειν. ἀλλὰ καὶ τούτων τῶν μυστηρίων ἀποκεκλείκασι καὶ οὐδὲ τοῖς ἀκουσίοις φόνοις παντελῶς συγγνώμην εἴασαν εἶναι. ἀλλὰ μισοῦσι μὲν μειζόνως τοὺς ἑκουσίους, τιμωρίαν δὲ κἀκείνοις εὑρήκασι, φυγὴν τάξαντες.	*τῷ δράσαντι δ' οὐκ ἴσην τὴν ὀργήν, ἄν θ' ἑκών, ἄν τ' ἄκων, ἔταξε ὁ νόμος. ἔπειθ' οἱ φονικοὶ τοὺς μὲν ἐκ προνοίας ἀποκτιννύντας θανάτῳ καὶ ἀειφυγίᾳ καὶ δημεύσει τῶν ὑπαρχόντων ζημιοῦσι, τοὺς δ' ἀκουσίως αἰδέσεως καὶ φιλανθρωπίας πολλῆς ἠξίωσαν.*

Tum distinguuntur qui occiderunt et qui caedis auctores fuerunt:

L. V 42, 3	D. 631, 28; 632, 6
οὐδὲ γὰρ ἐν τοῖς φονικοῖς νόμοις οὕτως ὁρῶμεν διῃρημένον, ἀφεῖσθαι μὲν αἰτίας τὸν δράσαντα, ἄγειν δὲ εἰς κρίσιν	*ἐὰν δέ τις τὸν ἀνδροφόνον κτείνῃ ἢ αἴτιος ᾖ φόνου*

τὸν αἴτιον, ἀλλὰ τὸν ἀνδροφόνον προσειπὼν τούτῳ τὸν αἴτιον τοῦ φόνου προσέθηκε.	

Sententiarum quidem conexus inter se differunt; ad *ἀνδροφόνον προσειπών* cf. D. 630, 5 *ἐν δὲ τούτῳ τὸν ἀνδροφόνον προσειπὼν ἃ χρὴ πάσχειν εἴρηκεν.*

Adulterum ilico interficere per leges licebat:

L. VII 303, 15	D. 637, 25
τῷ καταλαβόντι φησὶ μοιχὸν ἐπὶ τῇ γυναικὶ κτείνειν εὐθὺς ἐξεῖναι τὸν ὑβρίζοντα.	*εἰ γὰρ ἐγώ τινα τῶν ἐναντίων οἰηθεὶς εἶναι διέφθειρα, οὐ δίκην ὑπέχειν, ἀλλὰ συγγνώμης τυχεῖν δίκαιός εἰμι. „ἢ ἐπὶ δάμαρτι φησὶν ἢ ἐπὶ μητρὶ ἢ ἐπ' ἀδελφῇ ἢ θυγατρὶ ἢ ἐπὶ παλλακῇ ἣν ἂν ἐπ' ἐλευθέροις παισὶν ἔχῃ", καὶ τὸν ἐπὶ τούτων τῳ κτείναντ' ἀθῷον ποιεῖ, πάντων γ' ὀρθότατ', ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτον ἀφιείς.*

Lex erat: ne bis in idem:

L. VI 153, 13	D. 502, 2
ὃ καὶ θαυμάζω εἰ δὶς μὲν περὶ τῶν αὐτῶν οὐκ ἔσονται δίκαι	*οἱ νόμοι δ' οὐκ ἐῶσι δὶς πρὸς τὸν αὐτὸν περὶ τῶν αὐτῶν οὔτε δίκας οὔτ' εὐθύνας οὔτε διαδικασίαν οὔτ' ἄλλο τοιοῦτ' οὐδὲν εἶναι.*

Ius iurandum heliastarum affertur a Dem. 746, 19 sq., quocum loco conferimus 226, 6 et 227, 17 et 1318, 24; similia legimus apud Libanium:

L. V 18, 14	D. 746, 19
ταῦτα γὰρ δήπου καὶ ὁ Σόλων εἰδὼς καὶ νομίζων τῶν ἀγωνιουμένων τοὺς μὲν ἐν φίλοις τοῖς δικάζουσι δώσειν λόγον, τοὺς δὲ ἐν χαλεπῶς ἔχουσιν, ἵνα μηδετέρωθεν καταβλάπτοιτο τὸ δίκαιον, ὅρκον ἔταξεν οὐκ ἐῶντα χάριν ἢ δυσμένειαν	*ὅρκος ἠλιαστῶν· ψηφιοῦμαι κατὰ τοὺς νόμους* etc. 226, 6 *ἀλλὰ τοὺς νόμους καὶ τὸν ὅρκον, ἐν ᾧ πρὸς ἅπασι τοῖς ἄλλοις δικαίοις καὶ τοῦτο γέγραπται, τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροάσασθαι.* 227, 17 *οὓς ὁ τιθεὶς ἐξ ἀρ-*

ἤ τινα πρόφασιν ἄλλην ἄδικον ἐνοχλῆσαι τῇ κρίσει.	χῆς Σόλων, εὔνους ὢν ὑμῖν καὶ δημοτικός, οὐ μόνον τῷ γράψαι κυρίους ᾤετο δεῖν εἶναι ἀλλὰ καὶ τῷ τοὺς δικάζοντας ὀμωμοκέναι
VII 403, 15 ὑμᾶς δὲ δεῖ τοὺς οὐδεμίαν αὐτῷ χάριν ὀφείλοντας καὶ ἅμα ὀμωμοκότας	1318, 24 ἔκ τε γὰρ τοῦ ὅρκου ἐξήλειψαν τὸ ψηφιεῖσθαι γνώμῃ τῇ δικαιοτάτῃ καὶ οὔτε χάριτος ἕνεκ᾽ οὔτ᾽ ἔχθρας.
Cf. VII 286,6; 491,4; 515,11.	

Neminem sibi ipsi testem esse leges sinebant:

L. VI 148, 2	D. 1131, 20
ἐγὼ δὲ οὐκ ἐμαυτῷ μάρτυρι χρήσομαι τῆς ἐμῆς ἀρετῆς, οὐδὲ γὰρ οἱ νόμοι αὐτῷ μαρτυρεῖν δεδώκασιν	μαρτυρεῖν γὰρ οἱ νόμοι οὐκ ἐῶσιν αὐτὸν αὑτῷ οὔτ᾽ ἐπὶ ταῖς γραφαῖς οὔτ᾽ ἐπὶ ταῖς δίκαις οὔτ᾽ ἐν ταῖς εὐθύναις.

Duobus locis Libanius clepsydrae, in quam causas dicturis aqua infundi solebat, mentionem fecit: VI 539, 15 et VII 520, 16. Demosthene eum usum esse, etsi Aeschin. 82, 13 *ἐγχεῖται γὰρ τὸ μὲν πρῶτον ὕδωρ τῷ κατηγόρῳ . . . τὸ δὲ δεύτερον ὕδωρ τῷ τὴν γραφὴν φεύγοντι . . . ἤδη τὸ τρίτον ὕδωρ ἐγχεῖται* et Plat. Theaet. 201 B *τούτους δύνασθαι πρὸς ὕδωρ σμικρὸν διδάξαι ἱκανῶς τῶν γενομένων τὴν ἀλήθειαν* conferri possunt, verisimile esse mihi videtur, cum locutiones simillimae sint:

VI 539,15 καὶ τοὐμὸν ὕδωρ αὐτῆς ποιησαμένη	D. 274, 10 νῦν δειξάτω ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι.
VII 520,16 ὁρῶ πρὸς ὕδωρ ἀγῶνας.	1206, 20 ἀναστὰς ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι ἐξελεγξάτω
	1318, 6 ἐπὶ τοῦ ἐμοῦ ὕδατος ὅστις βούλεται τούτων τἀναντία μαρτυρησάτω.
	817, 9 οὐκ ἐνδέχεται πρὸς ταὐτὸ ὕδωρ εἰπεῖν
	1052, 19 τὸ ὕδωρ, πρὸς ὃ ἔδει ἀγωνίζεσθαι.

D. 504, 17 hanc legem affert: *ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ᾽ ὅτι τῶν τὰ δεινότατα ἡμᾶς ἀδικούντων ἓν ἑκάστῳ τίμημ᾽ ὑπάρχει*

διὰ τὸν νόμον, ὃς διαρρήδην λέγει μηδὲ τίμημ᾽ ὑπάρχειν ἐπὶ κρίσει πλέον ἢ ἕν, ὁπότερον ἂν τὸ δικαστήριον τιμήσῃ, παθεῖν ἢ ἀποτεῖσαι· ἀμφότερα δὲ μὴ ἐξέστω. Huc spectare videtur initium declamationis secundae (V 127), qua Socratis discipulus obloquitur, ne iudices Anyto et Meleto auctoribus Socratem capitis damnatum altera insuper poena afficerent, cum discipulorum colloquio arcerent: *ἀναγκαῖον δὲ τῶν συκοφαντῶν ὑπερβολῇ χρωμένων καὶ μὴ Σωκράτην μόνον ἀδικούντων, ἀλλά τινα κοινὸν ἁπάντων τῶν ἀτυχούντων νόμον τοσοῦτον εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς, ὅτι πολλῶν ἤδη καταψηφισθέντων ἐν ὑμῖν καὶ τῶν μὲν ἀδίκως, τῶν δὲ δικαίως ἀποθανόντων οὐδεὶς ἀπόλωλε σιωπῇ. ἀποθνήσκειν μὲν οὖν ἐκελεύσατε Σωκράτην καὶ πάνυ πρᾴως πείθεται, οἱ δὲ καὶ δευτέραν ἐπιτάττουσιν αὐτῷ τιμωρίαν . . .*

Nonnulla ex vita Atheniensium privata Libanius attulit:

Decem diebus postquam puer natus erat, nomen ei dabatur atque id quidem sollemni cum cena:

VII 605, 15	D. 1000,18 ὁ πατὴρ . . ἀλλὰ καὶ τὴν δεκάτην ἐμοὶ ποιῶν τοὔνομα τοῦτ᾽ ἔθετο
αἰδέσθητι δὲ θεοὺς οἷς . . . . ἔθυσας δὲ ἤδη γεγενημένος (scil. πατήρ), ἔθυσας δὲ δεκάτην ποιῶν	Cf. 1001, 4; 1001, 9; 1001, 23; 1016, 29 et Ar. Av. 922.

Pater puerum tabulis phratriarum inscribendum curabat:

L. VI 96, 17	D. 1313, 19
τὸν ἀπεσφαγμένον ἐγὼ καὶ ἔσπειρα καὶ ἐγέννησα καὶ ἔθρεψα καὶ εἰς φράτορας εἰσήγαγον καὶ εἰς δημότας ἐνέγραψα καὶ παῖδα προσεῖπον.	. . . ἐπιδείξω μάρτυρας παρεχόμενος, ὡς εἰσήχθην εἰς τοὺς φράτερας, ὡς ἐνεγράφην εἰς τοὺς δημότας

Filii parentibus victum praebere legibus iubebantur; quod quisquis neglexerat, gravi poena afficiebatur. Lib. V 517, 14 Demosthenem 141, 29 imitatus esse videtur, quod enuntiationes similes sunt:

νόμοις, οὓς ὁ Σόλων τοῖς γονεῦσι βοηθοῦντας τέθει-	καὶ γὰρ ἂν τοῖς τῆς κακώσεως εἴη νόμοις οὕτω γ᾽ ἔνοχος. δεῖ

κε φόβῳ τῆς τιμωρίας καὶ τοὺς οὐ φύσει χρηστοὺς ἀναγκάζων ἃ δεῖ τοῖς γεγεννηκόσι φέρειν.

Conferri potest IV 187, 7 καὶ ἔγωγε θαυμάζω τῶν νομοθετῶν οἳ τῶν πατέρων πεποίηνται πρόνοιαν κολάζοντες τῶν παίδων τοὺς ἀμελοῦντας αὐτῶν

γὰρ οἶμαι τοῖς γονεῦσι τὸν ὡρισμένον ἐξ ἀμφοτέρων ἔρανον καὶ παρὰ τῆς φύσεως καὶ παρὰ τοῦ νόμου δικαίως φέρειν καὶ ἑκόνθ᾽ ὑποτελεῖν.

De poena cf. D. 732, 21 κἄν τις ἁλοὺς τῆς κακώσεως τῶν γονέων, εἰς τὴν ἀγορὰν ἐμβάλλῃ, δεδέσθαι

D. 733, 10 ἐὰν δέ τις ἀπαχθῇ, τῶν γονέων κακώσεως ἑαλωκώς. Similia quidem leguntur Isae. VIII 32, at cf. p. 15.

Urbs Athenae frumenti ex terris externis, potissimum ad Pontum Euxinum sitis, portandi indigebat:

L. I 123, 14 debetur D. 254, 21

ἀλλὰ σίτῳ μὲν ἐπεισάκτῳ χρώμενοι διδάσκαλοι τῶν περὶ τὸν σῖτον αὐτοὶ καταστάντες . .

ὁρῶν δ᾽ ὅτι σίτῳ πάντων ἀνθρώπων πλείστῳ χρώμεθ᾽ ἐπεισάκτῳ . . .

466, 21 ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ᾽ ὅτι πλείστῳ τῶν πάντων ἀνθρώπων ἡμεῖς ἐπεισάκτῳ σίτῳ χρώμεθα.

De sacrificiis quae interluniis fiebant Libanius Demosthenem secutus dicit:

L. IV 897, 4 R

ἦ που καὶ ταῖς νουμηνίαις μεθ᾽ ὑμῶν προσῆλθε τοῖς ἱεροῖς καὶ ταῖς χερσίν, αἷς ἔδρασε τὸν φόνον, συνεφήψατο τῶν ἱερῶν θυσιῶν.

D. 799, 28

πῶς δὲ ταῖς νουμηνίαις εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβαίνοντες τἀγαθὰ τῇ πόλει διδόναι καὶ ἕκαστος ἑαυτῷ τοῖς θεοῖς εὔξεται;

et de veste sacra:

L. VI 630, 13

ὁ πρῴην ἐν ῥακίοις νῦν τὴν ἱερὰν ἐσθῆτα φορεῖ. νῖκαι, στέφανοι.

D. 519, 27

τὴν γὰρ ἐσθῆτα τὴν ἱεράν — ἱερὰν γὰρ ἔγωγε νομίζω πᾶσαν, ὅσην ἄν τις ἕνεκα τῆς ἑορτῆς παρασκευάσηται, τέως ἂν χρησθῇ — καὶ τοὺς στεφάνους τοὺς χρυσοῦς, οὓς ἐποιησάμην ἐγὼ κόσμον τῷ χορῷ, ἐπεβούλευσεν διαφθεῖραι.

Agmen claudant nonnulla, quae Libanius affert de indole Atheniensium:

L. VI 199, 15 οἱ δὲ τῷ τῆς πόλεως ἤθει τὸν πυλαγόραν κρίναντες

VI 208, 19 οὕτω πανταχοῦ τὸ καλὸν πρὸ τοῦ κέρδους ἐδίωκον

VI 199, 20 ὁ γὰρ οὐκ ἐάσων . . . ἀνὴρ Ἀθηναῖος, πόλεως ἐλευθέρας, κηδομένης τοῦ γένους, τὸ τῆς Ἑλλάδος περιστελλούσης ἀξίωμα.

VI 357, 18 ἐπιμελοῦ δέ, φησί, καὶ τοῦ Ἐλέου βωμοῦ. παρ᾽ ὑμῖν γάρ ἐστι τοῖς ἡμέροις, ἡμεῖς δὲ ὠμοί τε καὶ βάρβαροι.

VII 216, 16 ἐδείξατε τοῦ καιροῦ τὴν χειροτονίαν, οὐ τοῦ τῆς πόλεως ἤθους.

D. 461, 12 οὐδὲ γὰρ εἰ πάνυ χρηστός ἐσθ᾽ . . . βελτίων ἐστὶ τῆς πόλεως τὸ ἦθος, cf. 613, 7; 35, 19.

460, 28 τὸ μὲν τοίνυν τῆς πόλεως ἦθος . . . ἀψευδὲς καὶ χρηστόν, οὐ τὸ λυσιτελέστατον πρὸς ἀργύριον σκοποῦν, ἀλλὰ τί καὶ καλὸν πρᾶξαι.

753, 10 τὸν γὰρ ὑπὲρ τῆς πόλεως πράττοντά τι καὶ πρᾴων ὑμῶν τευξόμενον τὸ τῆς πόλεως ἦθος ἔχοντα δεῖ φαίνεσθαι. τοῦτο δ᾽ ἐστὶ τί; τοὺς ἀσθενεῖς ἐλεεῖν, τοῖς ἰσχυροῖς καὶ δυναμένοις μὴ ἐπιτρέπειν ὑβρίζειν, οὐ τοὺς μὲν πολλοὺς ὠμῶς μεταχειρίζεσθαι, κολακεύειν δὲ τὸν ἀεί τι δύνασθαι δοκοῦντα.

L. VI 221, 15

ἡμῖν γὰρ οὐ τοῦτον παρέδωκαν οἱ πρόγονοι τὸν νόμον τὰ μὲν ἀσφαλέστατα νομίζειν ἄριστα, ἀλλὰ τὰ μὲν πρέποντα τῇ πόλει καὶ μετὰ κινδύνων ἄριστα, τὰ δ᾽ ἀλλότρια τῶν ἡμετέρων ἠθῶν καὶ μετὰ ῥᾳστώνης δεινότατα.

D. 295, 15

μηδεπώποτε τῆς πόλεως ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις ἀσφάλειαν ἄδοξον μᾶλλον ἢ τὸν ὑπὲρ τῶν καλῶν κίνδυνον ᾑρημένης.

Μὴ μνησικακεῖν Atheniensium proprium esse dicitur:

L. VI 406, 13

καὶ γάρ ἐστιν ὑμῖν τὸ μὴ μνησικακεῖν πάτριον

D. 257, 15

ὑμεῖς δ᾽, οἱ καὶ μεμψάμενοι πολλὰ καὶ δίκαι᾽ ἂν ἐκείνοις

Cf. VI 351, 17; vid. p. 78.	*εἰκότως, περὶ ὧν ἠγνωμονήκεσαν εἰς ὑμᾶς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις, οὐ μόνον οὐ μνησικακοῦντες οὐδὲ προϊέμενοι τοὺς ἀδικουμένους ἀλλὰ καὶ σῴζοντες ἐφαίνεσθε* Cf. 258, 11.
L. VIII 251, 14 refero ad *Ἀθηναῖος μὲν γὰρ ἀνὴρ πόλεως πρεσβυτάτης καὶ θεοφιλεστάτης*	D. 1486, 19. *ἐγὼ τὴν πόλιν τὴν ὑμετέραν εὐτυχεστάτην πασῶν πόλεων ὑπολαμβάνω καὶ θεοφιλεστάτην.*

Nonnulli loci inveniuntur, quos ad Demosthenem referre dubito, cum loci aliorum scriptorum conferri possint,

velut V 60, 11 *εἶπον δ' ἂν ὑμῖν καὶ ἀπηριθμησάμην τούς τε κατεγνωσμένους καὶ τοὺς ἀντ' ἐκείνων γραφέντας, εἰ μὴ μαρτύριον ἦν ἱκανὸν ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ οὐχ ἅπαντα νῦν ἃ πρότερον ἔχουσα.*

Etsi D. 641, 28 sq., ubi Areopagi laudes brevemque fortunarum eius narrationem legimus, ascisci potest, melius tamen confertur Arist. rep. Ath. 25 et 27, ubi Aristoteles narrat, quomodo Areopagus paulatim potestate privatus sit.

In „Filii abdicati defensione“ legimus VII 563, 1: *ναί φησι, νόμος γάρ ἐστι μοι διδοὺς τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐρῶ τὸ προχειρότατον, ὡς ὁ νόμος οὗτος ἀπειλὴν μὲν ἔχει ψιλήν, τὸ δὲ ἔργον οὐ προστίθησιν* et similia V 495, 13 *ἀπείλησον τοῦτο ὃ πέπονθα ἐγώ, τὴν ἀποκήρυξιν. αὕτη δὲ μελλέτω. καὶ γὰρ ὁ τὸν νόμον τεθεικὼς δοκεῖ μοι τοῖς πατράσι τὴν ἀπειλὴν τεθεικέναι μόνην.*

Libanius utrum hic Demosthenem an Platonem secutus sit, diiudicari nequit: D. 1006, 19: *εἰ δ' ὁ μὲν νόμος, ὃν πάντες ἐπίστασθ' ὁμοίως ἐμοί, τοὺς γονέας ποιεῖ κυρίους οὐ μόνον θέσθαι τοὔνομ' ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ κἂν πάλιν ἐξαλεῖψαι βούλωνται κἀποκηρῦξαι* .... Plat. Leg. 928 D: *ἐν αἷς* (scil. *διαφοραῖς πατέρων καὶ παίδων*) *οἵ τε πατέρες ἡγοῖντ' ἂν δεῖν τὸν νομοθέτην νομοθετεῖν ἐξεῖναι σφίσιν ἐὰν βούλωνται τὸν υἱὸν ὑπὸ κήρυκος ἐναντίον ἁπάντων ἀπειπεῖν υἱὸν κατὰ νόμον μήκετ' εἶναι .... ἐν μὲν οὖν ἄλλῃ πολιτείᾳ παῖς ἀποκεκηρυγμένος οὐκ ἂν ἐξ ἀνάγκης ἄπολις εἴη.*

V 490, 17 Libanius Themistoclem in antilogia dicentem inducit: *καὶ τοσοῦτον ἀπέσχε τοῦ δυνηθῆναι πεῖσαι φυγεῖν τὰς μετ' ἐμοῦ διατριβὰς τοὺς ἡλικιώτας, ὥσθ' οἱ πολλοὶ τῶν γένει λαμπρῶν ἐρρῶσθαι τοῖς αὐτῶν φράσαντες γυμνασίοις εἰς Κυνόσαργες ἔτρεχον.* Hic rhetor non Demosthenem XXIII § 213: *ἀλλ' εἰς τοὺς νόθους ἐκεῖ συντελεῖ, καθάπερ ποτ' ἐνθάδ' εἰς Κυνόσαργες οἱ νόθοι,* sed fontem eundem respicit quem Plutarchus Them. 1: *Δι' ὃ καὶ τῶν νόθων εἰς Κυνόσαργες συντελούντων ἔπειθέ τινας ὁ Θεμιστοκλῆς τῶν εὖ γεγονότων νεανίσκων καταβαίνοντας εἰς Κυνόσαργες ἀλείφεσθαι μετ' αὐτοῦ*[1]).

Peroratio.

Ad finem perveni, neque quicquam superest nisi ut breviter indicem quibus potissimum Demosthenis orationibus Libanius usus sit. Sunt hae

orationes:	Numerus paginarum (Reisk.) singularum orationum:	Quotiens rhetor locos singularum orationum in usum suum converterit:
Ὀλυνθιακός α'	9	14
Ὀλυνθιακός β'	10	12
Ὀλυνθιακός γ'	12	12
Κατὰ Φιλίππου α'	16	12
Περὶ τῆς εἰρήνης	9	6
Κατὰ Φιλίππου β'	11	9
Περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ	21	18
Κατὰ Φιλίππου γ'	21	27
Κατὰ Φιλίππου δ'	21	18
Πρὸς τὴν ἐπιστολὴν τὴν Φιλίππου	7	5
Περὶ συντάξεως	11	10
[*Περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν*]	10	12

[1]) Cf. Bielski l. l. p. 7 sq.

orationes:	Numerus paginarum (Reisk.) singularum orationum:	Quotiens rhetor locos singularum orationum in usum suum converterit:
Περὶ τοῦ στεφάνου	112	141
Περὶ τῆς παραπρεσβείας	118	102
Πρὸς Λεπτίνην	57	24
Κατὰ Μειδίου	78	55
Κατ᾽ Ἀνδροτίωνος	31	19
Κατ᾽ Ἀριστοκράτους	75	30
Κατὰ Τιμοκράτους	74	31
Κατ᾽ Ἀριστογείτονος α´	33	28
Πρὸς Ἄφοβον	19	10
[*Ἐπιτάφιος*]	12	10

Orationum singularum numerum paginarum si respicimus, Libanius orationibus *Πρὸς Λεπτίνην*, *Κατ᾽ Ἀριστοκράτους*, *Κατὰ Τιμοκράτους*, *Πρὸς Ἄφοβον* non totiens quotiens ceteris usus est.

Reliquas Demosthenis orationes, quae omnes fere causas privatas tractant, raro vel omnino non, velut *Πρὸς Ὀνήτορα β´*, *Πρὸς Ναυσίμαχον*, *Περὶ τοῦ στεφάνου τῆς τριηραρχίας*, *Πρὸς Κάλλιππον*, adhibuit.

Vita.

Natus sum Bernardus gr. Kruse die X. mensis Novembris anni 1884 in vico Oldenburgensi cui est nomen Steinfeld, patre Theodoro, matre Wilhelmina e gente Kohorst. Fidei addictus sum catholicae. Primis litterarum elementis instructus per sex annos gymnasium Vechtense frequentavi. Vere anni 1903 maturitatis testimonium adeptus per ter sex menses in universitate Monasteriensi et per quinquies sex menses in universitate Berolinensi studiis philologicis et historicis operam navavi. Seminarii philologici sodalis ordinarius ut per duo semestria essem, benigne mihi permiserunt Vahlen †, v. Wilamowitz-Moellendorff, Diels, Norden. Die XVIII. mensis Februarii anni 1908 Berolini examen pro facultate docendi sustinui. A vere anni 1911 Marcoduri in urbe Rhenana gymnasii magister sum. Ubi bellum illud immane nobis illatum est, ad arma volavi et contra Gallos profectus sum. Pedis vero malo affectus in urbem Bavariae ad Danubium sitam cui nomen est Neuburg ad stipendia castrensia facienda missus sum, sed spero quam brevissimo tempore ad exercitum campestrem me revocatum iri.

Praeceptoribus meis debitam iustamque gratiam habeo, summam autem Richardo Foerster, qui in hac commentatione conscribenda adiutor benevolentissimus semper mihi fuit.